CYNTHIA HARROD-EAGLES

Pe aripile iubirii

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Comitatul Suffolk este verde – cel mai verde ținut din Anglia. E verde chiar și iarna, când copacii nu-și mai aduc contribuția la paleta generală de culori. Dar verdeața înseamnă umezeală, iar umezeala înseamnă ploaie. În general, locuitorilor din Wesslingham nu le displăcea ploaia, ba chiar dimpotrivă. După cum spunea doamna Partridge de la Bell, ploaia vine de la Dumnezeu. Însă ce-i prea mult, oricât de bun ar fi, strică, iar acum ploua aproape neîntrerupt de trei luni. Oamenii începeau să bombăne.

Kestrel Richards nu li se alăturase. De când se întorsese ultima oară acasă din Lowestoft, unde nu mai era nevoie de serviciile ei, era absolut fericită și putea fi văzută adesea mergând pe strada principală a satului, cu capul gol prin ploaie, fluierând ca o mierlă.

Kestrel locuia împreună cu tatăl ei văduv într-o căsuță de la marginea Mlaștinii Wessle. Casa se numea Coats Cottage, dar domnul Richards, care era un suffolkez get-beget,

spunea că numele nu avea nici o legătură cu îmbrăcămintea, fiind doar pronunția locală a cuvântului coots* Așa se explica de ce pe tăblia de la intersecția cu strada principală scria cu litere șchioape și șterse: „Spre mlaștină și Casa Lișițelor“.

Păsările de tot felul erau viața domnului Richards. Ornitolog reputat, deși oficial pensionar, continua să scrie articole pentru ziarele din Estul Angliei și revistele locale și, din când în când, vorbea la emisiunea radiofonică despre natură „În aer liber“. Scrisese multe cărți, inclusiv cea mai celebră lucrare a lui despre speciile pe cale de dispariție, „Neprețuitele numărate“, care primise premiul Societății de Conservare a Naturii.

Deși iubea toată păsările, specialitatea lui era familia uliului și cea a șoimului – motiv pentru care, desigur, o botezase astfel pe Kestrel** Era singura lui fiică și o adora. O crescuse aproape fără nici un ajutor, căci mama ei murise când fetița avea abia patru ani, astfel încât era inevitabil, poate, ca fata să-i fi moștenit iubirea pentru păsări. Fusese uimit când, la absolvirea școlii, Kestrel insistase să urmeze un curs de secretariat, pe care îl terminase cu brio și se angajase la o firmă.

– De ce Dumnezeu vrei să te închizi într-un birou, cât e ziua de lungă, când ai la dispoziție tot comitatul Suffolk ca să hoinărești? întrebase domnul Richards, pe tonul lui blajin.

– Nu vreau să fac meseria asta, tată, răspunsese cu fermitate Kestrel, dar trebuie să-mi câștig existența într-un fel sau altul.

---

*Coats = vestoane, mantouri; coots = lișițe (n.tr.) – păsări care populau mlaștinile în număr mare.

** Kestrel = vânturel, șoim mic (n.tr.)

– Nu înțeleg de ce, replicase el, arătând în jur. Aici avem tot ce vrem. Casa, grădina, zarzavaturile noastre, iar drepturile mele de autor ne ajung pentru tot ceea ce nu putem cultiva sau vâna.

– Nu ne vor ajunge o veșnicie. Și-n plus, sunt fată. Îmi doresc și eu unele dintre lucrurile pe care le au alte fete, cum ar fi haine și încălțăminte de calitate, iar pe astea nu ni le putem permite din drepturile tale de autor.

– Mă rog, dacă așa spui trebuie să te cred, deși nu văd de ce vrei haine elegante, că tot n-ai unde să le porți.

– Tocmai asta e, răspunsese abătută Kestrel. Mă simt destul de bine în blugi și cizme de cauciuc, însă măcar din când în când aș vrea să arăt și eu mai drăguță.

– Pentru mine ești întotdeauna foarte frumoasă, replicase cu deplină îndreptățire domnul Richards.

Dar Kestrel nu se lăsase, se angajase și muncise pe brânci, ba uneori chiar se simțise bine. Îi plăcea compania celorlalte fete și nimic nu o încânta mai mult decât să cutreiere magazinele în pauza de masă, dar știa că nu acesta era viitorul ei. O irita faptul de a sta închisă în casă toată ziua, iar neștiința celorlalte fete despre viața în sălbăticie și natură în general i se părea la fel de ciudată pe cât îi găseau ele ignoranța cu privire la starurile pop și emisiunile de televiziune.

Așa că nici măcar nu se prefăcuse că regreta când fusese concediată. De cum ajunsese acasă, după ultima zi de muncă, își lepădase hainele de oraș, luase pe ea pulovărul, blugii și cizmele și ieșise la o hoinăreală prelungită prin bălți și păduri.

Tatăl ei fusese încântat.

– Nu te grăbi să-ți găsești altă slujbă, îi spusese el. N-avem o nevoie chiar atât de urgentă de bani. Vine primăvara și vom avea destulă mâncare din grădină, iar vicarul știi cât de generos e cu ouăle de la găinile lui.

– Nici n-am de gând să mă grăbesc, îi promisese Kestrel. Cred totuși că va trebui să-mi găsesc alt post, dar nu mai devreme de o lună, două... Banii de la desfacerea contractului îmi ajung, și mai pot munci ocazional și prin sat. Mă bucur atât de mult că m-am întors acasă!

– Bine, bine, atunci mă poți însoți în micile mele excursii. În perioada asta a anului sunt atâtea de văzut – iar dacă simți nevoia de a exersa în continuare la mașina de scris, poți să dactilografiezi însemnările mele. Mie degetele mi se îngreunează pe zi ce trece...

– Sigur c-am să ți le scriu, tată, râsese Kestrel. N-o fac eu întotdeauna?

Unul dintre primele lucruri pe care le avusese de făcut fusese să aprovizioneze cămara, căci în timp ce lucrase, neputând face cumpărături decât în weekend, tatăl ei consumase o bună parte din proviziile adunate cu atâta trudă, fără a se gândi să cumpere altele în locul lor. Așa că, a doua zi dimineața, Kestrel își luase coșul și poșeta, pornind spre satul aflat la opt sute de metri distanță.

În prima parte, mersese pe drumul îngust, mărginit de tufișuri înalte, care nu ducea decât la casa lor. La colțul dintre acest drum și ulița satului se afla o casă mică de cărămidă numită, din timpuri imemoriale, Dodman's, ceea ce făcea ca locului să i se spună Colțul lui Dodman. În casă locuia un bătrân trecut de nouăzeci de ani, pe care Kestrel îl numise

întotdeauna în sinea ei „domnul Dodman“, deși adevăratul lui nume era Ambrose. În dialectul local, dodman însemna „melc“, iar bătrânul se mișca într-adevăr foarte încet.

Când Kestrel trecu pe drum, Ambrose se afla în grădină și o salută vesel:

– 'Neața, donșoară Kestrel!

Modul lui de a rotunji vocalele făcea ca numele să sune gen Castrol, dar Kestrel era obișnuită cu asta. Puțini dintre localnici îi pronunțau corect numele. Majoritatea spuneau „Kesterl“, iar tovarășii de joacă din copilărie o numiseră „Kester“.

– Bună ziua, domnule Ambrose. Frumoasă zi, nu-i așa?

Îi văzu mâna apropiindu-se instinctiv de buzunar, pentru ca apoi să se îndepărteze, fără tragere de inimă. În fiecare dimineață din copilăria ei, când trecuse prin dreptul casei lui Dodman, bătrânul venise la poartă cu un biscuit, un măr sau o prună pentru ea. Obiceiul murea greu, deși acum nu mai avea ce să-i dăruiască.

– Frumoasă, nici vorbă, slavă Domnului, răspunse el cu pioșenie, înainte de a adăuga: numai că nu ne-ar strica și puțină uscăciune. Cum e viața pe baltă? Cam umedă, hai? Încă nu v-a intrat apa-n casă?

– Încă nu, zâmbi Kestrel. Rațelor le place la nebunie.

– Zău că da, dădu din cap Ambrose. Păsările nu se supără dacă plouă un piculeț. Va să zică, te-ai întors acasă, hai? L-ajuți și pe taică-tău olecuță-n loc să mai dai mereu fuga la oraș?

– Doar pentru un timp. Deși trebuie să spun că e plăcut să n-am de călătorit în fiecare zi. Pentru mine e ca o vacanță. Până la urmă, însă, tot va trebui să-mi găsesc o slujbă.

Ambrose clătină din cap.

– De când mă știu n-am mai văzut așa ceva, spuse el cu tristețe, fete tinere ca matale să lucreze cât e ziulica de lungă. Pe vremea mea nu se făcea.

Kestrel se abținu să precizeze că, pe vremea lui, majoritatea tinerelor fete erau angajate și munceau mult mai mult și mai greu decât lucrase ea vreodată.

Terminându-și ideea, Ambrose îi zâmbi vesel și știrb.

– Nu peste mult vor începe să vină oaspeții de vară. Atuncea o să fie destul de lucru pentru matale. Nu vei avea nevoie să bați iară drumu' pân-la oraș.

– S-ar putea, îi dădu dreptate Kestrel, bine dispusă.

Porni spre sat, dar gândul la vizitatorii estivali continua s-o urmărească. În Wesslingham nu existau prea multe atracții pentru turiști și, pe lângă drumeții în trecere, care înnoptau la Bell, localnicii vedeau foarte puțini străini. La câteva mile de sat, însă, existau câteva cabane de vacanță, închiriate de unele familii pentru câte o săptămână, două, vara. Acești sezoniști asigurau necesara clientelă pentru magazinele și cârciumile din sat, plus noi și binevenite subiecte de conversație.

Lui Kestrel îi plăcea să vadă chipuri noi în scurtul sezon estival, căci satul Wesslingham, oricât de frumos era, cam ducea lipsă de tineret – și mai ales tineret necăsătorit...

După ce-și termină cumpărăturile și conversațiile cu toți localnicii care țineau morțiș să spună cât se bucurau că „Miss Castrol“ se întorsese („Sună de parc-aș fi o Miss Univers a Garajelor!“ își spuse ea), Kestrel intră în magazinul de artizanat al satului să bea o cafea.

Salonul de cafenea din magazin nu se deschidea decât vara, când veneau turiștii, dar Kestrel era prietenă cu proprietăreasa. Aceasta de numea Theodora Bielecki, dar la cererea ei toată lumea îi spunea Theo. Picta, modela oale, sculpta în lemn, confecționa jucării din cârpe, broda și lucra bijuterii de aramă și email. Toate acestea se vindeau în magazinul ei.

În plus, mai era și expertă în istoria antică și modernă a satului Wesslingham, se distingea ca enoriașă de nădejde și ducea o viață dublă satisfăcător de misterioasă, implicând deplasări până la Norwich – ba chiar, cum se zvonea pe șoptite la poștă, și până la Londra! Kestrel nu știa din ce-și câștiga existența Theo – cu excepția magazinului, care se vedea clar că nu i-ar fi fost de ajuns – dar n-o întrebase niciodată, considerând că, dacă dorea să-i spună, Theo ar fi făcut-o din proprie inițiativă.

Bucuroasă s-o vadă, Theo o întâmpină cu cuvintele:

– Că bine-ai mai picat! Acuș dă cafeaua-n clocot! Ia un loc. Tocmai brodam o pernă de rugăciune, îi explică ea, arătând un obiect de catifea violetă cu fire aurii pe care îl lăsase jos la apariția lui Kestrel. Vicarul mi le-a arătat pe unele dintre cele vechi, victoriene, din sacristie – le-au cam mâncat moliile – așa că m-am gândit să-mi încerc mâna.

– E foarte frumoasă, Theo, zău așa. Va fi încântat.

– A, păi nu m-am gândit să i-o dau lui... nu m-așteptam să iasă destul de bine... Chiar crezi că i-ar plăcea? întrebă Theo, clipind din ochi nesigură.

– Sigur că da. Alea de piele sunt criminale – atât de tari...!

– Păi trebuie să fie tari, cred – penitență, canon, mortificarea cărnii, una alta... În fine, am auzit că te-ai întors. Că bine-a mai picat și asta. N-aveai tu nici o treabă să-ți trăiești viața ofilindu-te într-un birou închis.

Kestrel râse.

– Ce ciudat, toată lumea pare convinsă că aș avea un destin mult mai măreț! Știi, omul mai trebuie și să-și câștige existența, vrând-nevrând.

– Viața e prea scurtă ca să te irosești făcând ce nu-ți place, declară Theo cu convingere. Uită-te la mine, de pildă...

Kestrel așteptă cu răsuflarea tăiată, dar Theo schimbă subiectul.

– Și, oricum, ce-ai de gând să faci de-acum încolo?

– Pentru moment nimic, doar să-l ajut pe tata și să-mi trag puțin respirația. Mai am de cheltuit lichidarea, abia pe urmă o să-mi fac griji cu banii.

– Hmmm... Cam greu... Ce păcat că nu știi și tu să scrii, ca taică-tău. Totuși, într-o bună zi ai să te măriți, și-atunci n-ai să-ți mai faci griji cu slujba – o să te țină bărbatu-tău.

– De unde știi c-o să mă țină? întrebă Kestrel amuzată.

– Păi, altfel de ce să te mai măriți? replică Theo cu nevinovăție, iar Kestrel nu-și putu da seama dacă glumea sau vorbea serios. Totuși, răspunse:

– Ei, nu cred c-am să mă mărit vreodată. În fond, n-am găsit nici un bărbat care să-mi convină. În Wesslingham, singurul burlac e bătrânul domn Ambrose, care să tot aibă nouăzeci și trei de ani.

– Înțeleg... murmură Theo, cu un licăr în ochi. Lasă, nu contează, acuș vin sezoniștii...

– Săracii de ei, nici nu știu ce-i așteaptă, zâmbi Kestrel.

– Ce vrei să spui?

– De când am venit acasă, toată lumea numai sezoniști îmi promite, ba pentru una, ba pentru alta. Nici nu-nțeleg cum ne descurcăm în restul anului.

În sfârșit, își termină cafeaua și se ridică.

– O iei spre casă? întrebă Theo.

– Încă nu. Mai trebuie să vorbesc cu o femeie, în legătură cu un iepure, spuse Kestrel pe un ton misterios.

– A, cu Laura de la bibliotecă. Ei, transmite-i salutările mele. Și când mai vii în sat, treci și pe-aici.

– Îți promit, zâmbi Kestrel, ieșind în ploaia care începuse din nou.

Biblioteca din Wesslingham era o clădire foarte impozantă pentru un sat atât de mic, întrucât servea încă patru cătune, plus caravana cu cărți. Se afla într-o frumoasă casă din cărămizi roșii și albe, în stil georgian, imediat după Bell. Ani de zile, după război, fusese neglijată, până când pe rafturi nu mai rămăseseră decât volume vechi de Ruby M. Ayres și Clarence E. Mulford. Iar atunci sosise Laura.

Laura Holmes era „străină“ – ceea ce însemna că nu se născuse în Suffolk, ba nici măcar în Estul Angliei – iar apariția ei ca bibliotecară la Wesslingham adusese cu sine un val de energie și elan. Se angajase în lupte viguroase cu autoritățile locale, obținuse dublarea bugetului, aruncase aproape toate vechiturile și începuse să reconstruiască. După aproape zece ani, biblioteca devenise un centru al vieții comunitare sătești la fel de important ca biserica sau poșta.

Kestrel își aminti de clădirea dărăpănată și întunecoasă din copilăria ei, când intră în holul luminos, zugrăvit proaspăt, plin cu flori de primăvară în jardiniere, iar de-acolo în biblioteca propriu-zisă, cu cărțile ei noi și îngrijite, pe rafturi bine luminate. Laura tocmai aranja specialitățile săptămânii pe căruciorul de lângă ușă. Cârmuia gusturile literare din Wesslingham cu blândețea unui despot luminat, iar recomandările ei erau de obicei citite.

– Bună, Laura, ce mai faci? o salută Kestrel, fără a se osteni să șoptească, întrucât în bibliotecă nu mai era nimeni pe moment.

– A, ocupată ca de obicei, răspunse Laura, îndreptându-se doar atât cât să-i arunce o privire peste umăr. Deși uneori mă întreb dacă merită. Doamna Dorrit tocmai mi-a adus înapoi „Jane Eyre" și mi-a spus că nu-i la fel de bună ca filmul de la televizor.

Kestrel râse.

– Ia-o așa, propuse ea. Acum zece ani, nimeni din sat nu știa că pe lângă film mai există și o carte.

– S-ar putea să ai dreptate. Oricum, ce pot face pentru tine? Vrei ceva de citit în autobuz? Sau ai trecut să întreb de câte ori a fost cerută cartea tatălui tău săptămâna asta?

– Nici una, nici alta. Mă întrebam dacă n-ai putea să-mi dai un iepure pentru ceai.

Laura locuia într-o vilișoară, pe malul altui braț al bălților, cam la opt sute de metri distanță de Coats Cottage, în linie dreaptă. Deși casa ei era mică, avea o grădină enormă, întinsă până în stufăriș, iar Laura își suplimenta câștigurile cultivând cantități enorme de legume și crescând

iepuri pentru vânzare. Kestrel se sfia întotdeauna să-i ceară câte un iepure, căci Laura părea foarte atașată de ei și, probabil, cam plângea când vindea câte unul pentru tocăniță.

– Mă tem că pe moment n-am nici unul – nici un iepure de-al meu, vreau să zic, răspunse ea, iar lui Kestrel i se păru că în ochii negri ai bibliotecarei, după lentilele fumurii ale ochelarilor, se citea ușurarea. Dar am un iepure sălbatic pe care-l poți lua, dacă te interesează. Cred c-ar trebui să stea la fiert toată noaptea.

– De ce-a murit? întrebă Kestrel prudentă, iar Laura zâmbi pe neașteptate.

– De leziuni fatale, spuse ea. L-a adus Larch. Nu știu dacă l-a omorât în momentul atacului, sau în drum spre mine, dar la sosire era decedat deja, cum se spune în spitale.

Larch era motanul siamez al Laurei, un animal enorm și masiv, vânător feroce.

– Mda, bine, am să-l iau, dacă Larch n-are nici o obiecție.

– A, n-ar vrea să-l mănânce. A trebuit să-l învăț să nu-mi omoare iepurii, desigur, și încă nu e sigur prin ce se deosebesc de cei sălbatici. Când mi l-a adus era foarte neliniștit – se tot scuza că-l stricase...

– Bietul Larch... comentă Kestrel. N-ai putea să le pui iepurilor tăi clopoței, sau ceva, ca să-i deosebească?

– Ar fi o idee – uite că la asta nu m-am gândit, remarcă Laura, gânditoare. Deși, dacă nu te superi, nu vor mai prea fi iepuri sălbatici care să-l încurce, acum când a venit uliul.

– Uliul? întrebă Kestrel, dintr-o dată atentă. Care uliu?

– A, l-am văzut de vreo două ori, zbura peste stufăriș – la vânătoare, în zorii zilei, când ieșisem să culeg ciuperci. Ieri, de fapt – ținea în gheare ceva ca un pui de iepure, deși cred c-ar fi putut să fie și un șobolan.

– Interesant... Trebuie să aflu dacă l-a văzut și tata. Cam pe unde l-ai văzut?

– Ieri? Era deasupra trestiilor dintre casa voastră și a mea. Un uliu cu penaj cam roșiatic.

Kestrel clătină din cap.

– Nu-mi dau seama ce-ar putea să fie. Îl voi întreba pe tata, el trebuie să știe neapărat. Ei, îți mulțumesc, Laura. Cum rămâne cu iepurele?

– Poți să-l iei în drum spre casă, dacă vrei. E agățat în hambar. Știi unde-i cheia, nu-i așa?

– Toată lumea știe unde ții cheia, râse Kestrel. Nici nu mai înțeleg de ce nu-l lași descuiat.

– Obicei vechi, răspunse Laura cam înțepată. Nu se știe niciodată cine poate trece pe drum.

– Și cât vrei pentru el? mai întrebă Kestrel, deschizându-și poșeta.

– A, nimic. Larch nu mi-a cerut bani. Poți să-i păstrezi resturile de la șuncă, dacă vrei să-i plătești lui.

– Așa voi face, trec să ți le las.

– Într-o pungă de hârtie, preferabil, preciză Laura, serioasă.

– Mi-ai tăiat tot cheful! Ei, salut!

– Salut. Și spune-i tatălui tău că, dacă vrea să i se vândă cărțile despre păsări, trebuie să strecoare cumva în poveste și un rechin, sau o prăbușire de avion. Au astea o căutare, ceva de speriat.

Râzând, Kestrel mai făcu un semn de rămas-bun și ieși.

Capitolul 2

Iepurele era atât de mic și slab, încât Kestrel conchise că avea nevoie de ajutor ca să se poată transforma în tocăniță și, în loc să scurteze drumul spre casă prin mlaștini, reveni în sat pentru a cumpăra o bucată de șuncă.

Ajungând la Colțul lui Dodman, văzu lângă zidul casei motocicleta vicarului, care tocmai ieșea din casă, însoțit de bătrânul domn Ambrose.

– A, uite-o! exclamă domnul Ambrose, zărind-o pe Kestrel. Vorbești de drac... scuze, părinte vicar.

– Bună ziua, domnule Truman, îl salută Kestrel.

– Bună, Kestrel, draga mea. Tocmai eram în drum spre Coats Cottage.

– Aveați treabă cu mine, sau cu tata?

– Cu amândoi, draga mea, desigur. Vrei să te iau în șa?

Kestrel privi cu îndoială motocicleta.

– În locul dumneavoastră, eu aș împinge-o de ghidon. Drumul nostru nu-i prea grozav, după atâta ploaie.

– Da, desigur, fiind atât de jos... Mă întreb dacă se va usca vremea în curând.

– La radio s-au anunțat și alte ploi, spuse Kestrel.

Domnul Ambrose, care se uitase de la unul la altul, se retrase cu un comentariu disprețuitor:

– Pff, nu-i nimica de capul ălor buletine meteo! Mai demult, când o aflam de la păsări, păianjeni și alte lighioane, aveam parte de o vreme mult mai frumoasă.

Vicarul îl privi pe bătrân cum își târșâia pașii pe cărare, apoi se întoarse spre Kestrel, cu o expresie destul de îngrijorată.

– Dumneata ce părere ai, o întrebă el încet, oare chiar crede că vremea e cauzată de prognoze? Căci dacă așa crede, atunci zău că ar trebui să... un detaliu de-o importanță atât de fundamentală...

– Cred că glumea, răspunse Kestrel cu convingere. Mergem? Putem bea un ceai, tata mă așteaptă cu ibricul pe foc.

– Da, desigur, uite cum te-ai udat! Ce neatent sunt! Am auzit că ai renunțat la slujba din oraș – ia spune-mi, acum ce te gândești să faci?

Își luă motocicleta de ghidon și, unul lângă altul, porniră pe drumeagul îngust.

Coats Cottage arăta îmbietor în lumina mohorâtă a zilei ploioase, cu fumul ieșind pe coșul înalt, amintind de ceai și pâine prăjită, dar vicarul se opri totuși înainte de a intra, privind cu încântare spre mlaștini.

– Ce frumos se vede de-aici biserica! comentă el.

Kestrel se opri alături, uitându-se peste întinderea de ape și păpurișuri, spre turla pătrată a bisericii.

– Știi, urmă vicarul, întotdeauna când vin aici îmi doresc să pot picta. Un peisaj atât de simplu și grăitor...

Tocmai se lansa într-un comentariu plastic prelungit, uitând de ploaia care i se strecura sub guler, când domnul Richards deschise ușa casei, strigându-i:

– Intrați, părinte vicar? Am pus apa la fiert.

În antreu, Kestrel își scoase cizmele și hanoracul, adăugându-le peste maldărul de haine și încălțări pline de noroi îngrămădite permanent la intrare. Un moment, se întrebă cum ar fi fost să locuiască tot timpul în oraș, unde nici chiar pe vreme urâtă nu te murdăreai așa. Apoi își alungă gândul și, scuturându-și părul ud, îl urmă pe vicar în cabinetul tatălui ei, unde ardea permanent focul, pentru a feri cărțile de umezeală.

Dintre toate camerele din casă, aceea îi plăcea cel mai mult lui Kestrel. Doi pereți erau acoperiți cu cărți de la podea până-n tavan, iar ceilalți doi, zugrăviți în alb, erau decorați cu unele dintre cele mai reușite desene ornitologice ale tatălui ei, presate cu grijă între geamuri de către Kestrel însăși, în copilărie. În șemineul înalt și boltit, de cărămidă, ardea un foc mare de cărbuni și bușteni, a cărui lumină veselă scălda mobila veche dar bine lustruită. Singura fereastră dădea spre mlaștină, iar canapeaua din fața ei fusese locul favorit al lui Kestrel, când era mică. După moartea mamei, când se simțea singură și dorea compania tatălui ei, acesta o așeza la fereastră, cu câte una din cărțile lui ilustrate, iar Kestrel

stătea cuminte privind pozele zburătoarelor, în timp ce el lucra la birou. Probabil că atunci se îndrăgostise de păsări.

– Poftiți, domnule Truman, luați loc, luați loc, îl invită tatăl ei. Mă duc să fac un ceai.

– Nu, tată, stai liniștit, îl fac eu. Oricum trebuie să-mi despachetez cumpărăturile, spuse Kestrel. Sunt sigură că aveți multe de discutat.

Vicarul era un observator avid al păsărilor și venea adesea să-l consulte pe tatăl ei. Iar acest lucru îi aminti de „uliul" Laurei.

– A, și am ceva să-ți spun – dar mai întâi voi aduce ceaiul.

– Și eu am să-ți spun ceva, dar voi aștepta până aduci ceaiul, Kestrel, răspunse domnul Truman. Sunt sigur că te va interesa.

Kestrel dădu din cap și se duse la bucătărie, întrebându-se dacă nu cumva și vicarul avea aceeași veste. Când însă reveni cu ceaiul, acesta vorbea despre materialul de altar pe care-l brodase Theo.

– E într-adevăr nespus de frumos. Niște flori atât de fermecătoare, și așa de delicat lucrate. Desigur, nu-l putem folosi decât după Postul Mare, cum i-am și explicat, dar atunci îl vom lua negreșit. L-ai văzut, Kestrel?

– Da, eram de față când vi l-a dat, săptămâna trecută, după repetiția corului.

– Sigur că da, ce prostii întreb!

Kestrel se așeză, începând să toarne ceaiul. Ridică privirea pentru a întreba:

– Ce veste aveți pentru noi, domnule Truman?

– A, da, vestea. Ei bine, știi, s-ar putea să fie foarte interesant. E vorba de ceva ce-am văzut ieri, când mergeam spre biserică pentru liturghia de dimineață. Desigur, rareori mai vine cineva la liturghie, când diminețile sunt atât de întunecoase, dar eu o slujesc totuși. Cred că era mult mai bine pe vremuri, când orele slujbelor se stabileau după cum răsărea soarele, astfel încât...

– Da, desigur, dar ce anume ați văzut? îl întrerupse domnul Richards, căci vicarul avea obiceiul să divagheze, când vorbea despre biserica lui.

– Vă rog să mă scuzați... Ce-am văzut? Păi la început, știți, am crezut că era un câine, un câine brun, fugind cât îl țineau picioarele prin stufăriș, știți cum fug câinii când au mirosit ceva. Și apoi s-a apropiat și am văzut că de fapt era o pasăre.

Îi privi, captându-le atenția, ca un adevărat povestitor.

– Zbura la mică înălțime peste lăstari, bătând din aripi foarte repede, iar din când în când scotea niște țipete ascuțite, extrem de interesante – nu le pot imita..

– Cum arăta? întrebă domnul Richards atent, aproape încordat.

– Era ca un mic uliu, de culoare brun-roșcată, iar cel mai bătător la ochi lucru era că avea coadă cenușie și aripile înspicate cu gri.

Kestrel își auzi tatăl expirând prelung, șuierător. Se întoarse spre el.

– Și vestea adusă de mine e cam aceeași, tată. Laura de la bibliotecă mi-a spus că ieri dimineața a văzut o pasăre ciudată, vânând peste stufăriș. Arăta ca un uliu roșcovan. I-am spus că te voi întreba ce-ar putea să fie.

– Când am ajuns acasă, continuă vicarul, cu ușoară emoție, m-am uitat direct în atlasul cu păsări, și singurul pe care l-am găsit să arate cât de cât asemănător era... eretele de baltă.

– Un erete de baltă, repetă domnul Richards, încet, aproape reverențios.

– N-am auzit niciodată de așa ceva, spuse Kestrel.

Tatăl ei o privi tăios.

– La drept vorbind, m-aș și mira să fi auzit. E o pasăre rară, ba chiar foarte rară. De fapt, în zilele noastre nu se mai întâlnește decât în Minsmere. Cândva era foarte răspândită în Anglia, dar e sensbilă la zgomote și la tulburările din jurul locurilor unde-și face cuibul, iar acum mai există doar foarte puține locuri destul de îndepărtate de civilizație ca s-o atragă. Și nu numai atât, dar populația ereților de baltă a fost drastic redusă de pesticide și erbicide.

Se uită de la Kestrel la domnul Truman și înapoi.

– Ar fi foarte interesant – foarte interesant într-adevăr – dacă am găsi unul în bălțile noastre.

– Credeți că ar fi posibil? întrebă domnul Truman.

Domnul Richards se ridică de la birou și scoase o carte din raft. Kestrel o recunoscu după mărime și culoare – era opera lui, „Neprețuitele numărate“.

– Sigur că ar fi posibil, răspunse el.

Se așeză, întorcând cu grijă paginile, apoi i-o oferi vicarului, deschisă într-un anumit loc.

– Kestrel, dă-mi-l pe Brown de pe raftul de sus, o rugă el.

Kestrel luă atlasul familiar și i-l dădu tatălui său, care căută din nou, pentru ca de data asta să i-l înmâneze ei.

– Cele mai mari speranțe, spuse el, le am fiindcă eretele e foarte aparte – nici o altă pasăre nu poate fi confundată cu el. Coada cenușie și petele de pe aripi sunt unice.

Între timp, Kestrel începuse să studieze imaginea pe care i-o arătase tatăl ei, o planșă color cât pagina, reprezentând un frumos uliu brun cu cap și piept gri, ai cărui ochi galbeni o priveau feroce din imagine. Citi textul și află că era o femelă.

– Ce minunat arată, spuse ea, privindu-și tatăl. O, sper că este într-adevăr un erete de baltă. Ar fi o descoperire extraordinară!

– Cred că meritul descoperirii ar trebui să-i revină domnului Truman, spuse politicos domnul Richards.

– O, în nici un caz, domnule, în nici un caz. Dacă este ceea ce sper eu că este, nu vreau să-mi însușesc nici un merit. Fără prezența dumneavoastră aici, în sat, nu m-aș fi priceput niciodată la mai mult decât să presar firimituri pentru prigorii. Și-n plus, dumneavoastră vă va reveni rolul de a o identifica, ceea ce sunt sigur că va însemna să zăceți mult timp în iarba umedă. Faptul că eu am văzut pasărea n-a fost decât o simplă întâmplare.

– La fel ca în cazul Laurei, adăugă Kestrel. Cred că, dacă e ceea ce credem, motivul e acela că Wessle Marsh este atât de neluată în seamă. La urma urmei, pe lângă noi și biserică, numai

casa Laurei mai are vedere spre mlaștină. Ceea ce e foarte bine, dacă eretele este atât de sensibil la zgomote pe cât spui.

– Nu cred, răspunse cu severitate tatăl ei, ar trebui să renunți la orice speranță că s-ar înmulți aici. Așa ceva nu s-a mai întâmplat de... nu mai știu exact de cât timp, dar să tot fie vreo cincisprezece ani. În țara asta, nu s-au mai împerecheat decât în foarte puține locuri, extrem de izolate. Nu, nu poate fi decât o pasăre răzleață, care s-a oprit să vâneze aici pentru câteva zile.

– În acest caz, interveni vicarul, n-ar strica să încercați s-o vedeți cât de curând posibil. Poate pleca oricând. S-ar putea chiar să fi plecat, își dădu el seama, cu dezamăgire.

– Laura spunea că l-a văzut de vreo două ori, deci trebuie să se afle aici de câteva zile, își aminti Kestrel. A spus că ieri l-a văzut cu un pui de iepure în gheare – sau poate un șobolan...

– Nu cred că era iepure, ar fi o pradă prea mare, comentă vicarul, fără convingere, privindu-l întrebător pe domnul Richards.

– Mă rog, Laura poartă într-adevăr ochelari fumurii, murmură Kestrel.

Tatăl ei o privi pătrunzător, apoi izbucni în râs.

– Kestrel, draga mea, cât de neștiințific poți gândi! exclamă el.

Kestrel îi zâmbi, văzând cât de emoționat și încântat era. În fond, nu era numai ornitolog, ci și specialist în ulii și șoimi. Dacă acela era într-adevăr un erete de baltă, ar fi fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla domnului Richards.

– Deci, mergem diseară să-l căutăm? întrebă ea.

– Desigur, la apusul soarelui.

– Aș dori să pot veni și eu cu dumneavoastră, dar am se slujit o vecernie în Southwick, spuse domnul Truman. Oricum, sunt sigur că mă veți anunța care a fost rezultatul, nu-i așa?

Părea nehotărât, ca și cum cei doi ar fi păstrat secretul numai pentru ei.

– Sigur că da! îl încredință Kestrel. Mâine dimineață voi veni la liturghie și-am să vă spun dacă am văzut ceva.

– Mâine e duminică? întrebă vag surprins domnul Richards. Ei, atunci s-ar putea să vin și eu, dacă este într-adevăr ceva de spus.

Vicarul clipi din ochi mirat, apoi zâmbi cu satisfacție.

– Așadar, trebuie să aștept vestea cea bună cu nerăbdare îndoită, spuse el, cu un licăr în ochi. Trebuie să fi trecut cel puțin doi ani de când am avut plăcerea să vă văd la biserică.

– Ei, spuse domnul Richards, e tot ce pot face, după ce ați avut generozitatea de a veni să-mi aduceți o asemenea veste.

Cei doi își zâmbiră, înțelegându-și perfect sentimentele.

Capitolul 3

Spre seară ploaia încetă, părând să se anunțe un asfințit senin.

– Mă bucur foarte mult, îi spuse Kestrel tatălui ei, în timp ce-și luau canadienele. Nu mă deranjează ploaia, dar dacă sunt nori groși se întunecă înainte de apusul soarelui și nu mai putem vedea nimic.

– Ce-i aia „nimic“? replică domnul Richards, dojenitor. Vremea rea pentru o vietate e bună pentru alta.

Kestrel zâmbi cu răbdare. Uneori, tatăl ei le lua pe toate într-un sens prea literal.

– Oricum, continuă ea, dacă mi se udă des părul, va crește și mai repede și va trebui să mă tund.

Ieșiră în lumina aurie a după-amiezii, pășind prin noroiul din curte, iar Kestrel își spuse în treacăt că acela nu era modul ideal al multora de a-și petrece seara de sâmbătă. Apoi, însă, emoția posibilității unei întâlniri cu eretele de baltă îi alungă din minte orice alt gând.

Desigur, tatăl ei avusese dreptate – erau destule de văzut. În acea perioadă din zi iepurii ieșeau să mănânce, micii vânători de noapte începeau să se trezească, păsări de tot felul își țineau consfătuirile de seară. Grauri și ciori-de-câmp făceau tărăboi în copacii ocupați de stolurile lor. Nimeni nu era sigur ce scop aveau acele întruniri – Kestrel avea propria ei părere, dar era „neștiințifică", așa că nu i-o spusese niciodată tatălui ei.

Îi aruncă o privire în timp ce mergea în fața ei, observând din nou ce mișcări mlădioase avea, acolo, în elementul lui. Ochii săi ageri și atenți erau singurii care se mișcau sprinten – restul trupului părea să-i lunece printre ierburile înalte fără să le atingă. Desigur, Kestrel n-avea idee cum arăta ea însăși, dar la un moment dat, privind-o, domnul Richards își spuse că arăta ca o mică sălbăticiune, un fel de felină furișându-se prin lăstăriș.

Când ajunseră la pâlcurile de trestii de lângă casa Laurei se opriră, domnul Richards indicând că zona aceea era ideală pentru pândă. Se instalară în cele mai uscate locuri pe care le putură găsi. Domnul Richards își scoase binoclul și îl puse alături, la îndemână, după care amândoi rămaseră nemișcați.

Nu peste mult, sălbăticiunile începură să se deprindă cu prezența lor acolo, iar viața din jur reveni la normal. Kestrel văzu un șoarece-de-câmp care alerga în salturi repezi, oprindu-se la doar câteva palme de ea pentru a o privi, cu mustățile tresărindu-i, înainte de a fugi mai departe. Un bâtlan vânăt trecu cu pași țanțoși prin apă, la mică distanță, și se opri cu un picior ridicat pentru a se scărpina pe piept cu

ciocul lui lung, ca o spadă. Soarele apunea, iar lumina lui aurie scălda pasărea într-o aureolă. Kestrel se întrebă cum arătau mlaștinile din Camargue la ora aceea a zilei și ce efect avea acel halou aurit învăluind un stol de flamingo trandafirii.

Apoi, își dădu seama că nu era singură. Întorcând abia perceptibil capul, coborî privirea, pentru a vedea doi ochi albaștri și strălucitori care o fixau din desiș. Fu cât pe ce să tresară, dar se stăpâni la timp, când își dădu seama că nu era decât motanul Laurei, Larch. „La naiba," își spuse ea, „o să strice totul! Dacă a ieșit la vânătoare, va speria toate păsările din zonă. Mai bine am merge mai departe – de-aici n-o să vedem nimic."

În continuarea ochilor lui Larch se prelinse trupul său felin, încet, foarte încet, până ajunse lângă ea, ghemuit, fără să-și miște decât, de două ori, scurt, vârful nervos al cozii. Kestrel îl privi cu o expresie amenințătoare, iar botul motanului se căscă larg, într-un mieunat mut. Ochii lui Kestrel se îndreptară spre bâtlan, ca să vadă dacă se speriase, iar când reveniră în același loc Larch dispăruse, la fel de neauzit pe cât își făcuse apariția.

Kestrel aruncă o privire spre tatăl ei, întrebându-se dacă era cazul să-i spună că aveau un rival în apropiere, dar în acel moment ochii lui se abătură o clipă spre ea, iar Kestrel își dădu seama că tot trupul domnului Richards se încordase ca al unui setter, îndreptat într-o anumită direcție. Imediat după aceea, văzu și ea.

O pasăre, plutind la mică înălțime deasupra trestiilor, cam la o sută de metri distanță. Parcurgea pe toată lungimea

câte un braț de trestii, iar la capăt se înclina pe-o aripă ca să se întoarcă, moment în care Kestrel îi văzu sclipirea cenușie strălucitoare pe penele cafenii. Pasărea urcă pe un curent de aer, înapoindu-se pe același drum, cu inconfundabilul său zbor de uliu, după care plană din nou până deasupra stufărișului.

Kestrel se uită din nou la tatăl ei, așteptând o eventuală confirmare că acela era eretele, dar ochii domnului Richards stăteau ațintiți asupra păsării cu o asemenea intensitate încât Kestrel își dădu seama că uitase complet de prezența ei. Privi din nou.

Acum, sistemul de zbor se schimbase. Pasărea urca, descriind spirale largi pentru a lua înălțime, până la vreo șaptezeci de metri, după care păru să cadă ca un bolovan. Mâna lui Kestrel se repezi la gură – nu auzise nici un zgomot, dar se putea trage cu arma, din direcția opusă vântului, fără ca detunătura să se audă. Neliniștea ei însă nu dură decât o fracțiune de secundă, căci în cădere pasărea făcu o tumbă, prinse din nou o pală de vânt și-și reluă ascensiunea, pentru a face aceeași figură.

În următoarele câteva minute, pasărea își încântă spectatorii ascunși cu o uluitoare demonstrație de acrobații aeriene, plonjând, răsucindu-se, rostogolindu-se, făcând salturi mortale și lansând, după fiecare număr, acela „kuii-a!“ ascuțit care-și răspândea ecoul peste mlaștini. Erau niște imagini și sunete pe care Kestrel n-avea să le poată uita niciodată și le urmărea cu sufletul la gură, uitând de orice altceva, până când, într-un târziu, cu un ultim țipăt lugubru, pasărea zbură în altă direcție, făcându-se nevăzută.

Atunci, treptat, Kestrel își reveni, dându-și seama că era foarte înfrigurată și înțepenită, după ce stătuse atâta vreme în aceeași poziție, ghemuită cu picioarele și posteriorul în iarba udă. Totuși, în virtutea disciplinei de-o viață, așteptă prima mișcare a tatălui ei înainte de a se îndrepta, prudentă, întinzându-și rând pe rând toate membrele, cu gemete ușoare.

Domnul Richards se întoarse spre ea, cu chipul radios. În ochi îi strălucea lumina unei bucurii fără egal, iar Kestrel știu că nu mai era nevoie să întrebe dacă pasărea era într-adevăr un erete.

– A fost superb, tată, spuse ea. Absolut superb.

– Știi ce-am văzut adineaori? o întrebă el.

Kestrel așteptă continuarea.

– Acele acrobații sunt ritualul de împerechere al eretelui de baltă.

Privi peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat ca pasărea să fie încă acolo.

– Trebuie să fie o pereche.

– Serios?

Domnul Richards părea vag amuzat.

– Draga mea, eretele nu prea face de unul singur ritualul de împerechere.

Cu un zâmbet răutăcios, Kestrel răspunse:

– Poate că era o repetiție.

Tatăl ei trecu peste aceste cuvinte.

– Întrebarea este: se vor împerechea aici? Ar fi... absolut minunat să se împerecheze și să-și dureze cuibul aici – dar cred că ar însemna să nădăjduim prea mult. Oricum, sper desigur să-i supraveghem îndeaproape.

– Mai bine am merge să ne uscăm, spuse Kestrel luându-l de braț cu afecțiune, și să mâncăm ceva de cină. Îmi dau seama că de-acum încolo îți vei petrece o mare parte din timp aici, culcat în iarba udă, așa că n-ar strica să-ți dau de mâncare cât mai pot.

Se întoarseră și porniră spre casă. După ce făcură câțiva pași, Larch apăru din nou, potrivindu-și pasul după al lor ca un câine. Avea în bot un animal care părea a fi un șoarece – mort, observă Kestrel mulțumită.

– Bună, Larch, îl salută ea.

Motanul nu ridică privirea, ci doar mârâi amenințător, deși rezonanța avertismentului era cam înăbușită de prada care-i astupa gura.

– L-ai văzut adineaori, tată? întrebă Kestrel. A trecut pe lângă mine chiar înainte de a apărea eretele. Mă temeam să nu sperie tot ce mișcă, dar a fost foarte tăcut.

Tatăl ei îi zâmbi.

– Și pe lângă mine a trecut, spuse el. Tot timpul a stat la câțiva pași de mine, nemișcat ca o statuie. Am impresia că și el urmărea spectacolul. Un caracter foarte rar – îl salut!

Drumul spre casă trecea pe lângă vila Laurei și, când se apropiară, în continuare însoțiți de motan, o văzură pe Laura în fundul grădinii, săpând o nouă parcelă pe care s-o cultive cu legume. Larch coti spre ea, chemând-o cu glas sonor, iar Laura ridică privirea spre ei și le făcu cu mâna.

– Tocmai am văzut din nou pasărea aia, îi anunță ea, imediat ce ajunseră destul de aproape ca s-o audă. Se aplecă să primească ofranda motanului, o examină scurt și i-o înapoie.

– Și noi am văzut-o, răspunse Kestrel. Ne-am uitat cum a dat un spectacol al Baronului Roșu – absolut incredibil. Și motanul tău a fost acolo, tata a spus că și el urmărea reprezentația.

– Am spus cât de rar este să găsești o pisică amatoare de spectacole ale păsărilor, declară solemn domnul Richards.

Laura râse, rezemându-se în cazma.

– Știe când n-are nici o șansă, spuse ea. Odată a încercat să-și facă de cap cu o lebădă și n-a uitat niciodată. De-atunci, are un respect sănătos la adresa tuturor păsărilor mai mari decât vrăbiile.

– Mă bucur să aud, răspunse domnul Richards.

– Tata crede că s-ar putea ca pasărea să se împerecheze în curând, adăugă Kestrel. Și este într-adevăr o pasăre foarte rară, așa că ar fi îngrozitor dacă s-ar împerechea, pentru ca pe urmă s-o mănânce Larch.

– Voi sta eu de vorbă cu el, le promise Laura. Oricum, mă bucur foarte mult pentru voi. Din curiozitate, cum se numește?

– Erete de baltă, răspunse Kestrel.

Laura dădu din cap.

– Am să-l caut în atlas, luni dimineața. Poate fac o friză pentru salonul copiilor de la bibliotecă.

– O, nu, spuse Kestrel alarmată, te rog, nu face asta. De fapt, dacă nu te superi, am prefera să nu spui nimănui – e o pasăre foarte sperioasă și s-ar putea să fugă.

– Mă rog, bine, dacă așa credeți, atunci n-am să spun nimic. Îmi pare rău că nu le putem împărtăși și altora emoția, dar cred că voi știți mai bine, spuse Laura,

reîncepând să sape. Du-te să-l ajungi pe tatăl tău din urmă – pare să-și dorească un ceai mai mult decât orice.

„Vai de mine,“ își spuse Kestrel, „am jignit-o.“ Ezită un moment, apoi, ridicând din umeri în sinea ei, îi făcu cu mâna și porni după domnul Richards. „O să-i treacă, mai mult ca sigur. Luni dimineața voi merge pe la bibliotecă și-o să stăm la o șuetă.“

Kestrel avusese de gând să se scoale cu noaptea-n cap, ca să se ducă și să se mai uite la pasăre, dar când se trezi constată că abia mai avea timp să ajungă la biserică. Deși drumul prin mlaștini nu era lung, pe uscat avea mult de mers și trebuia s-o ia pe-acolo ca să nu se murdărească, întrucât făcea parte din cor și o vedea lumea. Totuși, își luă cu ea blugii și o pereche de adidași, într-o sacoșă, pentru ca după ce-și făcea datoria să treacă măcar la întoarcere prin mlaștină, cu speranța de a-l mai revedea o dată pe rarul vizitator.

Ploua din nou, cu stropi mărunți și deși, pătrunzători. Kestrel, însă, era prea bucuroasă ca să-i pese, și trecu pe la Colțul lui Dodman cântând. Cânta imnurile ei favorite, care nu se prea potriveau în acea perioadă a anului, dar întotdeauna o plictisiseră imnurile religioase din Postul Paștilor. În schimb, prefera marșurile militare, ca „Pentru toți sfinții“ și „A fi pelerin“, care aveau un ritm foarte stimulativ pentru mersul pe jos.

Străbătu strada mare a satului, prin fața Poștei, pe lângă Bell și magazinul lui Theo, prin dreptul bibliotecii și al restaurantului „Câinele și rățoiul“, cântând dar cu gândul

tot timpul la pasărea cea ciudată. Dacă ar fi știut că, la un moment dat, marșul ei fusese privit cu mult interes, poate că n-ar fi cântat atât de tare și necontrolat – dar nici prin minte nu-i trecea.

După slujbă, trecu pe la vicar ca să-i dea vestea cea bună, iar acesta îi strânse mâna și o felicită cu atâta însuflețire încât doamna Dorrit fu cât pe ce să cadă, tot întinzându-se să audă despre ce era vorba, cu capul stându-i evident numai la nunți.

– Cred că tatăl dumitale va scrie un articol despre pasăre pentru revista parohiei, nu-i așa? spuse domnul Truman. Poate și o emisiune la radio...?

– Poate, mai târziu, răspunse Kestrel. Deocamdată, însă, cred că e destul de mulțumit doar s-o privească. Cred că și acum e pe-acolo, pe undeva.

Amintindu-și ce discutaseră în ajun, adăugă:

– Se pare că veți mai avea de așteptat încă vreo doi ani înainte de a-l vedea din nou la biserică.

Domnul Truman zâmbi binevoitor.

– Cel puțin știu că îi aduce Domnului prinosul de recunoștință, chiar dacă nu vine la biserică în acest scop. Bine, atunci, mă anunțați și pe mine dacă se mai întâmplă ceva?

– Desigur, răspunse Kestrel. Chiar acum mă duc să-mi iau jeanșii pe mine și voi merge spre casă pe-acolo.

– Ai și cizmele la dumneata? Nu. Sper să nu răcești, de la umezeală...

– N-ar fi prima oară când mă ud anul ăsta, râse Kestrel. Dacă ploaia nu încetează curând, va trebui să ne facem cu toții câte-o arcă.

Ajungând la marginea mlaștinii, în partea din spatele bisericii, care era separată de drum printr-un gard, Kestrel își suflecă blugii până la genunchi și se strecură printre stinghiile gardului. De cum puse piciorul pe pământ, nimeri într-o gropiță plină cu apă și noroi, iar o pietricică i se rostogoli în pantof și se propti sub talpă. Fu cât pe ce să înjure, își aminti că era duminică și se așeză lângă gard, pe cea mai uscată porțiune de pământ, ca să se descalțe.

După ce scutură pietricica din adidas, tocmai se pregătea să și-l pună la loc în picior, când o pasăre se apropie în zbor, oprindu-se pe un stâlp al gardului. Ridicând privirea, Kestrel văzu, la doar câțiva pași de ea, un erete.

Încremeni, deși inima îi bătea cu repeziciune. Pasărea întoarse capul, în alertă, cu ochii aurii holbați pe fața palidă, iar Kestrel își dădu seama imediat că era o femelă – dovada, dacă mai aveau nevoie de vreo dovadă, că într-adevăr era vorba de o pereche! Pasărea ținea în cioc un smoc de vegetație uscată – iarbă și buruieni amestecate cu pământ, materialul natural din care își fac cuiburile păsările de baltă.

Își luă zborul, iar Kestrel, grăbindu-se nebunește, își trase la nimereală pantoful, fără a scăpa pasărea din ochi, încercând să vadă încotro se îndrepta. Se ridică în picioare și, pe cât putea de discret, începu s-o urmărească.

Urmărirea păsării fu lungă și înceată, căci trebuia să aibă grijă să n-o sperie. Femela de erete zbura încoace și-ncolo, adunând ierburi uscate și ducându-le la cuib; de fiecare dată se oprea undeva pe drum, la fel cum poposise și pe stâlpul

gardului, uitându-se să vadă dacă n-o pândea vreun pericol. Kestrel nu știa cum de n-o văzuse cu acea ocazie, dar rosti în gând o rugăciune de mulțumire.

În cele din urmă, peste vreo jumătate de oră, Kestrel reuși să ia urma păsării până la un pâlc mare de trestii de lângă o limbă de pământ. Lăsându-se pe vine după un butoi de păcură, văzu în sfârșit pasărea adăugând ultimul transport peste o grămadă mare de tulpini care urma să-i fie cuibul.

„Stai numai s-audă tata!“ își spuse ea. „Eretele își face cuib! Asta o să intre în istorie!“

Privi mult timp și, în cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită de o apariție a ambelor păsări, când masculul veni și el la viitorul cuib cu un mic șarpe de apă în cioc, semn că avusese succes la vânătoare. Probabil acest lucru îi aminti femelei că-i era foame, căci un moment mai târziu își luă zborul împreună cu bărbătușul și, în curând, începu să li se audă strigătul ascuțit de vânătoare.

Și lui Kestrel îi era foame. Se uită la ceas și văzu că era trecut de ora prânzului, așa că, îndreptându-se, porni peste fâșia de pământ, spre casă. Trecu printr-o poartă improvizată, pe sub o firmă mare pe care nu se deranjase niciodată s-o citească. Totuși, acum se întrebă dintr-o dată ce era porțiunea aceea de pământ lângă care își aleseseră cei doi ereți loc de cuib și, ridicând privirea, văzu cu groază denumirea celei mai mari antreprize de construcții din regiune.

„O nouă construcție importantă a firmei COSSEY“, scria pe tăblie.

Capitolul 4

– Nu știu, rățușco, spuse Joe Lambert, proprietarul de la „Câinele și rățoiul“, uitându-se la Kestrel pe deasupra paharului pe care-l ștergea; avea doar un metru și cincizeci înălțime și, fiind destul de îndesat, dădea impresia unei forme perfect circulare. Dacă vrei să știi de Cossey's, ar tre'i să te duci la alde Bell – fiul lor, Bill, lucrează la Cossey's, nu-așa, Phil?

– Hmm? murmură Phil, barmanul, ridicând ochii dinspre halba pe care o umplea.

– Bill Partridge lucrează la Cossey's.

– Hăt-colo, la Southwick, din câte-am auzit. De ce nu-l întrebi pe el?

Joe se întoarse spre Kestrel, vesel.

– N-aș recomanda la nimenea să se ducă la Bell, dac-ar fi mai aproape d-aicea. Ce-ți poftește inima? Fac eu cinste, că tot nu te văd prea des pe la noi.

– Nu mă face să mă simt vinovată, Joe. Știi că în fiecare zi mă scol prea devreme ca să pot întârzia noaptea prin sat.

– E, atunci astă seară faci o excepție, nu-așa? Ia zi, ce iei?

– Ei, o jumătate cu tine beau cu plăcere, mulțumesc foarte mult.

Kestrel venise în sat numai cu intenția de a afla tot ce putea despre șantierul de construcții – care era planul și pentru când. Părea o ironie inutilă a sorții că ereții aleseseră tocmai acel loc pentru a-și clădi cuibul. La prânz, se dusese grăbită acasă să-i spună tatălui ei totul și, după ce-și petrecuse toată după-amiaza la pândă, domnul Richards îi confirmase observațiile – păsările își făceau cuib, dar orice activitate pe șantier urma să le zădărnicească eforturile iar în anul următor n-aveau să se mai înapoieze acolo.

Înainte de a-și fi obținut locul de muncă din Lowestoft, Kestrel frecventase cu regularitate „Câinele și rățoiul“. Vara, restaurantul avea muzică live în weekenduri: un interpret de cântece populare cu o chitară, sau un pianist și un baterist, orice se găsea, iar uneori Kestrel ajutase chiar și cu servitul la bar. Prin urmare, părea locul cel mai potrivit pentru a culege informații și se înființase prompt.

În timp ce Joe îi punea în față halba de-o jumătate, atenția îi fu atrasă de un bărbat ce stătea în cealaltă parte a barului.

– Auzi, Kestrel, te-ar tenta o partidă de săgeți?

Întorcând capul, Kestrel îl văzu pe Tim O'Connor, cu o săgeată în mână. Era clar că venise prea devreme pentru a se întrece cu partenerii lui obișnuiți de joc. Își luă halba și se apropie de el.

– Bună, Tim. Bine, primesc, dar n-am mai jucat de mult, așa că-s cam neantrenată.

– Nici o grijă, n-am să râd, îi promise Tim, părând să uite că, în urmă cu câțiva ani, când juca săgeți cu regularitate, Kestrel îl învinsese la fiecare partidă. Fuseseră colegi de școală în sat. Tim trăise toată viața la Wesslingham, la fel ca ea, iar mătușa lui, Miss O'Connor, era foarte activă în Institutul Femeilor. Kestrel nu-l simpatizase niciodată prea mult, de pe vremea când, Tim având zece ani, îl surprinsese furând ouă din cuiburile păsărilor. Tim disprețuia profund toate formele de viață zburătoare, motiv care era de ajuns ca să nu fie niciodată buni prieteni.

Începură partida, iar Kestrel aruncă prima săgeată, în timp ce Tim stătea rezemat de masă, căutând să lege o conversație.

– Văd că încă nu te-ai măritat, spuse el, după ce-și scobise un timp creierii fără să găsească un subiect mai acătării. Cam pe când să ne-așteptăn și noi la o invitație la nuntă, mm?

Era genul de întrebare pe care Kestrel trebuia s-o pareze cu politețe când i-o puneau persoanele vârstnice din sat, întrucât acestea considerau că se cade ca orice femeie trecute de optsprezece ani să fie măritată, dar nu vedea de ce-ar fi trebuit să procedeze la fel și cu Tim.

– Nu-i un comentariu prea potrivit din partea ta, Tim, nu crezi? Dacă stau să mă gândesc că ești singurul din clasa noastră care-a reușit să scape de juvăț...

Tim păru cam stânjenit.

– Juvăț? Vorbești cam urât despre măritiș.

– Și tu cum l-ai numi? În trecut, cam așa spuneai și tu.

– A, dar când e vorba de însurătoare e altceva, replică el, făcând un pas înainte să arunce săgeata.

Kestrel zâmbi cu milă.

– Bietul Tim – ce vederi de modă veche! Gândești ca pe vremea bunicii.

Tim aruncă aiurea, iar săgeata nimeri sârma, cu un zăngănit, și ricoșă la picioarele lui.

– Ce vrei să zici? întrebă el pe un ton defensiv, luând săgeata ca să i-o dea lui Kestrel.

– N-ai auzit niciodată de egalitatea între femei și bărbați? întrebă ea cu bunăvoință, aruncând.

Tim pufni.

– N-ai s-o prea găsești prin partea locului. Și oricum, se grăbi el să schimbe subiectul, de ce întrebi despre Cossey? Ce te interesează, așa, dintr-o dată?

Îi veni o idee și se lumină la față.

– Te gândeai să te angajezi la ei, ca zidăriță, poate?

– N-ar fi exclus, răspunse ea cu indiferență. Mi-ar plăcea să mânuiesc șpaclul și mistria.

Știa că Tim avea să profite de ocazie pentru a începe o discuție despre deosebirile fizice dintre bărbați și femei, ceea ce-i convenea de minune, căci nu voia ca el să-i descopere interesul față de șantierul de construcții. Era genul de om care, dacă afla despre ereți, s-ar fi dus acolo ca să arunce cu pietre în ei. Nu din răutate, ci numai ca să vadă dacă erau într-adevăr sperioși.

Termină partida și, scuzându-se sub pretextul că a doua zi trebuia să se trezească de dimineață, plecă de la „Câinele și rățoiul“, pentru a se duce la Bell, în speranța de a-l vedea pe Bill Partridge.

– Nu, scumpo, astă-seară e plecat. Și-a găsit o cuconiță tinerică prin Kessingland, băiatu' mamii, spuse amabilă doamna Partridge. Se văd tot mereu, de-aproape două luni în șir, adăugă ea cu mândrie.

Kestrel îi citi în ochi inevitabila întrebare care urma, dar nu reuși s-o oprească.

– Și tu când ai de gând să ne-aduci acasă un tinerel de treabă, dar? Toți ne ziceam că ai cu siguranță pe cineva, în Lowestoft. Țin minte că doamna Dorrit zicea acu' câtva timp că pentru tine numai un băiat de la oraș ar fi destul de bun – deși oricine-ar putea zice la fel, de vreme ce-n Wesslingham nu mai e nici un băiat bun de-nsurătoare, doar dacă nu-l pui la socoteală pe Tim O'Connor, iar ăla-i așa un lasă-mă-să-te-las că nici celei mai rele dușmance a fiică-mii nu i-aș dori să se mărite cu el – o, scuză-mă un minuțel, scumpo...

Noroc că tocmai în acel moment o chemase un client de la bar, iar când reveni își uitase vorba.

– Ia s-auzim, ce voiai să-l întrebi pe Bill? Poate-mi dai să-i transmit un mesaj?

– Mă rog, nu neapărat, răspunse Kestrel. Mă gândeam doar că, lucrând pentru Cossey, s-ar putea să știe ceva despre locul de șantier din capătul satului – dincolo de Trei Copaci, mai încoace de calea ferată.

– Domnul să te aibă-n pază, păi sigur că știe! El însuși o să lucreze acolo, mâine! Zece locuințe-n stil georgian, asta

o să se construiască. Au proiectu' pe hârtie de-o bună bucată de vreme, da' cu cât a tot plouat pân-acu' n-au apucat să-nceapă. A fost pe-aici un domn... – o, uite înc-un client, scuză-mă, scumpo...

La întoarcere, doamna Partridge uitase din nou despre ce vorbiseră și spuse doar atât:

– Mai bine treci tu pe-aici mâine și stai de vorbă cu Bill. O să-ți spună el tot ce vrei să știi, nu mă-ndoiesc.

– Da, așa voi face. Vă mulțumesc, doamnă Partridge, spuse Kestrel și se întoarse să plece, cam îngrijorată.

Totuși, dacă ploaia ținuse lucrările în loc atâta timp, existau șanse ca situația să mai dureze. N-avea nici un rost să-și facă griji pe moment, cel puțin până nu afla ce și cum, își spuse ea – ceea ce, totuși, nu reușea să-i alunge temerile.

Luni dimineața, Kestrel se duse la șantier, trecând prin sat, căci tatăl ei avea scrisori de pus la poștă. Deși era destul de devreme, oficiul poștal se aglomerase deja, iar Kestrel fu nevoită să stea la o coadă din care făcea parte, văzu ea cu inima strânsă, și doamna Dorrit, campioana olimpică sătească la pălăvrăgit-de-cursă-lungă. Celelalte persoane de la coadă nu se grăbeau, așa că n-aveau nici un motiv de nemulțumire, și-n plus principala calitate a doamnei Dorrit era aceea că întotdeauna bârfea destul de tare ca s-o audă toată lumea.

– Un tânăr așa de drăguț, zice doamna Partridge – îmbrăcat dichisit, meșter la vorbă, știi soiu'... Și-o creștere

așa de-aleasă – da' e și normal, nu? Doar vine din Norwich… adăugă ea, cu o privire în jur, dând din cap pentru a accentua importanța acestui amănunt.

– Și cât stă? întrebă doamna Baldergammon, soția dirigintelui.

– N-a zis. A stat la Crown, în Southwick, așa că trebuie să fie un om cu dare de mână…

– Nu și dacă-i aici cu treburi, o întrerupse domnul Baldergammon. Dac-a venit cu treburi, plătește firma, așa că poate să stea unde poftește.

Doamna Dorrit nu se lăsă.

– Ei, dacă lucrează pentru o firmă la care-i dă mâna să-l ție cu casă și masă la Crown, înseamnă că-i plătește și leafă bună, deci tot om cu dare de mână se cheamă că e.

Domnul Baldergammon n-o mai contrazise, mai mult fiindcă tocmai îi număra pensia domnului Ambrose.

– Oricum, continuă doamna Dorrit, văzând că nimeni nu-i mai punea la îndoială vorbele, acum s-a mutat la Bell, fiindu-i mai la-ndemână, înțelegeți. Așa de drăguț – și arătos și toate – și nu face nici un deranj, zice doamna Partridge – ca un membru de familie, zice. Numai că – și din voce îi răzbătu o tristețe iremediabilă – cred că-i însurat, la anii pe care-i are…

Spunând aceasta, întoarse capul direct spre Kestrel, care avu grijă să rămână cu privirea în gol, refuzând să muște nada. „Ce nesuferit," își spuse ea, „să vină aici cu manierele lui alese și accentul elevat, numai pentru ca doamna Dorrit să mă poată pisa și mai mult!" Orice străin care punea piciorul în sat era evaluat spontan după scara de valori

Kestrel, chestie care cam începea s-o plictisească. „Oare cât mai am de așteptat până să mă lase și pe mine-n pace, ca pe Theo și Laura?“ se întrebă ea. Dar, în fond, nu era tocmai același lucru, de vreme ce nici una dintre ele nu se născuse în Wesslingham.

Văzând că la ghișeul domnului Baldergammon tocmai îi venea rândul domnului Barrow, Kestrel se așeză la cealaltă coadă. Domnul Barrow și dirigintele poștei cultivau amândoi dovlecei, iar discuțiile lor despre meritele comparate ale propriilor monștri vegetali se puteau prelungi câte o oră și mai bine. Kestrel își cumpără atât de expeditiv timbrele de la doamna Baldergammon, încât nevasta dirigintelui abia avu timp să se întrebe cu nostalgie de ce venise străinul în Wesslingham tocmai în acea perioadă a anului – și să fie asigurată că Kestrel habar n-avea (și, după cum reieșea din tonul ei, puțin îi păsa). Apoi ieși în sfârșit, pornind cu pas vioi pe strada principală, spre Southwick.

Când ajunse la terenul viran, descoperi că acolo începuseră deja să se întâmple unele lucruri. Fusese adus un transport de cărămizi, descărcate chiar lângă intrarea în curte, iar Bill Partridge, singur pe șantier, le stivuia migălos într-o parte. Ochii lui Kestrel se repeziră către mlaștină. Spre marea ei ușurare, văzu o străfulgerare maronie scurtă, când unul dintre ereți își luă zborul. Va să zică, erau încă acolo!

– Ura, Kestrel, o salută amical Bill, întrerupându-se din lucru, când o văzu apropiindu-se. Am auzit că te-ai întors – că nu mai lucrezi, adică. O țigară?

Kestrel clătină din cap, așteptându-l să-și aprindă una înainte de a-l întreba:

– Bill, ce se întâmplă? Ce-s toate astea? adăugă, arătând cu o mână în jur.

– Ale lui Cossey, răspunse el scurt. Zece vile orășenești. Au cumpărat locu-n septembrie trecut, cică, da' mai cu vremea asta urâtă, mai cu una, mai cu alta... în fine, n-au putut să facă nimic. Oricum, acum că vine primăvara, au să se-apuce de treabă.

În câteva cuvinte, vorbind insistent, Kestrel îi explică despre păsări.

– Am observat-o pe una azi-dimineață, când am venit aici, confirmă el amiabil. Nu i-am prea dat atenție – o pasăre-i doar o pasăre, și-asta nu era decât tot o pasăre, la urma urmei.

Cu pasiune, Kestrel îi explică de ce eretele de baltă nu era doar o simplă pasăre.

– La cel mai mic zgomot sau deranj de orice fel vor pleca și n-au să-și mai facă niciodată cuibul aici. Din cauza stresului, anul ăsta nu-și vor mai face nici un cuib, iar la noi nu se vor mai întoarce. S-ar putea ca asta să fie unica șansă de a ajuta specia să se instaleze la loc în habitatul ei natural. Nu-ți dai seama cât e de important?

Bill Partridge îi privi fața agitată, mijindu-și ochii căprui, prin fumul țigării.

– Îmi dau seama că pentru tine e important, nici vorbă, spuse el înțelegător, și n-am nimic împotrivă să le las în pace. Înțelegi, în dimineața asta eu nu fac decât să stivuiesc cărămizile și pot să stau numai în partea de-aici, fără să m-apropii – da' n-o să folosească la nimic. În cursul săptămânii va veni betoniera, și-atunci să vezi gălăgie!

– Săptămâna asta...? întrebă Kestrel, copleșită.

– Nu știai că agentul a și venit? Tocmai de la Norwich, ca să se-asigure că treaba merge bine. O să ne zorească pe toți, nici vorbă. Trăsese la Crown, da' când i-am spus despre bucătăria mamei și toate celelalte, s-a răzgândit și a venit la noi. Stă în camera cea mare din față, deasupra garajului – aia pe care-am zugrăvit-o chiar după Crăciun, iar mama i-a pus perdele noi, făcute din materialul cumpărat de la talciocul din St. Patrick, preciză el, cu pasiunea pentru detalii mărunte pe care o moștenise de la doamna Partridge.

Deci, asta făcea străinul, își spuse nemulțumită Kestrel. Ei bine, trebuia ajutat să-și înțeleagă greșeala – nimic, nimic n-avea să-i împiedice pe ereți să se împerecheze, chiar și dacă pentru asta Kestrel s-ar fi aruncat ea însăși în betonieră ca s-o oprească. Prin minte îi treceau tot felul de planuri nebunești, în timp ce se întorcea spre mlaștină, căutând ereții din priviri.

Ploaia începu din nou.

– Oricum, se pare că și El e de partea ta, comentă Bill, ridicând privirea; își stinse țigara și se întoarse. Ei, eu mai stivuiesc vreo câteva și-am s-o-ntind. Pare să se-anunțe o ploaie cu găleata, așa că azi n-o să se facă mare lucru.

– Vei ține minte... să nu te-apropii, da, Bill? întrebă Kestrel, trezindu-se din reverie.

– Cu mine să nu-ți faci griji, Kestrel – n-o să le fac nimic la păsările tale. Da' eu-s numai unul. De ceilalți nu pot să zic nimica.

– Îți mulțumesc oricum, Bill, spuse Kestrel și, vârându-și mâinile în buzunare, plecă posomorâtă.

Pe drum, se opri să se împace cu Laura, dar constată că bibilotecara o iertase deja pentru iritarea momentană din ajun, invitând-o acum la masă. Kestrel acceptă cu bucurie, fără să se supere deloc când constată că era un prânz de lucru, constând din pâine cu brânză și ceai, luate în grădină, în timp ce terminau săpatul pe care-l începuse Laura în ajun.

– Ce-ți mai fac păsările? își aminti Laura să întrebe.

Kestrel îi explică situația cu șantierul.

– Foarte rău. Vai de mine! Mă rog, sper de dragul tău ca ploaia să continue, deși o să ne strice recolta de cartofi, ca să nu mai pomenesc de ceapă.

– Se pare că pe fermieri nimic nu-i mulțumește, răspunse Kestrel, săpând cu înverșunare ca să-și descarce enervarea cauzată de șantier. Anul trecut, când a fost secetă, spuneau că va fi recoltă slabă de cartofi, iar acum dau vina pe ploaie.

– Cartofii sunt plante sensibile. Nu le place să fie deranjați la vremea facerii cuibului, replică Laura, iar când Kestrel ridică spre ea o privire încruntată făcu un pas înapoi, cu un gest defensiv. Hai, nu-mi sări la beregată. Glumeam și eu, atâta...

– Iartă-mă, se scuză Kestrel, cam rușinată. Dar e un lucru prea important ca să glumim pe seama lui.

– Kestrel, copila mea, nimic nu e prea important pentru o glumă. Așa se nasc fanaticii. Și, apropo, adăugă Laura, serioasă, dacă te vei îndrăgosti vreodată, ai grijă să te mai și înfurii pe respectivul din când în când – ai un aer foarte impresionant.

La asta Kestrel fu nevoită să râdă, reluându-și săpatul cu mai multă energie și plăcere.

Când pauza de masă a Laurei se încheie, Kestrel o însoți la bibliotecă și rămase acolo un timp, răsfoind niște cărți, până când, văzând că ploaia se mai potolise, se hotărî să se întoarcă acasă prin mlaștini și stufăriș, ca să vadă dacă ereții mai erau acolo.

Se apropie de locul cuibului prin partea șantierului de construcții și, când ajunse la poartă, văzu că, deși Bill plecase acasă, în curte era totuși cineva.

Era un bărbat înalt, îmbrăcat cu un impermeabil elegant, tipic orășenesc, și cizme Wellington care fie erau noi, fie fuseseră curățite de la ultima folosire, căci nu aveau nici urmă de noroi pe ele. Prin urmare, Kestrel nu avu nevoie să-i vadă teodolitul din mână pentru a ști că în fața ei se afla tocmai dușmanul, agentul din Norwich.

În clipa când îl văzu, începu să-i clocotească sângele în vene. Cu buzele strânse și nările dilatate, intră în curte, gata de luptă.

Capitolul 5

Stuart King nu se omorâse niciodată după lucrarea din Wesslingham. Nici nu s-ar fi pus problema s-o refuze – era un profesionist priceput și câștiga bine, dar încă nu ajunsese atât de independent încât să poată spune da sau nu în legătură cu vreun proiect anume. Știa, însă, că treaba era dificilă, iar perspectivele nu-l încântau deloc.

Stuart era un om care admira ordinea, disciplina, eficiența. Se născuse și crescuse într-un oraș – întâmplător, chiar la Norwich – și admira precizia cu care funcționau orașele, fiecare persoană îndeplinindu-și rolul pentru ca ansamblul să funcționeze normal. Considera viața la țară dezordonată și extrem de nepractică. Suprafețe mari de teren stăteau nefolosite și nefolosibile. Oamenii lucrau la ore anormale și niciodată nu-i puteai găsi când aveai nevoie de ei. Uneltele și mașinăriile erau lăsate la întâmplare, până rugineau sau se pierdeau.

Desigur, unele dintre produse erau utile și plăcute. Vacile transformau iarba în lapte – dar într-un mod atât de lent și păgubos, păscând la nimereală pe pajiști imense și lăsându-și bălegarul în locuri de unde nu putea fi recoltat și folosit. Nu, viața rustică rămânea un mister pentru Stuart, care prefera ca așa să și rămână.

Și-apoi, mai era și proiectul propriu-zis – acesta avea să creeze dificultăți. Munca de construcții avea un anumit ritm natural și, o dată ce-l pierdeai, toate începeau să se deregleze. Lucrarea întârziase deja cu șase luni, ceea ce era un semn foarte rău. Desigur, prezența lui acolo avea anumite compensații – găsise o gazdă foarte amabilă și mămoasă, în persoana doamnei Partridge de la Bell, avea o cameră confortabilă, iar mesele, pe care le lua în bucătăria din spate, cu familia, erau delicioase și îndestulătoare. Stuart era un om destul de închis în sine și timid, în viața personală (unul dintre motivele pentru care, la douăzeci și șapte de ani, era încă necăsătorit), și se bucura că găsise o locuință unde oamenii se purtau frumos cu el.

Dar, pe lângă toate problemele la care se așteptase, nici un moment nu-și închipuise că încă din prima zi pe șantier avea să fie atacat de Harpia din Borneo. Aceasta fu prima lui impresie când o văzu pe Kestrel apropiindu-se, și ar putea fi iertat pentru că făcu un pas înapoi, înainte de a se stăpâni și a afișa o expresie politicoasă.

A doua impresie fu că acea Harpie cu hainele ude, răvășite și pline de noroi era extrem de frumoasă, în genul feroce, cu ochi albaștri scăpărători și păr castaniu buclat, încurcat de vânt și îmbrobonat de ploaie. Oricum, se părea

că printre țelurile ei nu se număra și acela de a obține admirația, căci când se opri în fața lui, privindu-l crunt, Stuart nu reuși decât să întrebe, cu glas cam pierit:

– Căutați pe cineva...?

În auzul lui Kestrel, glasul suna slab și plictisit, în acel stil blazat al persoanelor prea sofisticate pentru a-și pierde vremea cu localnicii.

– Dumneata ești agentul? întrebă ea, pe un ton bătăios.

– Ăă... da. Am această onoare, răspunse prudent Stuart.

– Ei bine, aici nu puteți construi.

– De ce nu? replică el în modul cel mai firesc, încă înainte de a se întreba cu ce drept îi spunea Kestrel așa ceva.

– Nu puteți, și gata. E inadmisibil.

– Aha... făcu Stuart, începând să se lămurească.

Nu era o persoană cu autoritate oficială, ci mai degrabă un fel de protestatară. Țara părea să forfotească de ele – în majoritate, femei care n-aveau altceva mai bun de făcut, pornite să împiedice oamenii să-și vadă de treburi, din tot felul de motive tâmpite.

– Și ați dori să-mi spuneți și mie de ce? întrebă el, ca să-i facă hatârul.

– Acolo, începu Kestrel cu pasiune, arătând spre mlaștini cu un deget tremurător, acolo, chiar la marginea acestui teren, o pereche de ereți de baltă au început să-și construiască un cuib.

– A, păsări...! o întrerupse el, lămurit.

Pentru Kestrel, tonul lui emana atâta dispreț, încât o făcu să se burzuluiască pe loc.

– Da, păsări! Desigur, dumneata n-ai cum să știi nimic despre păsări, dar partea asta din Suffolk este un mediu natural de împerechere pentru o mulțime de specii rare. E una dintre puținele zone din Anglia care n-au fost cotropite de industriași și speculanți porniți să construiască locuințe la țară numai pentru a-și căptuși ei buzunarele. Iar din acest motiv avem aici păsări rare, dintre care unele au ajuns să nu-și mai dureze cuiburile nicăieri în Anglia.

– Și din câte presupun, acele… zi-le pe nume… fac parte dintre ele, spuse Stuart, încă politicos, în pofida supozițiilor ei jignitoare la adresa lui.

– Acele „zi-le pe nume“ sunt doi ereți de baltă, o pasăre foarte rară și foarte frumoasă, din familia uliului. Cândva, erau răspândite prin partea locului, dar au fost intoxicate cu chimicale și alungate de proliferarea industrială, iar acum nu mai vin aici decât în vizită. Se împerechează doar în una sau două colonii protejate. De cincisprezece ani, nici o pereche nu s-a mai reprodus aici, în Wessle Marsh.

– Mă rog, acum, că și-au făcut cuibul, m-aș fi așteptat să fii fericită.

– Tocmai asta-i problema, replică exasperată Kestrel. Ți-am spus că le-au alungat dezvoltările industriale. Sunt foarte sensibile la zgomotele și tulburările de orice fel, în perioada de reproducere. Orice încercare de a construi aici le-ar alunga. Anul ăsta nu și-ar mai face cuib deloc, iar aici nu s-ar mai înapoia niciodată.

– Scuză-mă, dar cu cine am plăcerea…? se interesă Stuart, ca să câștige timp.

– Sunt Kestrel Richards, iar tatăl meu este Graham Richards, ornitologul.

Era clar că acest nume nu-i spunea nimic.

– Aha... Credeam că oi fi vreo oficialitate din partea unei societăți de conservare a mediului, sau așa ceva...

– Ei bine, nu sunt, dar nu văd ce importanță are asta.

– A, nici una, nici una... desigur...

Când era nervos, glasul lui Stuart suna mai plictisit ca oricând, iar Kestrel nu avea nici ea timp să se calmeze.

– Și locuiești în Wesslingham?

– Acolo, răspunse ea repezit, arătând cu degetul. În Coats Cottage, la marginea mlaștinii. Și-acum, ce-ai de gând să faci?

– În legătură cu ce?

– În legătură cu șantierul, desigur. Ți-am explicat de ce nu poți construi aici.

Tonul ei începea să-l cam înfurie pe Stuart.

– Nu-mi propun să fac nimic altceva decât lucrul pentru care am venit – și anume, să iau toate măsurile necesare pentru ca acest proiect de construcții să continue, cu toată viteza posibilă. Îți înțeleg sentimentele față de păsări...

– Nu e vorba numai de mine! strigă Kestrel, înnebunită de neghiobia lui. E problema tuturor oamenilor din sat, a întregii țări! Orice faptă care periclitează împerecherea a doi ereți de baltă ar fi o crimă la adresa posterității!

– Frumoase cuvinte, comentă iritat Stuart, dar eu n-am auzit niciodată de pasărea asta și mă îndoiesc că a mai auzit altcineva, în afara unui număr neînsemnat de maniaci ai păsărilor...

– „Maniaci ai păsărilor“...! repetă Kestrel, aproape amuțită de mânie.

– ...și nu-i văd pe șefii mei înduplecându-se din considerație față de o pasăre căreia, din moment ce nimeni n-a auzit de ea, nimeni nu-i va simți lipsa.

Stăteau față în față, Kestrel înroșită de furie, Stuart înalt, ferm și rece ca gheața. Ajunseseră într-un impas evident și, după câteva momente, Kestrel se răsuci pe călcâie și porni prin ploaie, lăsându-l pe Stuart – deși n-avea de unde să știe – destul de zguduit.

– Draga mea, ești într-un hal fără de hal, observă blajin domnul Richards, când Kestrel intră în casă trântind ușa după ea.

Întâmplător, Graham Richards tocmai trecea prin antreu și îi observă nu prea îngrijorat înfățișarea răvășită, Kestrel fiind obișnuită să umble prin ploaie și noroi. Dar nu putea să-i ignore petele roșii de pe obraji și nici pielea albită de furie din jurul nărilor.

– Ce s-a întâmplat? Vino în cabinetul meu – ești mai udă decât de obicei, cred...

– Ooooof, porcul ăla încrezut, măcelar îngâmfat și ignorant...

– Kestrel, calmează-te! interveni domnul Richards. Mă alarmezi de-a binelea!

– N-am încotro, tată – sunt așa de furioasă că-mi vine să scuip!

– Se și vede, observă tatăl ei, râzând. Cel care te-a supărat ar avea de ce să tremure de frică. Arăți ca o sălbatică – foarte periculoasă...

– Serios?

Kestrel se opri, gândindu-se la aspectul îngrijit, aproape elegant, al adversarului. Se privi, își văzu blugii înnoroiați, cizmele enorme împovărate cu pământ, hanoracul rupt – nu era tocmai culmea eleganței feminine. Se uită în oglinda mică și pătată de pe perete, lângă cuier, și-și observă părul ud și încâlcit, din care ieșeau fire de iarbă uscată, fața nefardată, cu o dâră de noroi pe un obraz – cum o fi ajuns acolo? – iar pe chip îi apărură din nou bujorii, deși din cu totul alt motiv.

„Ce și-o fi spus despre mine?“ se întrebă ea. „Arăt de vreo paisprezece ani, ca fetele alea înnebunite după cai, care se tot învârtesc prin jurul grajdurilor. În nici un caz nu i-am putut face o impresie prea bună. Nici nu mă mir că nu m-a luat în serios. Sunt o adevărată arătare!“

Mai spășită, își scoase cizmele și hanoracul și-și urmă tatăl în cabinet, unde se opri în fața focului, pentru a-și usca blugii la spate – întotdeauna partea cea mai udă, din cauza obiceiului ei de a se așeza în iarbă, pe orice vreme, ca să observe păsările.

– Ar trebui să-mi iau niște pantaloni din-ăia de plastic, cum li se pun bebelușilor, comentă ea.

Domnul Richards zâmbi, bucuros că-i revenise simțul umorului.

– Lasă-mă numai să pun ibricul pe foc, și-apoi ai să-mi poți spune ce s-a întâmplat.

După ce se întoarse de la bucătărie, o ascultă pe Kestrel cum îi povestea, calmă, întâlnirea cu agentul.

– Iar concluzia e că vor începe construcțiile imediat ce încetează ploaia. Of, tată, trebuie să facem ceva!

– Mă rog, Kestrel, nu prea văd ce-am putea face. Omul are tot dreptul să construiască unde vrea, atâta vreme cât planurile îi sunt aprobate.

– Dar, tată...!

– Da, draga mea, știu, dar ce altceva putem face? Cred că am putea încerca să-l rugăm politicos, sublinie el, cu o licărire în ochi, dar nu mă aștept să avem vreo șansă. Oricum, ai spus că nu vor începe până nu trece ploaia, iar până atunci pare să mai fie destulă vreme. Eu aș aștepta să văd ce se mai întâmplă. Chiar dacă ploaia se oprește, mare lucru nu vor putea face până nu se usucă pământul. Iar pământul din partea locului nu e prea permeabil, așa că va trebui să sape fundații adânci, ceea ce nu se poate începe decât după ce solul va fi mult mai uscat.

– Bine, tată, dar cum de știi atâtea despre construcții? întrebă Kestrel, surprinsă.

– De ce n-aș ști despre construcții? replică el, cu un zâmbet. Credeai că nu-s decât un pasionat al păsărilor, bătrân și maniacal?

Aceste cuvinte semănau atât de mult cu ale agentului – „maniaci ai păsărilor" – încât Kestrel se înduioșă și-și aruncă brațele pe după gâtul tatălui ei, cuprinzându-l ocrotitor.

– O, tată, ești așa de scump!

Domnul Richards o bătu afectuos pe umăr, surprins și încântat de efuziunea ei sentimentală.

– Sigur că sunt, draga mea, de ani de zile ți-o tot spun.

Kestrel râse, îi dădu drumul, trăgându-și nasul, și zâmbi.

– Hai să bem un ceai, propuse ea.

Capitolul 6

Oricine care se bazează pe vremea din Anglia ca să facă ceva e condamnat să aibă o dezamăgire. A doua zi, trezindu-se în zori, Kestrel stătu un moment nedumerită, întrebându-se ce anume era atât de ieșit din comun încât îi stricase somnul. Apoi, își dădu seama: soarele strălucea prin fereastra dormitorului.

Gemu sonor, se dădu jos din pat și se duse să privească printre perdele. Soarele, răsărit de puțină vreme, se afla la mică înălțime deasupra bălților, luminând toate suprafețele ude și urcând încet spre bolta fără nori, care părea hotărâtă să rămână astfel.

– Ca să vezi! murmură ea, de una singură. Ce perversitate...!

Dar era o dimineață minunată, din toate punctele de vedere cu excepția celui al protejării ereților, iar Kestrel nu devenise atât de insensibilă încât să nu se poată da jos din pat. Se spălă și se îmbrăcă în grabă, apoi coborî la parter.

Ascultă un moment, conchise că tatăl ei dormea încă, apoi luă un coș și ieși pe ușa laterală, ducându-se la cules de ciuperci.

Nu se aștepta să găsească multe, nefiind o regiune prea rodnică în ciuperci, dar era o scuză valabilă pentru a ieși din casă atât de devreme, înainte de a se trezi și alții pentru a strica frumusețea zilei. Se duse până în dreptul casei lui Dodman, de unde, părăsind drumul, care descria un ocol spre sat, sări peste un zid până pe câmpia din partea cealaltă și porni de-a lungul tufișurilor, tăind-o pe scurtătura curbei și găsind două-trei ciuperci albe care să-i răsplătească osteneala.

Porni haihui pe câmpii, fără să se îndepărteze de sat dar evitând și să se apropie prea mult, iar în cele din urmă, simțind că i se făcuse foame și că picioarele încălțate în adidași i se umeziseră de rouă, reveni pe drum, cu gândul de a se îndrepta spre casă. Ieși în drum trecând prin grădina domnișoarei O'Connor, astfel încât intră în sat lângă Bell.

Ultimul om pe care se aștepta să-l întâlnească la ora aceea matinală ea și ultimul pe care dorea să-l vadă, dar tocmai se pregătea să iasă din grădină pe poartă când observă o siluetă înaltă, în impermeabil, care se apropia. Kestrel se retrase la umbra arbuștilor înainte de a fi văzută, întrebându-se imediat de ce o făcuse – orice încercare de a-l evita era ridicolă. Dar, de vreme ce tot o făcuse, rămase pe loc, privindu-l. Se vedea clar că revenea la hotel, după ce-și făcuse plimbarea de dimineață. Nu s-ar fi așteptat să fie genul care se trezește cu noaptea-n cap.

Fusese poate pe șantier? Nu, venea din direcția opusă. Trecu prin dreptul ascunzătorii ei fără s-o observe, iar

Kestrel îi putu vedea bine profilul – destul de chipeș, fu ea nevoită să recunoască. Avea chipul serios, aproape trist. Kestrel își spuse că arăta atât de nepotrivit, cu impremeabilul lui nou și curat pe ulița satului – nepotrivit și, poate, cam însingurat...? Se reculese. De ce să-i pară rău pentru el? Probabil că, dacă afla, agentul ar fi luat-o ca pe o gravă insultă.

Când fu sigură că n-avea cum s-o mai vadă, Kestrel ieși din ascunziș, pornind spre casă. Dimineața începea să fie populată. Îl întâlni pe poștaș, care se întorcea de la Coats Cottage, iar când ajunse la Colțul lui Dodman îl văzu în grădină pe bătrânul domn Ambrose, care adulmeca văzduhul ca un terrier bătrân și sur.

– A, 'neața, Miss Castrol, o salută el, făcându-i cu ochiul, complice. Ai fost după ciuperci, văz. Ia zi, te-ntâlniși cu tinerelu-acela?

– Care tinerel? întrebă Kestrel, iritată.

– A, i-un tinerel pe cinste, continuă bătrânul, neluând în seamă întrebarea lui Kestrel, cum era și de așteptat. Arată elegant cum se cuvine, ca tot omu' înstărit. Și-i chipeș, adăugă el, meditativ, dacă e s-o pui și pe asta la socoteală. Da' la așa ceva te pricepi tu mai bine ca un bătrân ca mine, hai?

– Ei, nu-l prea cunosc, spuse Kestrel pe un ton distant, și n-am vorbit cu el decât o dată.

Voia să dea impresia că, dacă mai vorbea vreodată cu el, asta n-avea să se întâmple prea curând, dar domnul Ambrose îi adresă un zâmbet știrb, înțelegând taman invers.

– Ei, lasă, n-o pune la inimă, spuse el. O să stea încă mult timp aicea, așa c-o să ai ocazia.

– Acum trebuie să plec, mă așteaptă tata cu micul dejun, spuse ea, grăbită să scape.

După micul dejun, tatăl ei porni spre locul cuibului.

– Am să-mi clădesc o ascunzătoare de cealaltă parte a șantierului, spuse el. Dacă vreau să observ păsările cum se cade, trebuie ca măcar să pot sta pe loc uscat. Nu mai sunt tânăr ca odinioară... îi spuse el lui Kestrel.

– Bine, eu am să spăl rufele și fac puțină ordine, răspunse ea, apoi vin și eu.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai trece prin sat, ca să-mi cumperi și mie un ghem de sfoară verde. Mi-a mai rămas doar cam o jumătate de iard.

– Bine, tată, spuse Kestrel cu resemnare, căci sperase ca în acea zi să evite satul. Atunci, ne vedem mai încolo.

Când intră în sat, soarele strălucea puternic și încă mai bătea o briză slabă, răcoroasă. În toate grădinile erau întinse la uscat rufele de lunea, fâlfâind cu plesnete umede și lucind în soare, iar pe boschetele din curți erau întinse batiste, pe alocuri atât de multe încât se părea că ninsese. Nori cumulus albi și mari apăruseră pe cerul de un albastru închis, iar Kestrel privi în sus, sperând să vadă vreun semn de ploaie, dar nu erau acel gen de nori.

Domnul Barrow se afla în magazinul de scule și articole diverse, cumpărând araci pentru mazăre. La vederea lui Kestrel, ochii i se luminară.

– 'Neața, Kestrel – uite-adineaori l-am văzut pe tânărul acela trecând! o anunță el voios.

Kestrel zâmbi plictisită.

– Nu zău? replică ea, fără interes. Ce credeți, oare o să mai plouă?

Stratagema avu succes, căci domnul Barrow, la fel ca toți sătenii, se credea expert în meteorologie.

– Nu, spuse el, cred c-o să rămână destul de frumos o vreme. Era și timpul, altfel toate legumele mi-ar fi putrezit în pământ. În perioada asta a anului e o umezeală cumplită – praf o făcea cartofii și ceapa, să vezi de n-o fi așa. Totuși, acum cred că o vreme s-a pus pe timp frumos.

– Bate și-un vânt bun ca să le usuce, adăugă Jim Cosser, proprietarul magazinului. Toate rufele-astea întinse afară – de-o săptămână, două, n-am mai văzut așa priveliște. Mai vrei ceva, Arnie? întrebă el, văzând-o pe Kestrel că-și cam pierdea răbdarea.

– Nu, asta-i tot, Jim. Ne mai vedem – pa, Kestrel. Transmite-i salutări de la mine tânărului tău.

Și ieși chicotind, în culmea încântării.

După atâtea comentarii, Kestrel era pregătită să-l vadă pe tânăr la locul de construcție, dar acesta nu se zărea nicăieri. Totuși, pe șantier era destulă activitate, căci în afară de Bill Partridge se mai aflau acolo doi tineri și un bărbat între două vârste, cu șapcă – se vedea clar că erau oamenii firmei Cossey, căci nu făceau parte dintre săteni. Întindeau o pasarelă de scânduri peste pământul umed, iar o grămadă de scânduri descărcate recent își așteptau stivuirea. În timp ce Kestrel ocolea șantierul pe margine, unde pământul era mai uscat, Bill o văzu și se apropie să-i vorbească.

Avea o expresie de scuză.

– Îmi pare rău, spuse el. Azi-dimineață a fost aici domnul King și a spus să-i dăm bice. Pare să fie un om foarte energic.

– Ăsta-i agentul, nu-i așa? Nu știam cum îl cheamă.

– Stuart King, spuse Bill. Ăștilalți-s doi muncitori și maistrul de la Cossey – oameni din Lowestoft. După ce-a plecat am vorbit cu maistrul, da' parc-aș fi vorbit c-un turc. A zis că domnul King i-ar pune pielea pe băț dacă s-ar încurca pentru nu-ș' ce pasăre. Mă scuzați, da' a zis foarte clar.

Kestrel coborî privirea.

– Ți-ai dat toată silința, Bill. Cred că maistrul trebuie să facă ceea ce i se spune. Nu, după King ăsta trebuie să mă țin.

– Poate c-o să plouă din nou, spuse Bill, după o scurtă tăcere.

Ridicând privirea spre cer, Kestrel clătină din cap.

– Poate... Nu-mi rămâne decât să sper. L-ai văzut pe tatăl meu?

– L-am zărit acu' câtva timp, da' de-atunci nu m-am mai uitat. Șefu' ne ține din scurt – uite, și-acuma se uită la mine. Trebuie să mă duc.

– Da, du-te, nu vreau să ai neplăceri. Îți mulțumesc că ai încercat, Bill.

Bill făcu un gest vag cu mâna și plecă plescăind prin noroi. Pământul era încă fleașcă, observă Kestrel, ușurată. Apoi, porni să-și caute tatăl. Acesta lucra la ascunzătoare, cu încetineala lui obișnuită, și luă de la ea sfoara fără nici un comentariu. Se mișca atât de tăcut și ușor, încât părea să facă parte din mediul natural, iar viața își urma cursul în jurul lui la fel de netulburat ca și cum ar fi fost un șoarece de câmp. Kestrel fu cam surprinsă să-l vadă pe Larch acolo, umblând prin desișuri cu cine știe ce treburi de-ale lui. Motanul o salută cu un „prrp“ scurt și o privire fulgerătoare din ochii lui de safir.

– Te deranjează? întrebă Kestrel.

Domnul Richards privi spre motan și zâmbi. Larch îi zâmbi și el.

– A, nu – e de-ai noștri, cred.

– Mai sunt aici?

Abia îndrăznise să întrebe, deși știa că trebuia ca ereții să fie acolo, altfel tatăl ei n-ar fi continuat să-și construiască atât de calm adăpostul.

– Da – încă nu par să fie prea tulburați, am bucuria să spun. Se opresc mai frecvent ca să privească în jur – dar până acum ăsta e singurul semn de agitație. În fond, nu sunt decât trei oameni, iar prezența lor e intermitentă.

– Dar dacă activitatea se va intensifica?

– Activitatea de pe șantier? Da, asta ar avea efect. Iar dacă aduc și mașinării...

Lăsă fraza neterminată.

– Vor aduce obligatoriu, mai devreme sau mai târziu, dacă nu facem ceva, începu Kestrel, însă tatăl ei ridică o mână, făcându-i semn să tacă, și ridică binoclul la ochi atât de repede încât Kestrel nici nu apucă să distingă mișcarea. Kestrel înțepeni și, coborând privirea, îl văzu pe Larch la picioarele ei, la fel de încremenit, privind printr-o despărțitură dintre ramurile pe care domnul Richards le legase deja. Oare era posibil ca motanul să admire într-adevăr mișcările păsărilor?

În clipa următoare, Kestrel văzu ereții.

După ce dispărură, iar cei trei observatori se animară din nou, Kestrel întrebă:

– Ce aduceau? Mai construiesc încă?

– Se pare că da, spre marea mea bucurie, răspunse tatăl ei, iar Kestrel zâmbi ușurată.

Spre ora prânzului, ereții se făcură nevăzuți, așa că domnul Richards se hotărî să se ducă acasă un timp, ca să mănânce și să facă unele însemnări, pentru a reveni pe înserat.

– Tu ce-ai să faci? își întrebă el fiica.

– Cred că mă duc să iau masa cu Theo, răspunse ea. S-ar putea să aibă unele idei despre ce-ar fi de făcut.

– Da, s-ar putea într-adevăr. Îmi face impresia unei tinere cu o minte foarte practică.

– Și-i plac păsările, adăugă Kestrel, zâmbind.

Domnul Richards zâmbi și el.

– Știi, îi spuse, pe un ton tachinător, acum e prima oară când zâmbești în dimineața asta. Ține-o tot așa, s-ar putea să devină un obicei.

În timp ce-și croia drum înapoi spre stradă, Kestrel văzu că Stuart King revenise pe șantier. Stuart King... I se părea ciudat să-i știe numele. Și i se potrivea – un nume rece, trufaș, sofisticat, lipsit de suflet. Când trecu prin apropierea lui, King se uită la ea, dar Kestrel preferă să-l ignore. Atunci, privirea lui se mută puțin mai în spatele ei, și începu să râdă. Întorcând capul, Kestrel văzu că Larch o urma, fidel ca un câine. Motanul se opri în același timp cu ea, adresându-i un mieunat tăcut. Era comic, într-adevăr, dar lui Kestrel nu-i plăcea ca omul acela să râdă de ea și, înroșindu-se în obraji, înălță capul și plecă fără a-l mai învrednici cu vreo privire.

Când ajunse la bibliotecă, Larch continua s-o însoțească, iar Kestrel coborî privirea spre el, întrebându-se dacă să-l ducă înăuntru, la Laura. Dar, în acel moment, ca și cum s-ar fi înțeles dinainte, ușa se deschise și Laura ieși.

– A, aici erai! constată ea. Salut, motane. Pe unde mi-ai umblat?

– Iarăși a privit păsările, dacă-ți vine să crezi. Știi, chiar cred că le urmărește cu interes. S-a învârtit un timp pe lângă ascunzișul lui tata, dar când ereții au revenit și-a ales un loc de unde-i vedea cât mai bine și a stat neclintit până au plecat.

Laura râse.

– Nimic din tot ce-mi spune lumea despre siamezul meu nu mă mai surprinde. Ăștia sunt mai umani decât oamenii. Acum încotro te duceai?

– S-o tapez pe Theo de ceva de mâncare.

– I-auzi! Și eu la fel. Să sperăm că și-a făcut cumpărăturile. A, apropo, azi-dimineață a venit la bibliotecă tânărul tău.

Kestrel se întunecă la față.

– Dacă te referi la clientul de la Bell, ți-aș fi recunoscătoare dacă nu l-ai numi „tânărul meu“.

– Hopppaaa! exclamă Laura, cu o mutră comică. Pardon, scuzați. De ce așa de sălbatică, frumoasă fecioară?

– Oriunde merg în sat, oamenii-mi tot spun unde se duce și ce face – de parcă pe mine numai asta m-ar interesa! se plânse Kestrel. Știu că ori de câte ori se apropie un bărbat necăsătorit la mai puțin de zece mile de Wesslingham toată lumea așteaptă cu respirația tăiată să vadă dacă se va însura cu mine, dar am cam început să mă satur. Și, având în vedere cine e acest specimen anume, găsesc că e o adevărată lipsă de tact.

– Consideră că n-am spus nimic, replică Laura, deși pe buze îi rămăsese o urmă de zâmbet care lui Kestrel nu-i plăcea deloc.

Theo se bucură să le vadă, ca de obicei, și nu ezită să le ofere ceva de mâncare.

– Numai să nu vă supărați că e doar supă și brânză.

– Mie îmi convine, spuse Kestrel, așezându-se, cu privirea în jur după pisică. Larch unde-i?

– A plecat acasă, răspunse Laura. S-a despărțit de noi în dreptul aleii.

– A, apropo, spuse Theo, tânărul tău a fost azi pe-aici, Kestrel. Și-a manifestat interesul, într-un mod care vădea inteligență, față de unele dintre acuarelele mele. Cred că are gusturi destul de rafinate...

În acest moment, Laura, care urmărise norii de furtună ce se adunau pe fața lui Kestrel, o întrerupse.

– Nu-i place să amintim de el, Theo, și mai alea la modul ăsta. Era să-mi ia beregata, numai fiindcă i-am spus că azi-dimineață a trecut pe la bibliotecă.

– A, chiar așa? Și de ce-a venit la bibliotecă? întrebă Theo.

– Ca să ia lecții de pian, tâmpito, răspunse binevoitoare Laura. De ce credeai? M-a întrebat dacă se poate înscrie, așa că l-am trecut ca membru temporar și a împrumutat două cărți.

Privi în gol, cu tristețe.

– Mi-a făcut impresia unui tip singuratic. A spus că voia ceva de citit seara, când e singur. M-a cam atins la coarda sensibilă.

– Mă rog, ca străin nu prea are ce să facă în Wesslingham, comentă Theo cu înțelegere. Mai ales necunoscând pe nimeni – și nu cred că vrea să stea la taclale în fiecare seară cu alde Partridge.

– Mm... Sunt oameni drăguți, dar nu-s cea mai interesantă companie. Și probabil că, după ce lucrează toată ziua cu Bill, se jenează să-și petreacă timpul liber cu el. Cred că se închide în camera lui și citește. Foarte trist, zău așa...

– E căsătorit? întrebă Theo.

– După cum zice doamna D., nu este, deși nu știu câtă încredere putem avea. Nu pare căsătorit.

Kestrel, care suportase totul în tăcere, izbucni enervată:

– De unde Dumnezeu puteți ști dacă un om e căsătorit sau nu, doar uitându-vă la el?

– A, nu știu... Îți dai seama și gata... răspunse Laura cu o lucire primejdioasă în ochi. Kestrel știa la ce se gândea.

– Ce cărți a cerut? întrebă ea, în pofida propriei voințe.

– O Patricia Highsmith și un P. G. Wodehouse, răspunse Laura.

– Hmm, murmură Theo meditativ. Mister pretențios și comedie. Nu prea revelator. Dar nici nu-i poți reproșa gusturile, Kestrel.

– Of, ia mai taci! exclamă Kestrel, izbucnind în râs. Bine, mă interesează – dar nu în sensul acela. Vreau doar să știu cum e, ca să găsesc cea mai sigură cale de a-l ataca.

– În problema asta cu păsările, vrei să zici? întrebă Theo.

– Cred că umbli după cai verzi pe pereți, spuse Laura cu convingere. Nu văd cum ar putea interesele unei păsări să precumpănească față de ale unei întregi firme de construcții. Și cred că primăria le-a aprobat proiectul, așa că nu văd ce șanse ai avea.

– Crezi că e doar o pasăre oarecare, nu-i așa? întrebă Kestrel.

Laura ridică din umeri.

– Nu poți opri progresul în loc, Kestrel. Și gândește-te la toți oamenii fără case din țara asta. Măcar ăștia construiesc locuințe, nu instituții sau șosele.

– Dar de ce tocmai aici? interveni și Theo în discuție. Și pentru cine? Localnicii fără adăpost nu vor locui în casele astea. Sunt locuințe la țară pentru cei bogați – reședințe în stil georgian, nu așa se numesc? Noi n-avem nevoie de case și nici o familie de muncitori n-ar putea locui în ele, chiar dacă ar avea prețuri rezonabile. Pe-aici nu există muncitori. Oamenii trebuie să locuiască în apropierea locului de muncă.

– Și uită-te la casele alea noi pe care le-au construit lângă Oulton Broad – sunt încă goale, deși au fost terminate acum un an, aminti Kestrel.

Laura ridică mâinile.

– Bine, recunosc. Dar rămân cu convingerea că-ți bați gura de pomană. Oricum n-o să te asculte.

– Asta-i foarte adevărat, răspunse Kestrel, posomorâtă. Mă crede o vagaboandă care se tăvălește prin noroaie – o maniacă a păsărilor, parcă așa m-a numit...

Theo râse.

– Încearcă să nu amesteci râca personală cu zelul cruciadei tale, spuse ea.

Kestrel îi scoase limba – un gest nu tocmai elegant, dar convingător.

– Ce-ați zice să mâncăm? puse Laura capăt discuției. La unu fără un sfert eu trebuie să mă apuc de treabă.

Capitolul 7

Când ajunse înapoi acasă, după prânz, Kestrel constată că tatăl ei se închisese în cabinet cu însemnările lui, așa că se hotărî să-și ocupe după-amiaza cu spălatul. Nu murdăreau prea multe rufe, dar întrucât Kestrel detesta această muncă, iar domnul Richards rareori își amintea că mai existau și treburi gospodărești, hainele nespălate se adunau întotdeauna până când nici unul dintre ei nu mai avea ce îmbrăca.

Când termină, constatând că mai avea timp, profită de ocazie ca să facă o baie. Se dezbrăcă gânditoare, după care începu să se studieze în oglinda băii.

Păr des și sănătos, ondulat atrăgător, cu o culoare frumoasă, dar arătând cam ca un caier de câlți. Fața... o cunoștea de prea mult timp ca s-o poată considera altceva decât fața ei, o fizionomie destul de plăcută, dar cam prea puțin sofisticată. Avea sprâncenele dese și închise la culoare, diferite de acele linii subțiri și arcuite, abia vizibile, ale modelelor; nasul îi era destul de drept, însă și destul de

pistruiat, cu vârful puțin arcuit în vânt; gura, o idee cam prea largă; pielea bronzată și obrajii rumeni o făceau să arate ca o țărăncuță în toată regula – fetele de la oraș erau palide ca ivoriul.

Stuart King găsea viața în Wesslingham mai puțin problematică decât se așteptase. Singurul necaz era că toți voiau să-l împerecheze cu Sălbatica din Borneo. Ceea ce-l deranja – și nu puțin. Lăsând la o parte faptul că femeia era vizibil pornită să-l urască până la prăsele, nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Dacă era singura fată nemăritată din sat, Stuart le înțelegea fixația, dar faptul că era atât de tânără făcea ca îngrijorarea lor să devină cam deplasată.

Noroc că știa cum s-o evite – cel puțin seara. Un bătrânel îi spusese că duminică seara Sălbatica din Borneo fusese la „Câinele și Rățoiul“, deci probabil acolo își consuma cidrul, sau ce-or fi băut localnicii. Prin urmare, nu trebuia decât să stea acasă și avea să fie în siguranță.

După ce-și petrecu toată după-amiaza gândindu-se la Stuart King, Kestrel conchise că totul era o pierdere de vreme dacă nu mai făcea măcar o încercare de a-l convinge, așa că, după ceai, îi spuse tatălui ei că se ducea la Bell să bea ceva și urcă la etaj să se schimbe. Nu voia să pară că se îmbrăcase anume elegant, dar nici să arate ca și cum, în loc de-a-și fi ales hainele, căzuse direct în ele la nimereală.

După ce stătu pe gânduri mai mult decât merita ocazia, alese o fustă din piele de căprioară care, deși veche, fusese cândva elegantă, și un pulovăr galben ca penele de canar. Își strânse părul ca pe vremea când lucra în oraș, cu partea

din față adunată într-un coc și cea de la ceafă lăsată pe spate. Îi stătea destul de bine și o făcea să arate mai în vârstă.

Principala problemă era încălțămintea. Pe drumeag era încă noroi, deci singurele potrivite ar fi fost cizmele Wellington – dar acestea ar fi stricat efectul fustei. Cugetă un timp și tocmai era gata să-l dea dracului pe Stuart King și să meargă oricum cu cizmele, când își aminti de bicicleta tatălui ei. Zâmbind încântată că rezolvase problema, se încălță cu o pereche de pantofi de golf bine lustruiți.

– Iar ținuta asta, își spuse ea, privindu-se în oglindă, e bună chiar și pentru domnul Stuart mare-sculă King, chiar și dac-ar fi tocmai de la Londra.

Tatăl ei coborî șaua bicicletei la înălțimea potrivită, spunându-i că mai târziu era posibil să vină și el în sat.

– O, da, tată, ar fi minunat. De luni de zile n-am mai băut un păhărel împreună.

– Ei, vom vedea. Totuși, nu vom avea probleme cu transportul, la întoarcere?

– A, nu, poți să mă iei pe bară – sau pot eu să merg pe jos. Dacă la întoarcere mă murdăresc puțin de noroi, nu va fi nici o problemă.

Pe neașteptate, tatăl ei îi zâmbi.

– Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine, Kestrel, este completa ta desconsiderație față de vanitățile femeiești.

„Numai de-ai ști“, spuse Kestrel în sinea ei, vinovată, sărutându-l de rămas bun.

Începu să pedaleze fericită, fredonând un cântec, cu gândul la nimic anume. Obișnuită cu liniștea de pe drumurile

din partea locului, la Colțul lui Dodman coti pe ulița satului fără să se asigure. În clipa următoare se auzi un claxon, urmat de un scrâșnet de frâne. Kestrel întoarse capul, alarmată, trăgând brusc de ghidon ca să evite mașina, se clătină nebunește un moment și căzu în șanț.

Era un șanț plin de noroi. Kestrel căzu într-o parte, cu bicicleta deasupra. De pe lanțul neprotejat al acesteia, picioarele expuse i se mânjiră cu ulei. Mașina – un Capri galben-muștar – se opri la câțiva metri distanță și, un moment, pe uliță nu se mai auzi decât sfârâitul tot mai scăzut al roții din spate a bicicletei, care se învârtea în gol, încetinind.

– Ai pățit ceva? se auzi un glas, iar Kestrel, ridicând privirea din cuibul ei de noroi, văzu capul îngrijit impecabil al lui Stuart King profilându-se pe cer.

– Dumneata! strigă ea exasperată, începând, spre propria ei surprindere, să plângă. Sigur că am pățit! se tângui. Sunt plină de noroi și ulei. Praf mi s-au făcut hainele! Nu grație dumitale mai sunt în viață!

Stuart King se dăduse jos din mașină cu genunchii tremurându-i, gata să-și prezinte scuzele, împăciuitor, înțelegător sau îndatoritor, după cum dicta situația, dar această izbucnire din partea persoanei pe care se felicita c-o evitase era prea mult. Totuși, își păstră calmul și spuse numai atât:

– N-a fost vina mea, să știi. Ai ieșit de pe drum cu viteză și fără să te asiguri.

– N-ai nici un drept să circuli așa de repede pe o stradă ca asta! replică ea, revoltată. Putea să-ți iasă în cale orice – vaci, copii, orice...

– Și când colo, ai apărut dumneata, răspunse el, încercând să facă haz.

– Și cine te-așteptai să apară de pe drumul casei noastre?

Lacrimile începeau să-i fie alungate de furie. Stuart spuse:

– Oricum, termină cu plânsul. Nici nu trebuia să circuli cu o bicicletă ca asta – e prea mare pentru dumneata.

– Nu vorbi cu mine ca și cum aș fi un copil! strigă Kestrel. Și ia chestia asta de pe mine!

Stuart fu cât pe ce să zâmbească, căci Kestrel, așa cum stătea așezată în șanț, cu părul revărsat pe umeri și fața mânjită de noroi și lacrimi, nu părea mai mare de treisprezece ani. El însă știa că tinerele fete nu suportau referirile la vârsta lor și, cu tact, redeveni serios, ridicând bicicleta pe drum.

– Nu s-a întâmplat nimic, constată el, după ce-i examină spițele. Cred că tatăl dumitale va fi mulțumit – sau o fi a fratelui...?

– Nu s-a întâmplat nimic – știi că-mi placi? Și hainele mele? Și ciorapii, ferfeniță s-au făcut! mai descoperi ea. Cum poți fi așa de neatent? Hai, nu mai sta și te uita la mine – ajută-mă, ce, nu poți?

– Totul a fost numai din vina dumitale, spuse el, întinzându-i mâna. N-am circulat deloc prea repede și chiar dacă ai trăit aici toată viața tot trebuie să fii atentă când ieși de pe un drum lăturalnic pe unul principal. Nici dumneata nu știai ce-ți poate ieși în cale.

– Ia mai taci din gură! i-o reteză ea nervoasă, negăsind altă replică mai inteligentă.

Se ridicase pe jumătate și, în acel moment, spre groaza ei, mâna lui Stuart alunecă, lăsând-o să cadă la loc în noroi, cu un plescăit sonor. Îl privi cu uimire.

– Intenționat ai făcut-o! spuse, uimită de comportamentul lui.

– Ai meritat. Nu văd de ce te-aș ajuta, dacă vorbești mârlănește cu mine.

Un moment, se uitară unul la altul în tăcere, apoi Kestrel începu să plângă din nou. De data asta nu mai erau lacrimi de enervare, ci de umilință că planul i se compromisese atât de jalnic, iar Stuart King o privi și mai îngrijorat, regretându-și imediat impulsul de moment.

– Ascultă, îmi pare rău – a fost o nesimțire din partea mea, spuse el pe dată. Numai că... of, haide, nu plânge... Îmi pare foarte rău. Cred că noroiul se va peria ușor, după ce se usucă. Stai, lasă-mă să te ajut...

Și întinse din nou mâna spre ea. Kestrel o întinse și ea, fără să se uite, iar Stuart, când se aplecă s-o apuce, avu surpriza ca degetele ei să-l înhațe de încheietură și, dintr-o smucitură bruscă, se pomeni tras în șanț lângă ea.

– Nemaipomenit...! exclamă el, privindu-i fața brăzdată de lacrimi. Te-ai prefăcut, numai, că plângeai.

– Nu mă prefăceam, sughiță Kestrel, nesigură dacă de râs sau de plâns, dar ai meritat-o. N-ar trebui să mai umbli așa cu nasul pe sus.

– În viața mea n-am întâlnit o puștoaică mai prost-crescută...

– Tare mi-ar mai plăcea să-ți frec mutra asta îngâmfată în noroi! îl întrerupse Kestrel, cu furie. Cum îți permiți să-mi vorbești așa? Nu-s un copil și credeam că, după ce m-ai aruncat în șanț, în primul rând ar fi trebuit să ai bunul simț de a mă ajuta fără să mă iei de sus. Dar așa sunteți voi, ăștia de la oraș, vă credeți cei mai grozavi. Probabil te vei oferi să-mi plătești curățirea hainelor, convins că așa te-ai achitat de toate.

– Voiam să-ți ofer o compensație pentru curățire, de fapt, începu el, dar se întrerupse la vederea expresiei ei satisfăcute. Deci, asta-i părerea dumitale despre mine...? întrebă, pe un ton meditativ.

– Da, și nu e nevoie să-mi spui ce părere ai despre mine, fiindcă asta s-a observat clar, din prima clipă când m-ai văzut, replică tăios Kestrel.

Lui Stuart i se păru că în cuvintele ei se distingea o anumită ciudă și, un moment, îi studie fața, în căutarea unor indicii, până o văzu începând să roșească. Kestrel întoarse capul și ridică mâna la obraz, căutând petele de noroi.

– De fiecare dată când mă vezi, sunt plină de noroi, spuse ea, gata s-o podidească din noi lacrimile de frustrare.

Chiar în acel moment, Stuart își spunea cât de superb ar fi arătat îmbrăcată elegant, iar dacă l-ar fi privit în ochi atunci l-ar fi putut face să se simtă foarte vulnerabil. Se întâmplă însă ca un cotcodăcit ascuțit, de undeva de sus, să le distragă atenția, și când ridicară capetele îl văzură pe domnul Ambrose cocoșat de râs, plesnindu-se cu palmele peste coapse la vederea lor așezați în noroi.

– O, grozavă priveliște pentru ochii amărâți! chicoti el. Ce rușine să te vadă omul plină de noroi, Miss Castrol, cu hainele tale drăguțe numai tină, da'zău c-arăți nemaipomenit, zău că da, și domnul din Norwich tot așa. Am să țin minte asta câte zile oi avea, pe cinstea mea!

Clătină din cap, ștergându-și o lacrimă de la colțul ochiului, și traversă ulița cu pași târșiți, pentru a-și ocupa postul de observație preferat, în poartă.

Spășit, Stuart se ridică din noroi și o ajută și pe Kestrel să iasă, de astă dată fără nici un alt incident. Se uitară unul la altul, serioși.

– Îți dai seama că până mâine va ști tot satul, și nici măcar așa cum a fost de fapt, spuse Kestrel.

Stuart dădu din cap, rozându-și buza.

– Ascultă, îmi pare rău pentru haine – și pulovărul ăsta are o culoare așa drăguță... Așa vrea să te pot despăgubi cu ceva...

– Lasă, nu contează, începu Kestrel, dar imediat se răzgândi, continuând: problema cu hainele, dar poți face ceva pentru mine, ca să te achiți. Poți opri munca pe șantier.

Chipul lui Stuart, pe care se citise înțelegerea, se întunecă, în timp ce răspundea cu răceală:

– Acum mă tem că ai dat-o în bară. Știi bine că așa ceva nu se poate.

– Ba nu știu deloc, începu ea, cu aprindere, însă Stuart o întrerupse:

– Nu vreau să vorbim despre asta, mai ales acum și aici, când ești în halul ăsta. Dacă e totul în regulă, cred că ar trebui să te duci acasă și să faci o baie sau ceva... Dacă-mi trimiți nota de plată de la curățătorie, am s-o achit, bineînțeles.

– Un adevărat gentleman! se răsti Kestrel, după care își mușcă buza. Nu voise să fie grosolană, dar ceva din tonul lui o enervase și observă imediat că-l jignise. Înainte de a apuca să-și prezinte scuzele, Stuart se răsuci pe călcâie și plecă spre mașină, fără o vorbă.

Capitolul 8

Domnul Richards fu înțelegător, dar nu într-atâta încât să nu-și dea seama că vina fusese în primul rând a ei.

– Cred că toți ne-am cam blazat în legătură cu circulația rutieră, spuse el, dar cu asta n-am rezolvat nimic. Mă bucur numai că nimeni n-a fost rănit.

– Numai amorul meu propriu, replică amărâtă Kestrel.

Din nou acasă, cu blugii ei comozi pe ea, începea să vadă partea comică a lucrurilor.

– Și, în plus, orice șansă am fi avut să-l atragem de partea noastră acum a zburat pe fereastră. În veci n-o să mă ierte pentru că l-am tras după mine.

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar aș fi dorit să văd și eu momentul, comentă domnul Richards, cu colțurile gurii arcuite într-un zâmbet.

– L-a văzut bătrânul domn Ambrose, răspunse Kestrel. A traversat ulița anume ca să-mi spună că nu-l va uita până la moarte. Până mâine o să vorbească tot satul.

– Da, mă rog, cu asta n-avem ce face. Îți va întări reputația încă puțin și atâta tot.

– Care reputație?

– Reputația că ți-e imposibil să te măriți, spuse domnul Richards, cu un licăr în ochi. Nimeni nu s-ar însura cu o fată focoasă ca tine, nu-i așa?

– Aș vrea să pot fi și eu la fel de sigură, murmură Kestrel posomorâtă. Sigură că asta va fi părerea lor, bineînțeles. Am senzația că o vor lua ca pe un semn ceresc că omul ăsta și cu mine suntem făcuți unul pentru altul, sau altă nimicarniță din-asta, și se vor strădui și mai abitir să ne combine.

– Fata mea dragă, ar fi trebuit să te obișnuiești până acum – și să știi că toți o fac numai din bunătate sufletească.

– A, știu, dar mă cam obosește, nimic mai mult. Ce zici, ne punem cizmele și-o luăm prin mlaștini până la „Câinele și rățoiul", pentru un păhărel?

Domnul Richards o cuprinse cu un braț pe după umeri, sărutând-o pe creștetul capului.

– Bună idee, spuse el. Și în seara asta ai arătat foarte drăguț, înaintea băii de noroi, în caz că nimeni nu s-a gândit să-ți spună.

– Nu mi-a spus nimeni, dar îți mulțumesc. Cred că de-acum încolo mă voi mărgini la înfățișarea drăguță. Se spune că până și mândria se pleacă în fața unei căzături.

– Pentru mine vei fi drăguță întotdeauna.

Într-o deplină armonie, porniră prin întunericul înserării, peste mlaștina pe care o cunoșteau atât de bine;

când ajunseră la „Câinele și rățoiul“ se lăsase noaptea, iar luminile cârciumii străluceau îmbietor prin ferestrele joase.

Își șterseră cizmele de noroi pe bara de fontă anume instalată lângă ușă și intrară în salonul cam friguros. De cum păși înăuntru, Kestrel îl auzi, deloc surprinsă, pe Joe Lambert întâmpinând-o cu următorul comentariu miezos:

– Bună, Kestrel! Ei, am auzit și eu că doamnele fac împachetări cu nămol, dar nu știam că se aplică în partea asta!

Gestul lui era teribil de comic, iar Kestrel, cu toată îndârjirea ei, nu putu să nu se alăture râsului general.

A doua zi, însă, nu mai fu nimic de râs. Soarele răsări din nou pe un cer senin, iar Kestrel și tatăl ei porniră încă din zori. Înarmați cu echipamentele lor obișnuite – binoclul și caietul – se duseră până la ascunzătoare și-și ocupară postul, pentru a observa ereții. Aceștia ieșiseră amândoi la vânătoare, plutind pe deasupra mlaștinilor cu țipetele lor tânguitoare, pentru ca ocazional să dispară în câte-un loc ferit, probabil ca să mănânce ce prinseseră.

Problemele începură pe la șapte și jumătate, când sosiră muncitorii cu un furgon Bedford, la scurt timp înaintea unei basculante și a unei betoniere. Kestrel și tatăl ei schimbară priviri neliniștite, dar nu puteau face altceva decât să privească.

– N-aș fi crezut că pământul e destul de uscat deja, îi spuse Kestrel domnului Richards, sperând în subconștient că opinia lui avea să adeverească acest lucru, dar tatăl ei nu făcu decât să ridice din umeri.

– Nu știu ce să zic... Poate le-au adus ca să le folosească mai târziu... Poate că nu le vor folosi azi.

Din clipa sosirii oamenilor pe șantier, păsările începuseră să dea semne de neliniște. Zburau încoace și-ncolo prin jurul locului de cuib, chemându-se, repezindu-se cu mișcări scurte și nervoase, diferite de grația calmă dinainte. La început, zburară încontinuu înapoi spre cuib, oprindu-se în apropiere și privind în jur cu mișcări iuți ale capului, dar treptat se îndepărtară de el, evitând tot mai vizibil agitația și zgomotele de pe șantier.

Femela părea mai dispusă să stea pe loc decât masculul, dar când porni primul motor o părăsi și pe ea curajul și, cu un țipăt alarmat, își luă zborul spre locul unde o aștepta perechea ei, la o oarecare distanță. Un moment, cele două păsări stătură una lângă alta, atente, apoi își luară zborul, îndepărtându-se spre mare.

– O, tată! țipă Kestrel, apoape în lacrimi. Au plecat. Of, nesimțiții, cum pot fi atât de zgomotoși? Așa-mi mai vine să mă duc acolo și să le stric fierătania!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kestrel! exclamă domnul Richards, alarmat. Nu lăsa să ți se urce la cap reputația asta de femeie de acțiune. O asemenea faptă e delict penal – poți avea necazuri foarte serioase. Știu că nu vorbești serios, dar nu vreau să te-aud nici măcar spunând-o.

– Ba vorbesc foarte serios! declară ea cu aprindere, strângând pumnii. Dacă altă cale nu am ca să-i opresc, am s-o fac – le pun zahăr în rezervorul de benzină, sau ceva... Păsările sunt mai importante decât porcăria aia jegoasă și împuțită care zdrăngăne întruna!

– Îți interzic cu desăvârșire să faci una ca asta! continuă serios domnul Richards. Și m-aș simți mult mai liniștit dacă nici nu te-ai mai apropia de șantier.

– De ce? De ce să nu trec, cum fac întotdeauna?

– Fiindcă, fetițo, dacă se produce vreo stricăciune accidentală și se știe că ai trecut tu pe-aici și că le purtai pică, s-ar putea să se creadă că tu ai făcut-o.

Kestrel stătu un moment pe gânduri.

– Vrei să zici că ar fi în stare să-mi facă o înscenare?

Tatăl ei oftă.

– Nu, nu asta vreau să zic. De ce trebuie să le dramatizezi așa pe toate? Precis e influența tuturor acelor filme pe care le vezi la televizor.

– Iubitul meu tătic, îi zâmbi Kestrel strângându-l de braț, știi bine că nu mă uit aproape deloc, decât la emisiunile despre viața în sălbăticie. Poate că dramatizez, dar n-am încotro. Omul ăsta scoate la lumină tot ce am mai rău în mine.

– Of, nu știu... arăți destul de interesant când te enervezi, comentă tatăl ei. Ei, și-acum nu crezi că ar fi mai bine să mergem și să-ncercăm să găsim ereții?

Kestrel uitase de ei un moment, iar pe față îi apăru o expresie gravă.

– Vai de mine, da – ce îngrozitor, cum am putut uita de ei...!

– Era de așteptat – ești tânără, ai pe cap și alte lucruri, nu numai niște biete păsări.

– Tată!

– Te tachinez, fetițo. Haide, să mergem. Aș vrea să știu unde sunt. Poate reușesc să deduc ceva din mișcările lor.

S-ar putea să se fi speriat doar temporar. În orice caz, eu așa sper. Ar fi o tragedie să fi văzut ultima oară perechea noastră în curs de reproducere.

Dimineața trecea treptat, dar nicăieri nu se zărea nici urmă de ereți, iar lui Kestrel i se spulberau tot mai mult speranțele. Tatăl ei, văzând acest lucru, propuse să se despartă pentru a acoperi două zone diferite, întâlnindu-se din nou la ora mesei, ca să-și compare constatările.

– Avem șanse mai mari să le găsim dacă acoperim o regiune mai întinsă, spuse el.

– Desigur, îi dădu dreptate Kestrel. Cine ia binoclul?

– Mai am unul, în rucsac.

Kestrel îl deschise și găsi înăuntru micul binoclu de rezervă.

– Dacă le zărești, îi spuse domnul Richards, stai pe loc și urmărește-le cu atenție, ca să-mi poți spune cât mai exact ce fac. Și, nici o grijă – nu cred că s-au speriat definitiv.

– Încă, preciză Kestrel.

Tatăl ei n-o contrazise.

Se despărțiră, pornind în direcții diferite. Kestrel observă că norul care plutise la orizont de dimineață se apropia cu repeziciune dinspre mare, iar vântul se întețea. Sufla de la nord-est, un vânt care de obicei aducea ploaie, iar când se hotărî să se ducă la masă cerul era acoperit complet și începuseră să cadă primii stropi.

„Poate va ține în loc lucrările“, își spuse ea. „Aș dori-o din tot sufletul – și sper să nu fie prea târziu. Mă întreb dacă tata le-o fi găsit... Cred c-am să mă întorc pe la șantier, ca să văd dacă-i deranjează ploaia.“

Drumul înapoi era foarte lung și, când ajunse, din cerul plumburiu ploua torențial, iar șantierul era într-adevăr pustiu. Speranțele îi mai renăscură puțin, și privi neliniștită norii, până se convinse că plafonul nu mai avea nici o spărtură. Atunci se îndreptă spre casă și, în timp ce se apropia de biserică, văzu două siluete conversând peste gardul curții – tatăl ei și vicarul.

– Trebuie să spun, zise domnul Truman, când Kestrel se apropie, că nu credeam să văd ziua când mă voi bucura de atâta ploaie, dar iată că s-a întâmplat. Când au căzut primii stropi, abia dacă mi-a venit să cred. Mă aflam în biserică, sortând partiturile pentru repetiția corului, când am auzit ploaia bătând în ferestre. Așa că mi-am luat umbrela și am pornit spre... tabăra inamică, dacă mă pot exprima așa.

– Vezi că și dumnealui o ia în serios la fel ca noi, îi spuse domnul Richards lui Kestrel.

– O, într-adevăr, într-adevăr, răspunse vicarul cu sinceritate. Nu pot spera să am altă șansă de a vedea o pereche de ereți făcându-și cuibul aproape în ograda mea.

– Și pe șantier ce se întâmpla? întrebă Kestrel.

– A, da... în fine, la vremea când am ajuns acolo ploua cu găleata, iar oamenii se adăpostiseră într-o baracă. Probabil așteptau să vadă dacă va înceta, dar după un timp tânărul acela – domnul King, nu-i așa? – a venit și a vorbit cu vârstnicul – cred că e maistrul – și a trimis oamenii acasă.

– Mă rog, trebuie să fi fost evident chiar și pentru el că nu se va opri prea curând, spuse Kestrel, pe un ton tăios care nu-i scăpă vicarului.

– Bietul om, spuse acesta. Îmi pare foarte rău pentru el – la urma urmei, e meseria lui și cred că-l frustrează foarte tare că îl ține în loc un fenomen asupra căruia nu are nici o putere.

– Sper că nu v-ați simțit constrâns să vă rugați pentru el ca să aibă vreme frumoasă, comentă sec domnul Richards.

– A, nu, dacă e vorba să aleg între el și ereți, mă tem că n-are nici o șansă. Dar de ce nu intrăm în sacristie, la adăpost de ploaie?

– Ei, eu tocmai mă duceam acasă să mănânc ceva, spuse Kestrel privindu-și tatăl, dar acesta dădu din cap spre vicar, spunând:

– Da, vom intra câteva minute, ca să mai stăm puțin de vorbă. Kestrel, tocmai îi spuneam domnului Truman despre problema noastră și ne-a sugerat să organizăm o campanie.

– O campanie?

– Da, intră și vom discuta despre ea.

În sacristie era cald și uscat și mirosea a mucegai, ca în toate sacristiile vechi. Cei doi vizitatori se așezară pe scaunele tari ale sacristiei, în timp ce vicarul se rezema de cufăr, într-o poziție elegantă.

– Ai văzut păsările, tată? fu prima întrebare a lui Kestrel, după ce-și scoase apa din urechi. Ciudat, cum niciodată nu observai că te udaseși până nu intrai în casă.

– Da, de departe. Nu m-am apropiat foarte mult de ele, dar bine că măcar stăteau prin zonă, nu se îndreptau spre locuri mai îndepărtate.

– Unde erau? întrebă neliniștită Kestrel.

– În apropiere de Colmansfield, unde e balta aia cu apă stătătoare.

– Dar e atât de departe! strigă Kestrel.

– Nu și pentru un erete, răspunse tatăl ei. Dar tocmai de aceea nu m-am apropiat nici eu.

– Se vor mai întoarce?

– Cred că da. Probabil vor reveni diseară, iar când au să vadă că e liniște din nou s-ar putea să se calmeze. Cel puțin, așa sper. Dar asta ne readuce la vechea problemă – dacă stă ploaia, totul se va relua de la început și nici ele n-au să se înapoieze de un număr nedefinit de ori.

– Nici ploaia n-o s-o țină la nesfârșit, interveni vicarul. De aceea am propus să declanșăm o campanie pentru a proteja păsările.

– O campanie în sat? întrebă Kestrel, fără convingere.

– Inițial, desigur, va trebui să obținem sprijinul satului. Ideea e să adunăm ajutoare suficiente pentru a înainta o propunere la următoarea ședință a consiliului parohial, care se va ține săptămâna viitoare. Atunci ar trebui să se poată exercita presiuni suficient de puternice asupra constructorilor pentru a-i ține în loc până ajungem la alte concluzii.

– Mi se pare cumplit de lent, răspunse Kestrel, luând în sinea ei hotărârea ca, dacă era absolut necesar, să încerce totuși să strecoare un kilogram de zahăr Tate Lyle în rezervorul de benzină, cel puțin ca măsură temporară.

– Mi se pare singura cale, spuse vicarul. Trebuie să dăm imediat drumul unei campanii și să ținem o întrunire în sala parohiei, cât de curând posibil, ca să supunem la vot.

– O întrunire? Când? întrebă Kestrel.

– Duminică, aș zice. Duminică seara, după vecernie.

– Duminică? De ce nu astă-seară? S-ar putea ca mâine ploaia să înceteze.

– Avem nevoie de timp pentru a face publicitate întrunirii și a duce puțină muncă de lămurire, draga mea, răspunse domnul Richards. Trebuie ca la întrunire să vină cât mai multă lume, altfel moțiunea nu va avea nici o greutate.

– Și-n plus, adăugă vicarul, vom avea asigurată prezența tuturor celor de la vecernia de duminică. Personal am să-i conduc în sala parohială.

– Numai să n-o șteargă când trec prin față pe la Bell, comentă Kestrel.

– Voi avea eu grijă. Și-acum, mă întreb dacă ați vorbit cu cei de la Societatea Regală pentru Protecția Păsărilor. Ar trebui să ne poată da niște sfaturi. Poate vor trimite pe cineva să țină o cuvântare la întrunire – un vorbitor profesionist e mult mai impresionant pentru auditoriul din sat decât un localnic cunoscut.

– Le-am scris imediat ce am identificat păsările, răspunse domnul Richards. De fapt, cred că răspunsul lor ne și așteaptă acasă – am plecat înainte de a fi venit poșta, azi-dimineață. Dar, desigur, voi lua din nou legătura cu ei. Am să le telefonez azi după-amiază și-i voi întreba despre un vorbitor.

– Bun, spuse vicarul. Ei bine, eu voi începe în după-amiaza asta puțină campanie la domiciliile oamenilor – am pe listă câteva vizite pentru ziua de azi și mai pot strecura câteva, înaintea repetiției cu corul. Desigur, le voi vorbi și coriștilor – iar voi doi n-ar strica să vă dați toată silința ca să răspândiți vestea, nu-i așa?

– Desigur, răspunse domnul Richards. Îi voi spune domnului Ambrose, iar răspândirea va fi asigurată.

– Iar eu mă duc pe la Theo, adăugă Kestrel, pradă unei inspirații neașteptate, ca s-o întreb dacă nu ne poate face niște afișe. Un afiș viu-colorat, vizibil, în fereastra poștei, și unul la Cosser's, unul la bibliotecă... ar trebui să fie de folos pentru cauza noastră.

– Bună idee, spuse domnul Truman. Îi poți cere lui Joe Lambert să pună unul și în barul de la „Câinele și rățoiul“. Nu cred că domnul Partridge va dori să afișeze vreunul și la Bell, întrucât acolo locuiește Liderul Opoziției – nu-i putem cere să riște pierderea clientelei.

„Dar“, își spuse Kestrel dintr-o dată, în timp ce se îndrepta spre magazinul lui Theo prin ploaia torențială, „exact asta sperăm să facă Stuart King – să plece.“ Un moment, ideea îi dădu o senzație extrem de neplăcută.

Capitolul 9

Strada mare a satului era pustie și, întrucât norii groși coborâseră până aproape de sol, se întunecase ca pe înse- rat. Ploaia cădea în rafale, iar Kestrel, care se strecura pe lângă ziduri, la fereală, se repezi în magazinul lui Theo, unde se opri să-și scuture apa din păr și ochi.

– Nu știu de ce nu-ți iei o canadiană cu glugă, o întâmpină Theo în chip de salut. Sunt sigură că părului tău nu-i face deloc bine să se ude încontinuu așa.

– Nu se udă încontinuu, ci numai când plouă, răspunse Kestrel pe un ton rezonabil. Și-apoi, ploaia vine de la Dumnezeu.

– Nu-mi începe! gemu Theo, venind să-i ia hanoracul. Azi-dimineață m-am dus la poștă după niște timbre și a tre- buit s-o suport douăzeci de minute pe doamna Dorrit cu o predică despre ploaie. Pare să aibă un mandat special de la Dumnezeu, sau așa ceva, ca să-i interpreteze semnele. Nu știu ce va face vicarul, când o să-l pună pe liber. După

evanghelia ei, ploaia e o pedeapsă trimisă satului pentru toate păcatele comise anul trecut sub pretextul caniculei – femei care se fâțâiau de colo-colo în bikini și-așa mai departe.

Kestrel râse.

– Eu n-am văzut prea multe fâțâieli, decât din partea sezoniștilor – iar majoritatea costumelor bikini erau purtate de copii sub zece ani. Dar, apropo de vicar...

– Vrei o cafea?

– Te-am refuzat eu vreodată?

– Atunci, du-te dincolo și stai jos. N-o să ne deranjeze nimeni, pe ploaia asta.

– Cu atât mai bine, pentru că voiam să-ți vorbesc, spuse Kestrel.

– A, da, despre vicar! Bine, așteaptă să pun cafeaua pe masă.

Kestrel se așeză la una dintre mesele din lemn de brad, în fundul magazinului, și aprinse lampa agățată deasupra acesteia – afară de întunecase de-a binelea. Theo aduse o cafetieră plină și o prăjitură apetisantă, cu nucă și cafea.

– Încerc o nouă rețetă, spuse ea. Să-mi spui cum ți se pare.

– După cum arată, e prea bună pentru clientela estivală, comentă Kestrel.

– Ce crudă ești, replică Theo în timp ce se așeza și turna cafeaua. Servește-te. Și-acum, ce-i cu vicarul?

Kestrel îi povesti despre incidentul de dimineața, cu păsările, și despre campania propusă de domnul Truman.

– Va face propagandă din casă-n casă, iar duminică, după vecernie, vom ține o mare întrunire în sala parohială, ca să obținem sprijinul pentru o moțiune care va fi supusă consiliului parohial, săptămâna viitoare. Nu mă tem decât că va fi prea târziu ca să mai folosească la ceva. Dacă ploaia se oprește, mașinăriile vor porni din nou, iar păsările au să plece.

– Iar consiliile de soiul ăsta sunt foarte încete și greoaie, comentă Theo îngândurată, deși, desigur, o asemenea moțiune ar avea efect. Printre membri sunt mulți iubitori ai păsărilor – Colonelul Drake, doamna Humphries și alții ca ei.

Kestrel dădu din cap.

– Dar am hotărât ca, în ultimă instanță, să încerc un sabotaj.

Theo ridică o privire tăioasă.

– Adică, să le găurești instalațiile, chestii din-astea?

– Nu, răspunse Kestrel zâmbind. N-am să spun mai mult, ca să nu te incriminez. Dar de fapt am venit să-ți obțin ajutorul în problema unor afișe – ai putea să ne trântești ceva bătător la ochi, ca să atragă oamenii la întrunire?

– Ce limbaj – auzi acolo, să „trântesc“, când e vorba de capodoperele mele! Dar, desigur, voi încerca să vă ajut. Câte vrei?

– Cam o jumătate de duzină, dacă ai timp, spuse Kestrel. Unul la poștă, desigur, și unul la bibliotecă – Laura o să-l pună într-un loc vizibil...

– Laura nu-i prea pornită pe problema asta cu păsările, să știi, o preveni Theo. Este o femeie extrem de practică și nu crede în lupta cu morile de vânt.

– Dar nu e nici împotrivă, nu-i așa?

– Nu, nu tocmai, dar nici nu se omoară. Pe urmă, mai sunt și legumele ei, desigur. Noii locatari din noile case vor fi tot atâția posibili cumpărători. Și-i pare foarte rău pentru Măria Sa Agentul...

Kestrel nu era sigură cât de serios vorbea Theo, dar răspunse în același spirit:

– Ei, poți să-i spui că păsările vor ajuta satul să devină celebru, și-atunci va face avere vânzându-le legume turiștilor. Iar în ceea ce-l privește pe Stuart King...

– Da? Mă interesează să văd cum vei răspunde și la obiecția asta.

– De pildă: dacă va construi în continuare, au să-l avanseze pentru că a rezolvat o situație dificilă și-l vor trimite pe un șantier de construcții din deșert, pentru arabi, unde va muri de insolație. Așa că, dacă nu-l sprijină, îi face o favoare.

– Ingenios, râse Theo. Dar să fim serioase un moment, eu totuși am îndoielile mele în legătură cu campania asta – dacă va avea vreun efect, sau un efect suficient...

– Crezi că n-ar trebui s-o facem?

– A, nu, consider că e bine să mergem înainte, dar cred că avem nevoie de presiuni mult mai mari pentru a-i convinge pe constructori să întrerupă un proiect atât de avansat.

– Ziarele? propuse Kestrel.

Theo clătină din cap.

– Mai mult. Televiziunea. Mai exact, emisiunea-magazin de la ora șase, „Panoramic“ – sau, cel puțin, partea din ea care se ocupă de Estul Angliei.

– Pare tentant, dar cum să facem...? întrebă Kestrel.

– Întâmplător, îl cunosc destul de bine pe redactorul emisiunii, Tony Flaxman, cu care am lucat acum câțiva ani la o emisiune asemănătoare...

– Ai lucrat la B.B.C.?! exclamă Kestrel surprinsă.

– Mai lucrez și acum, din când în când, răspunse Theo cu modestia cuvenită.

Pe fața lui Kestrel se ivi un zâmbet serafic.

– Deci, asta faci tu cu ocazia călătoriilor ălora misterioase în oraș! Știam eu că e ceva interesant, dar nici prin minte nu-mi trecea ce anume. Mai degrabă te-aș fi considerat agent secret.

– Hai că vorbești prostii, zâmbi Theo. Să nu ne abatem de la subiect. Ideea e că sunt sigură că l-aș putea convinge pe Tony să realizeze un material despre ereți, la rubrica despre Estul Angliei. Iar unul dintre cercetătorii lui ar putea să afle cine sunt oamenii de la baza antreprizei și, eventual, să exercite unele presiuni asupra lor.

– Cu siguranță, emisiunea i-ar impresiona pe oamenii din partea asta a lumii, spuse Kestrel cu însuflețire. Practic toată lumea se uită la „Panoramic“, datorită știrilor agricole, și tot ce se spune acolo e literă de evanghelie.

Stătu un moment pe gânduri.

– Dar când s-ar putea face? Dacă mai întârzie mult, nu va folosi la nimic. Cred că emisiunea asta se pregătește cu săptămâni de zile în avans.

Theo râse.

– Nu e cazul, pentru emisiunile de genul ăsta. Trebuie să aibă posibilitatea de a introduce știri proaspete până în ultimul moment, altfel ar fi o emisiune sălcie ca mâncarea sleită. Nu, nici o grijă – viteza face tot farmecul. Voi merge să vorbesc cu el mâine dimineață și sunt destul de sigură că-l pot convinge s-o bage imediat – vineri seara, să zicem. Vineri e cel mai bine, pentru că au și studiourile locale extinse, și cea mai mare audiență la public.

– Vineri! Ar fi extraordinar! exclamă Kestrel, însuflețită. Voi avea grijă ca și la întrunirea de duminică să vină toată lumea și-i vom arăta domnului Stuart King că nu-i de glumă cu noi...

Se întrerupse brusc, căci în acel moment ușa magazinului se deschise, cu un clinchet vesel al clopoțelului chinezesc pe care Theo îl agățase deasupra, și intră tocmai subiectul conversației. Se opri în prag, parcă nefiind sigur că nimerise bine, iar Theo se ridică imediat și porni spre el.

– Bună ziua! Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea binevoitoare.

Stuart arăta destul de jalnic, cu părul ud lipit de cap, șiroind de apă pe guler. Impermeabilul lui alb și elegant nu mai era tocmai imaculat, având pete de noroi în jurul fundului, și nici ghetele negre nu mai luceau, cu toată gloria dinainte stinsă.

– Nu sunt sigur că mi s-a spus bine, îi răspunse el lui Theo. Am întrebat dacă e prin sat vreun loc unde aș putea bea o cafea, sau așa ceva – în camera mea e atât de mohorât

și nu-mi place s-o deranjez pe doamna Partridge tot timpul – iar cei de la poștă mi-au spus că aici țineți un fel de cafenea, vara...

– Da, dar numai vara, îi spuse Theo. Știți, pentru vizitatori. Iarna n-ar fi rentabilă.

– A, înțeleg... murmură el, cu o dezamăgire de nedescris.

Kestrel, care stătea ascunsă după o plantă mare de plastic, avu dintr-o dată revelația a ceea ce însemna să n-ai unde merge și ce face într-o asemenea zi.

– Dar, întâmplător, continuă Theo repede, tocmai am făcut niște cafea și mai am și o prăjitură căreia îi încerc rețeta, așa că sunteți binevenit să poftiți alături de noi.

– Ce să spun, mulțumesc nespus, sunteți foarte amabilă... începu încântat Stuart și, făcând un pas spre masa cu lampa aprinsă, văzu cine era cealaltă persoană.

Se opri brusc.

– A... făcu el.

– Asta voiam și eu să zic, replică Theo. Cred că o cunoașteți pe domnișoara Kestrel Richards, fiica ilustrului nostru ornitolog local.

– Ne-am cunoscut... murmură el, încurcat.

Kestrel încerca să pară indiferentă.

– Nu vă descurajați din cauza mea, spuse ea. E o zi infernală ca să umblați pe străzi.

– Sunteți foarte amabilă, dar nu vreau să deranjez, răspunse ferm Stuart.

– Nu, nu, nu ne deranjați deloc, insistă Theo. Stați jos, scoateți-vă trenciul...

– Nu m-ați înțeles... Mă tem că domnișoara Richards și cu mine nu suntem... tocmai străini. Mă tem că prezența mea n-ar fi binevenită, spuse el, țeapăn.

– Știu despre incidentul cu baia-de-noroi, replică Theo, și nu pot spune decât un lucru: dovedește că în materie de neghiobie amândoi sunteți la fel. Și-acum, stați jos. Kestrel poate pleca dacă are vreo obiecție – și-a băut cafeaua.

Kestrel râse, iar Stuart o privi surprins, constatând cât de schimbată arăta când era destinsă, fără să fiarbă de draci.

– Dacă sunteți sigură... spuse el, ezitant.

Kestrel profită de ocazie.

– Da, vă rog. Aveți la fel de mult dreptul să stați aici, ca și mine. Și, oricum, voiam să mă scuz pentru cele întâmplate atunci. Erați îmbrăcat cu haine de oraș și nu se cuvenea să fac ce-am făcut.

– Mă rog, și mie îmi pare rău, cred că și hainele dumneavoastră s-au făcut praf, spuse el, ușurat că avea ocazia să se scuze.

– Eu am fost de vină – nu m-am uitat pe unde mergeam...

– Și eu am fost de vină – n-ar fi trebuit să conduc atât de repede...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, mai tăceți din gură, amândoi! îi admonestă binevoitoare Theo. Ați putea-o ține așa la nesfârșit. Cum vă place cafeaua?

– Neagră, vă rog, și fără zahăr.

Theo zâmbi.

– Un om cu gust, comentă ea, făcându-i cu ochiul lui Kestrel, care-i răspunse cu o privire încruntată.

Apoi, Theo se duse în bucătărie după cafea, iar Kestrel și Stuart se pomeniră dintr-o dată singuri. Se lăsă o tăcere penibilă.

– Urâtă vreme, spuse el, ca să destindă atmosfera.

– Pentru dumneavoastră, răspunse Kestrel.

Stuart nu pricepu subînțelesul și continuă:

– Da, a trebuit să întrerupem lucrul pe ziua de azi. Nu cred că se va opri până seara.

– Și păsările mele au fost deranjate, spuse Kestrel, străduindu-se să-și păstreze calmul. Azi-dimineață le-a alungat zgomotul.

– Îmi pare rău, murmură el, încurcat.

– Serios?

– Da, pentru că-mi dau seama cât sunt de importante pentru dumneavoastră, răspunse Stuart, încercând să fie obiectiv. Dar n-am ce face. Casele trebuie să fie construite – e nevoie de ele.

– Cine are nevoie de ele? ripostă Kestrel. Nu sunt locuințe ale primăriei pentru săracii din mahalale, sau pentru cei fără adăpost. Sunt vile scumpe pentru oameni bogați. Ce nevoie să fie de ele? Cum vor ajuta la rezolvarea crizei de locuințe?

Vocea începea să-i devină tăioasă, ceea ce-l irita pe Stuart.

– Aceasta este o viziune foarte naivă, spuse el. Oamenii care cumpără aceste case le vor vinde pe cele vechi, mai ieftine. Pe acelea le vor cumpăra alții, care și le vor vinde pe cele actuale, și mai ieftine. Și așa mai departe. Procesul se desfășoară până la capăt, eliberând în cele din urmă cele

mai ieftine domicilii pentru cumpărătorii fără antecedente. Astfel sunt ajutați cei fără adăpost. Și nu uita, având în vedere costurile manoperei și ale materialelor din momentul de față, este aproape imposibil să se construiască o casă nouă destul de ieftină pentru un cumpărător care nu are nimic de vânzare.

– Toate bune și frumoase, dar rămânem cu o mulțime de locuințe asemenea ăstora pe care încercați să le construiți aici și care continuă să stea goale. Sunt foarte puține dintre cele ieftine și multe dintre ele se dărâmă.

Stuart deschise gura să răspundă, apoi se răzgândi.

– N-are nici un rost să continuăm discuția asta când numai unul dintre noi cunoaște faptele, spuse el.

– Care fapte? Oi fi știind dumneata faptele privitoare la case, dar despre păsări ce știi?

– Foarte puțin, doar atâta cât am nevoie. Păsările pur și simplu nu sunt importante.

– Deci crezi că omul e singura ființă care are dreptul să trăiască pe planeta asta? întrebă Kestrel cu aprindere, chiar în momentul când Theo aducea cafetiera plină.

– Cafeaua! anunță ea. Am auzit cumva sunetul cristalin al glasurilor ridicate? Nu vă pot lăsa un minut singuri fără să vă certați?

– Încercam să nu mă cert, replică Stuart, dar...

– Dar ești prea gentleman ca să acuzi o domnișoară că te-a provocat, încheie Theo în locul lui.

Stuart zâmbi involuntar, privind spre Kestrel. Ochii li se întâlniră și, un moment, Kestrel avu o senzație stranie de înrudire cu el, ca și cum s-ar fi cunoscut de-o viață, ca și cum

ar fi crescut împreună, ca și cum ea și el... Dar nu dură decât o fracțiune de secundă și oricum nu avea nici un sens.

– Se pare că amândoi suntem de neclintit, spuse ea cu voce slabă, îmbujorată de stânjeneală; apoi își feri privirea, adăugând sfidător: dar n-am să mă las învinsă. Nu voi fi învinsă.

– Sigur că nu vei fi, răspunse Theo, vorbindu-i ca unui copil îmbufnat. Și-acum, să facem pace. Mai vrei o cafea, Kestrel?

– Nu, nu, mai bine plec... să mă ocup de... știi tu ce, spuse Kestrel, ridicându-se brusc și fără a-l privi pe Stuart. Îți mulțumesc pentru cafea, Theo – iar prăjitura a fost delicioasă. Când să trec mâine, ca să aflu vestea? întrebă ea, privind-o semnificativ, pentru a-i da de înțeles să nu-i vorbească lui Stuart despre planurile lor.

– A, cred că revin până la prânz, răspunse Theo. Treci atunci. Dacă nu m-am întors, am să vin eu pe la voi, la ora ceaiului.

– Perfect, ne vedem atunci. Pa. La revedere, domnule King, adăugă ea, privindu-l cu prudență – dar senzația aceea ciudată nu-i mai reveni, iar chipul lui părea complet neutru.

– La revedere, fu singurul răspuns.

Capitolul 10

Când Kestrel intră în bibliotecă, înăuntru erau câteva persoane, dar Laura nu se vedea printre acestea. Polly Hoxey, bibliotecara adjunctă, care era nepoata doamnei Truman, soția vicarului, o anunță:

– Laura s-a dus acasă – a plecat acum vreo oră.

– A... e bolnavă? întrebă Kestrel.

– Nu, azi a lucrat doar o jumătate de zi. Ca-n fiecare miercuri.

– Am crezut că lunea avea jumătate de normă...

– Nu, lunea se duce la Lowestoft să aleagă cărți. Miercurea își ia o jumătate de zi liberă. Doar că uneori face schimb și-și ia ea sâmbăta, iar eu îmi iau miercurea.

– Mulțumesc.

Kestrel ieși din nou, iar Polly Hoxey o privi zâmbind cu jumătate de gură, căci cu câtea minute în urmă trecuse pe-acolo domnișoara O'Connor, ca să-și reînnoiască abonamentul la A Week of Passion și să-i spună că tânărul din

Norwich și Kestrel Richards își beau împreună cafeaua în magazinul de scule – singuri! Deci nu era deloc de mirare că părea să plutească pe aripile unui vis. Polly oftă scurt și reveni la „Seniorul Inelelor“, pe care-l citea sub birou de șase săptămâni încoace, cu speranța că avea s-o țină până la Crăciun.

Printre Cosser's și lăptărie trecea o cărare îngustă și udă care ducea la drumul din fața casei Laurei. Pe la jumătatea acestuia, Kestrel se întâlni cu Larch, care o salută cu un miorlăit pătrunzător și se repezi în fața ei, cu coada ridicată ca un drapel. Când Kestrel ajunse la casa Laurei, aceasta o aștepta în ușa din spate.

– A, tu erai, spuse ea. Larch m-a anunțat că venea cineva, dar nu știam cine putea fi. Intră, adăugă, privind-o cu un ochi critic. Ești udă-leoarcă. De fiecare dată când te văd, pari să fii ca murată.

– Din cauza ploii, răspunse Kestrel, urmând-o pe Laura înăuntru.

– Un ceai?

– Încă n-ai mâncat?

– Nu.

– Atunci, am venit la masă.

Laura râse.

– Îmi place cum gândești. Bine – sardele pe pâine prăjită? O s-o prăjim la foc.

– Cu condiția să ai o furculiță specială, spuse Kestrel, amintindu-și ultima ocazie când prăjise pâine la Laura, care rezistase tentației de a înlocui focurile de lemne cu gaze sau instalații electrice. Eu n-am mâini de azbest, ca tine.

– Ei, întrebă Laura, după ce se instală pe covorul din fața șemineului, cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? Sau n-ai venit decât la masă și nimic mai mult?

Kestrel, care nu avea obiceiul s-o ia pe ocolite, răspunse:

– Voiam să aflu cu cine votezi. Începem o campanie de protecție a ereților și vreau să știu dacă ești pro sau contra.

– De ce trebuie neapărat să fiu pro sau contra? întrebă Laura. Dragă Kestrel, ești așa de categorică, precum un soldat roman – „Cine nu e cu noi e împotriva noastră!“ Eu văd părți bune și de-o parte, și de alta. Nu cred că vreau să fiu categorisită.

– Bine, nu-ți cer să te declari de partea unei tabere sau a alteia. Vreau numai să știu dacă ai să ne ajuți. Sau, în caz contrar, dacă vei încerca să ne oprești.

– Ce anume ai vrea să fac? se interesă Laura, în ochi cu o licărire amuzată pe care Kestrel nu i-o observă.

– Păi, Theo face niște afișe pentru întrunirea de duminică, în sala parohiei, și mă întrebam dacă ai vrea să pui unul în bibliotecă, la vedere. Practic, pe-acolo trece toată lumea – ar fi un loc foarte potrivit.

– Sunt măgulită că după părerea ta biblioteca e un punct atât de vital al satului. Dar, lasă-mă să mă gândesc... un afiș, zici...? Știi, s-ar putea să fie cam complicat pentru mine, întrucât reprezint un loc strategic pentru ambele tabere.

– Cum adică? întrebă Kestrel cu suspiciune.

– Ei, Stuart King vine destul de des pe la bibliotecă – de două ori pe zi, înțelegi – și s-ar putea ca afișul tău pe perete să nu-l prea încânte. Ar fi penibil pentru mine, îți dai seama...

Kestrel ridică privirea, gata să protesteze, dar zâmbetul abia stăpânit al Laurei îi dădu de înțeles că prietena ei o tachina doar. Gândindu-se la faptul că Stuart King se ducea la bibliotecă de două ori pe zi, întrebă:

– Și de ce vine atât de des? Citește cu acceleratorul?

Laura se prefăcu jignită.

– Nu ești prea delicată cu mine, o mustră ea. Vine să mă vadă, desigur. Doar nu vrei să spui că nu ți-a trecut prin minte? Stuart și cu mine avem multe în comun.

– Îl numești Stuart? întrebă Kestrel, încercând să păstreze un ton neutru, cam fără succes. Laura o privi cu blândețe.

– Domnul să te binecuvânteze, că nu reușești deloc să te ascunzi. A început în sfârșit să te convingă propaganda din sat?

– Ce vrei să spui? întrebă în defensivă Kestrel.

– Începe să te intereseze? A, știu că te vei grăbi să negi din toată inima, așa că te scutesc de deranj și nu fac decât să te asigur că vine la bibliotecă doar ca să stăm de vorbă. E un om foarte singur și nu are pe nimeni cu care să se împrietenească.

– Decât pe tine, spuse Kestrel cu voce mică.

De ce o deranja? Întrebarea Laurei, care nu cerea un răspuns, îi răsuna în minte. Începea s-o intereseze Stuart King? Spera că nu.

– Decât pe mine. Și pe Theo, cred, din moment ce mi-a spus că se duce și pe la ea.

– Iar asta înseamnă că nu poți sprijini campania?

– Văd părți bune în ambele tabere, Kestrel, repetă Laura. Înțeleg ce înseamnă păsările pentru tine și tatăl tău și pot înțelege și ce înseamnă pentru Stuart slujba lui. Dar, pentru că vreau să rămân absolut neutră, am să vă expun afișul. Oricum, dacă-l face Theo, va fi o operă de artă, așa că măcar voi avea o justificare. Și îndrăznesc să spun c-am să-i pot explica lui Stuart.

– Of, iar Stuart ăsta...! exclamă Kestrel, cu dezgust.

La ora ceaiului primi o veste bună, căci ereții se întorseseră, iar tatăl ei îi văzuse pe amândoi în apropierea cuibului.

Domnul Richards ascultă cu mult interes despre planul lui Theo de a face apel la emisiunea „Panoramic".

– E exact genul potrivit de emisiune, spuse el. Toți localnicii o urmăresc și are un stil intim de a prezenta știrile, care-i face pe oameni să se implice.

– Încă nu s-a confirmat, dar Theo e sigură că-l poate convinge pe redactor, și nu cred că ar spune asta dacă n-ar fi realmente sigură.

– Deci acum știm din ce-și câștigă Theo existența? întrebă domnul Richards zâmbind.

– Nu știu dacă e tocmai așa, spuse încet Kestrel. Vreau să zic, e ceva în legătură cu televiziunea, dar ce anume face, exact, n-am idee.

– Întreab-o mâine, sugeră domnul Richards. Apropo, azi după-amiază am telefonat la S.R.P.P.

– A, bun! Și ce-au spus?

– S-au arătat foarte interesați de campania noastră și au promis că vor trimite pe cineva care să țină o cuvântare, duminică. Îmi vor confirma mâine cine vine, printr-o scrisoare. Iar când m-am întors, sosise deja un răspuns la scrisoarea mea, spunând că mâine va veni cineva să vadă păsările.

– Deci, ți-a revenit creditul de a le fi reperat, comentă Kestrel. Foarte bine, nici nu știi cât mă bucur.

Repetiția corului începea la șapte, așa că, după ceai, Kestrel se spălă, se schimbă și porni spre biserică.

Doamna Dorrit sosise deja și stătea de vorbă cu doamnele Baldergammon și Farthing, criticând sonor aranjamentele florale care în săptămâna aceea căzuseră în sarcina doamnei Cosser, o femeie umilă și neștiutoare care tocmai din acest motiv aștepta întotdeauna cu groază să-i vină rândul la flori.

– N-are defel simțu' culorii, spunea doamna Dorrit, la fel cum făcuse și data trecută când îi venise rândul doamnei Cosser, care reacționase izbucnind în plâns. Toate alburile și galbinurile ăstea laolantă, de te-apucă și bila, zău dacă nu. Alb și galbin, alb și galbin, alb și galbin peste tot, da-i oribil așa ceva!

În acel moment, o zări pe Kestrel care încerca să ajungă în sacristie pe neobservare și o strigă, cu vocea ei bubuitoare.

– Aaa, Kestrel, aci mi-erai! Ne-a zis vicaru' de campania aia pentru păsările lu' mata. Frumos a vorbit, nu zic, da' știu eu dac-o fi chiar pe-așa? Îs făpturile lu' Domnu', doamnă

Dorrit, zice, da' io-i zic, o fi el vicar, zic, da' parcă poți să zici că n-om fi și noi făpturile lu' Domnu', și ce, la noi ne zice careva că să nu ne facem noi cuiburile unde ne taie capu', așa i-am zis.

Și dădu din cap spre cele câteva femei din jurul ei, care o ascultau potrivit de impresionate. Lui Kestrel i se cam prăbuși moralul. Dacă doamna Dorrit se declara împotriva campaniei, așa ceva putea avea efect în sat, mai ales asupra femeilor măritate, care tindeau să-i urmeze exemplul. Desigur, existau și destule persoane care se pronunțau automat pentru orice lucru căruia i se împotrivea ea, dar în ansamblu Kestrel ar fi preferat s-o aibă pe doamna Dorrit de partea ei.

– Dar nu credeți că avem datoria să apărăm ființele mai mici și mai slabe decât noi? întrebă ea.

Apoi, căutând un argument care s-o convingă pe doamna Dorrit, adăugă:

– Și-n fond, sunt păsările noastre, păsări din Wesslingham, de ce să le alunge niște londonezi? Căci niște londonezi au să se mute în casele acelea, să știți. Nu construiesc case pentru oamenii din Wesslingham, ci numai pentru străini.

– Că chiar așa, confirmă doamna Dorrit, dând din cap spre doamna Baldergammon. Nu că străinii n-ar fi buni și ei la ceva, vara...

– Vara suntem obișnuiți cu ei, îi dădu dreptate doamna Baldergammon. Și pe urmă, cu-nghețățile și toate timbrele-n plus pentru cărți poștale și alte alea, ne vin destul de mulți...

– Și cum ziceam, o întrerupse cu severitate doamna Dorrit, străinii-i numa' buni vara, da' la ce să ne stea aici câtu-i anu' de lung? Cine-i ei să ne zică că să n-avem noi paseri la noi pe baltă? Păi ce crede ei!

Kestrel tocmai se întreba dacă să încerce sau nu câteva lămuriri suplimentare, când Jim Cosser, unul dintre cei mai buni baritoni ai corului, se apropie din strana unde stătuse, la fereală.

– Ușor ți-i matale să vorbești, Jessie Dorrit, spuse el încet. Matale nu trebuiești să faci nimica ca să-ți câștigi existența. Trăiești din pensie și din ce ți-a lăsat Sid, Dumnezeu să-l ierte, așa că matale ți-i totuna dacă vin sau nu vin. Da' eu și Mary trebuim să trăim din vânzări, și cu cât ne vin mai mulți oameni să cumpere de la noi, cu-atâta-i mai bine pentru noi.

Aruncă o privire spre Kestrel.

– Acuma sigur, n-am nimica-mpotrivă la păsări, mai cu seamă dacă-s așa de rare cum spui matale că-s, și tare-l mai admir pe tata la matale, știi doar...

Apoi ochii îi reveniră cu venin spre doamna Dorrit, ale cărei comentarii despre aranjamentele florale ale soției lui se auziseră în toată biserica.

– Da' unii ar trebui să cugete de două ori înainte să-ncerce să dea afară clienții din prăvăliile la oamenii cinstiți, mai cu seamă când și ei trăiesc din grăsimea pământului.

– Și cine trăiește din grăsimea pământului, mă rog, Jim Cosser, po' să-mi zici și mie? se rățoi doamna Dorrit, înfuriată. Cine cumpără o haină nouă de Paști, cu guler de

blană, când alții trebui' să se mulțumească cu ce-are de trei ani încoa', și cine cumpără la ocazia de-a ținut-o vicaru' pentru fondu' de catastrofe, când se-ntinse inundația până tomnai hăt în Southwick?

– Nu-i treaba matale dacă eu îi cumpăr nevesti-mii o haină de blană, începu cu aprindere Jim Cosser, când vicarul, care tocmai intra din sacristie, îi întrerupse cu o tuse delicată.

– Cred că ar fi bine să ținem minte că aceasta e casa lui Dumnezeu, spuse el, cu subînțeles.

– Scuze, părinte vicar, bombăni Jim Cosser, adresându-i doamnei Dorrit o privire care-ar fi împietrit-o până și pe Gorgonă, însă de pe fața de fier a bătrânei doamne alunecă precum apa de pe gâscă.

Apropiindu-se de locul unde stătea vicarul, Kestrel spuse încet:

– Văd că pozițiile încep deja să se împartă, deși nu sunt sigură dacă din cele mai adecvate motive.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, răspunse domnul Truman, dat într-un sat așa ceva e inevitabil. Apropo, Theo mi-a spus despre planul vostru de a vă duce la televiziune cu un apel și trebuie să spun că găsesc ideea excelentă! Va cuceri jumătate din sat și vom putea obține și sprijinul altora din regiune. Dacă emisiunea se transmite mâine, vom putea face propagandă pentru întrunire și în Southwick, în Lesston și-n alte sate din împrejurimi.

– Bună idee, răspunse Kestrel cu însuflețire. În fond, Wessle Marsh nu e numai a noastră, iar eretele e pasărea comitatului Suffolk – a întregului comitat Suffolk.

– Principiul implicat ar trebui să-i preocupe pe toți cei ce trăiesc în Estul Angliei, continuă domnul Truman, ambalându-se. Nu văd de ce nu l-am invita la întrunirea asta și pe reprezentantul nostru în Parlament. Atunci chiar i-am pune pe toți pe jăratic!

Kestrel zâmbi.

– După o zi atât de moleșită, mă bucur că găsesc pe cineva care crede în cauza asta cu tot atâta convingere ca mine.

– Cred, continuă vicarul...

Dar Kestrel nu află ce credea, căci ușa bisericii se deschise, pentru a lăsa să intre încă cinci bărbați din cor.

– Vai de mine, ia uite cât e ceasul! Cred că ar fi bine să începem, știi, altfel nu terminăm repetiția până încep să bată clopotele, și nu se face.

Bătu din palme.

– Ne putem așeza la locuri, vă rog? Vom începe fără celelalte doamne, sunt sigur că sosesc și dumnealor în câteva momente.

– Tocmai am văzut-o pe doamna Mayhew, părinte vicar, îl informă domnul Barrow, ducându-se cu copilul să-l lase la Jacksoni. Trebuie să apară imediat.

– Bun, bun, vom începe cu imnul chetei, de acord? Coborâți pe versurile alternative și pe ultimul vers, mai spuse vicarul, ridicând bagheta.

Capitolul 11

Zorii zilei de joi se iviră mai noroși și mohorâți decât ar fi îndrăznit Kestrel să spere. Mai bine zis, nu ploua, dar cerul era acoperit și plumburiu, întinzându-se deasupra unei lumi verzi și umede cu copaci semi-înfrunziți ce tremurau sub amenințarea ploii iminente. Kestrel se uita de la fereastra dormitorului peste întinderea de un verde-cenușiu ciudat a mlaștinilor, observând activitățile matinale ale păsărilor de baltă. Vorba aceea – vreme bună pentru rațe!

La micul dejun, tatăl ei îi aminti că în dimineața aceea venea omul de la S.R.P.P. pentru a vedea ereții.

– Am să-l duc direct acolo, apoi cred că-l invit să ia masa la noi, spuse el. Avem ceva de mâncare?

– Nimic – altfel ai fi observat! răspunse veselă Kestrel, după ce mușcă din pâinea prăjită.

Era tipic pentru tatăl ei să invite pe cineva la masă, gândindu-se abia după aceea la mâncare.

– Dar pot da o raită prin magazine în dimineața asta, dacă vrei, continuă ea. N-ar strica și puțină curățenie prin casă, dacă tot vom avea musafiri.

– Da, cred că ar fi bine să deretică̆m puțin, răspunse vag tatăl ei, privind în jur la maldărele de haine curate care zăceau peste tot, de când le spălase Kestrel.

– Am putea face ordine chiar acum, propuse ea. Dacă eu pun hainele astea la loc, tu ai putea să scoți Hoover-ul și să aspiri, până șterg eu praful.

Se uitară unul la altul peste masă, cu un fel de disperare, apoi oftară la unison.

– Cred că n-avem încotro, spuse tatăl ei. Trebuie să spun că, atunci când îmi amintesc cât de imaculată era casa pe vremea când trăia mama ta, mă copleșește admirația. Mai mult, niciodată nu părea să facă nimic. Cred că asta e definiția unei artiste – este acea persoană care face ca o muncă dificilă să pară ușoară.

– Haide, tată, te cunosc. Speri să mă atragi într-o discuție ca să amânăm ceasul nefast, zâmbi Kestrel, iar domnul Richards îi zâmbi și el.

– Cum ai ghicit?

Când sosi omul de la S.R.P.P., care se numea – s-ar fi putut altfel? – domnul Nightingale*, casa era „curată ca o casă de burlac“, cum spunea Kestrel. Domnul Nightingale era scund, chel și cu ochelari – adică, din cine știe ce motiv, exact așa cum se așteptase Kestrel să arate. După o conversație preliminară, la o cafea, domnul Richards spuse:

*– Privighetoare. (n.tr.)

– Ei, bătrâne, ești gata să mergem? Sper că ți-ai adus niște cizme – prin bălți e destul de umed.

– A, da, sunt în mașină – mă duc acum după ele. Înțeleg că aici a plouat mult în ultima vreme.

– Da, spre norocul nostru, după cum a reieșit. Vii și tu cu noi, Kestrel?

– Ăă... nu, cred că nu vin, răspunse Kestrel, preferând să nu-și petreacă dimineața cu domnul Nightingale, după ce-l categorisise în minte ca pe un „maniac al păsărilor“. Cred că mă duc în sat să mă ocup de campanie.

– Cum dorești, replică domnul Richards. Nu știu când ne vom întoarce la masă, dar dacă venim înaintea ta, am să-ți las puțină tocană în cuptor.

– Mulțumesc, tată. Atunci, pe curând.

Pe la ora prânzului, Kestrel aflase un lucru foarte important despre campanii, și anume că propagandistul trebuia să aibă o capacitate nelimitată de a îngurgita ceai. În toate casele unde i se răspunsese la ușă fusese nevoită să accepte câte o ceașcă, iar când ajunse la magazinul lui Theo simțea că mai avea puțin și avea să dea pe din afară.

– Totul e-n regulă, o anunță Theo de cum o văzu. Am aranjat pentru mâine, iar Tony găsește că e tocmai subiectul potrivit pentru a stârni interesul pe plan local.

– O, excelent! se bucură Kestrel. Deci, cum facem? Vin ei aici sau mergem noi la ei?

– Ambele, răspunse Theo. Vor niște imagini cu păsările, iar în continuare un interviu cu tine, în studio.

– Cu mine? întrebă Kestrel, surprinsă. De ce nu cu tine?

– Fiindcă-s păsările tale, tolomaco!

– Dacă sunt ale cuiva, sunt ale tatălui meu. Sau ale vicarului. De ce n-ar lua interviul unuia dintre ei?

– O fată de vârsta ta, și mai ales una drăguță ca tine, ar avea mai mult succes decât un bărbat între două vârste, oricât de ilustru.

– Dar...

– Ascultă, vrei să obții sprijin pentru campanie, nu? Atunci nu mai face nazuri.

– Bine, dar n-am mai apărut niciodată la televizor. N-aș ști ce să fac.

– Crede-mă, spuse cu răbdare Theo, vor ști ei. Iar dacă o voiau pe Elizabeth Taylor, ar fi invitat-o pe ea.

– Bine, răspunse Kestrel, cu o mutră cam abătută. Am cam înțeles. De fapt, ce se va întâmpla?

– Păi, mâine dimineața vor trimite o echipă cu o cameră portabilă și va trebui să-i duci să filmeze păsările. Vor veni devreme, întrucât le-am spus că atunci au cele mai mari șanse să le vadă, și ca să aibă cât mai mult timp, în caz că nu apar. Când filmezi animale, trebuie să ai multă răbdare. Iar după-amiază veți merge la studioul din Norwich, ca să înregistrați interviul. S-ar putea să-l suprapună peste imaginile filmate, dacă reușesc să

prindă ceva care va avea nevoie de explicații – de pildă, păsările mâncând, sau clădindu-și cuibul, și așa mai departe...

– Deci, n-am să intru în direct? întrebă Kestrel, neștiind dacă să se bucure sau să-i pară rău.

– Nu, așa că vei ajunge la timp înapoi ca să te vezi.

– Bine, mă descurc eu. Și altceva?

– Acum nu-mi mai vine nici o idee. Dar, nici o grijă, o să-ți placă. Și-acum, mai bine ocupă-te de afișele pe care le-am făcut. Avem trei până acum, dar am să mai lucrez și azi și le punem mâine. Ce părere ai?

Erau într-adevăr impresionante, după cum Kestrel i-o și spuse, cu entuziasm. Fiecare reprezenta câte un erete în zbor, pe fundalul cerului senin.

– Ăsta-i cerul, în caz că nu l-ai recunoscut, spuse Theo cu solemnitate.

Cuvintele erau scrise cu litere stacojii, contrastând atrăgător cu albastrul cerului.

– Captează privirea, comentă Kestrel, privindu-le de la distanță. Le duc chiar acum – unul la poștă, unul la „Câinele și rățoiul" și unul la bibliotecă, aș crede. Astea-s locurile cele mai importante. Iar pe urmă, își aminti ea, am să mănânc ceva de prânz.

Domnul Baldergammon acceptă imediat să expună afișul, spunând că aveau să vină amândoi la întrunirea de

după vecernie. Kestrel le povesti despre emisiunea de la televiziune, iar cei doi promiseră să se uite și să le spună și tuturor celorlalți

– Doamna Dorrit o să se „îngălbinească“ de invidie, îi spuse doamna Baldergammon, pe un ton confidențial. Toată ziua o ține cu nepoțică-sa care-a jucat în pontomima aia de la Lowestoft, da' la tevelizor n-a apărut, numa' pe scena de la școală. Abia aștept să-i zic!

Kestrel renunță la orice încercare de a o mai corecta, își luă rămas bun și porni prin sat, spre bibliotecă. Ajungând la ușă, îl văzu pe Stuart King înăuntru, stând de vorbă cu Laura și râzând. Arăta foarte firesc, ca un element din decor, așezat pe un scaun înalt, de cealaltă parte a biroului dickensian al Laurei.

Un moment, Kestrel uită pentru ce venise, dar în clipa următoare Stuart ridică privirea, uitându-se la ea surprins. Laura îl privi, apoi privi spre ușă, iar Kestrel, cam derutată, făcu un pas înapoi, după care se întoarse și o luă la fugă prin ploaie, spre casă.

Ce-or fi crezut despre ea, că-i spiona așa? Dar, pe sub acest gând forfoteau altele, mai negre, și nu ținea deloc să și le analizeze.

Zorii zilei de vineri se iviră cu un aer primăvăratic și un cer albastru apos, vizibil pe alocuri, după care razele soare-

lui începură să răzbească printre nori. O zi capricioasă, își spuse Kestrel în timp ce se îmbrăca, dar probabil mai bună pentru filmare decât una cu ploaie continuă.

Tocmai își terminau micul dejun, când sosi echipa de filmare, cu un Land Rover cam rablagit. Kestrel le ieși în întâmpinare – erau doi tineri în canadiene și o fată în hanorac și cu părul ca o claie. Nu arătau deloc ca niște vedete, dar Kestrel fu ușurată să vadă că erau ușor abordabili.

– Sper că v-ați adus cizme, le spuse ea, în timp ce coborau din mașină. E îngrozitor de umed.

– Ni s-a spus, răspunse fata. Mă tem că eu n-am nici o pereche, dar pantofii ăștia sunt destul de solizi.

Ridică piciorul, arătându-i-l lui Kestrel, care clătină din cap cu scepticism.

– O să-ți intre în noroi complet. Ce număr porți? Poate-ți împrumut eu o pereche.

– Ți-am spus eu, Doreen, zise unul dintre tineri, în timp ce celălalt deschidea portiera din spate a mașinii ca să-și scoată cizmele și echipamentele.

– Șase cu cinci, răspunse fata. Apropo, eu sunt Doreen Good, șefă de producție, iar ei sunt Nick și Terry, cameramanul și sunetistul.

Se salutară dând din cap, iar domnul Richards veni să le fie prezentat și el.

– Cred c-ar trebui să mergem imediat, propuse, în caz că începe iar munca pe șantier și le sperie.

– Perfect, răspunse Terry. Arătați-ne drumul.

– Întrucât echipamentele dumneavoastră par destul de grele, cred că ar fi bine să mergem cu mașina prin sat, apropiindu-ne de cuib prin șantier. Altfel, vă puteți scufunda în mlaștină fără urmă, sub greutatea aparatelor.

Când ajunseră la șantier era aproape ora opt, iar acolo se aflau deja câțiva oameni, plimbându-se de colo-colo și fumând, în așteptarea orei când începea oficial programul. Sub privirile lor surprinse, cei din mașină porniră prin noroi, spre mlaștină, Doreen fiind încălțată cu o pereche de cizme de-ale lui Kestrel, prea mici pentru ea.

Ajunseră la ascunzătoare, cei doi tineri ducând între ei camera, care era destul de mare și se folosea sprijinită pe umăr, „ca o bazooka“, explică Nick, iar Kestrel dădu din cap înțeleptește, deși habar n-avea ce era aceea o bazooka. Își luase la ea binoclul, la fel ca tatăl ei, și din când în când îl întorcea spre șantier, ca să vadă ce făceau oamenii. La un moment dat, în lentile apăru Stuart, iar Kestrel întoarse repede binoclul, temându-se să n-o vadă, înainte de a-și da seama cât de naivă era.

Apoi văzu ereții. Încremeni, după care privi în jur, ca să vadă dacă-i observaseră și ceilalți. Tatăl ei tocmai îi arăta lui Nick, cameramanul, care răspundea cu degetul mare ridicat în semn de „O.K.“, în timp ce Terry își pregătea echipamentele de sunet, pentru cazul că păsările se apropiau destul de mult ca să le înregistreze țipetele.

Cei doi ereți păreau să știe că erau filmați. Zburau împreună, spre cuib, apoi dădură câteva târcoale pe la mar-

ginea șantierului, într-un fel de recunoaștere aeriană, strigându-se cu glasuri sonore și limpezi. În sfârșit, își începură dansul de împerechere.

Cei cinci privitori din ascunzătoare îi urmăreau fascinați, în timp ce ereții dădeau un adevărat spectacol, ca și cum ar fi știut că de asta depindea soarta lor. Urcau, pluteau, se rostogoleau ca două frunze în vânt, se opreau, făceau salturi mortale, cu o asemenea grație încât Kestrel simțea un nod în gât de emoție.

Când în sfârșit dansul se termină și păsările se îndepărtară peste bălți, urmărite de cameră până dispărură, se lăsă tăcerea. Într-un târziu, Doreen oftă.

– Fermecător, spuse ea.

– Fantastic, confirmă Nick, entuziasmat. Nici nu îndrăznisem să sper așa ceva. Tony va fi încântat – tu ai tras ceva? îl întrebă el pe Terry.

– Nu sunt sigur până ascult banda. Cam sufla vântul. S-ar putea să le fi acoperit țipetele.

– O.K., spuse Doreen, acum mai vreau câteva planuri generale cu mlaștina și un plan apropiat al cuibului, în relație cu șantierul, pentru ca telespectatorii să înțeleagă problema.

– Atunci, eu dau o fugă până acasă să pun de cafea, spuse Kestrel, zâmbind. Tată, poți tu să te ocupi de ei? O iau pe scurtătură.

După ce întregistrară un scurt interviu cu domnul Richards, în sufrageria casei, își strânseră echipamentele și se pregătiră să-și ia rămas bun.

– Ne vedem după-amiază, desigur, îi spuse Doreen lui Kestrel, în timp ce-și strângeau mâinile. La studio.

Studioul era o cameră spațioasă, puternic luminată, cu un șir de birouri în fața unui perete plin de ecrane, pe care Kestrel îl recunoscu din emisiune. În capăt, pe un ecran mare, se afla mira emisiunii „Panoramic“, color – Kestrel n-o văzuse până atunci decât alb-negru.

Restul sălii era plină de camere TV, cabluri și scaune. Kestrel nu apucă să observe mai mult, căci un bărbat înalt și incredibil de slab, a cărui cămașă părea să atârne direct pe oase, se apropie cu mâna întinsă.

– Bună ziua! Mă bucur că ai venit. Eu sunt Tony Flaxman, redactorul emisiunii. Vino să-l cunoști pe Bill Anderson – norocosul care-ți va lua interviul.

Cu dezinvoltura lui profesională, Tony Flaxman o luă de mână și o conduse spre birouri, unde celebrul moderator era instalat deja. Kestrel avea o senzație ciudată, cunoscându-l atât de bine de la televizor încât aproape că se aștepta s-o recunoască. Nu mai cunoscuse niciodată o vedetă.

Dar nu avu timp să stea pe gânduri, căci Bill Anderson se ridică, întinzându-i mâna peste birou, și spuse:

– Încântat! Bill Anderson – dar te rog să-mi spui Bill, toată lumea mă numește așa.

Kestrel îi strânse mâna, timidă, simțind că era pentru Bill Anderson cam același lucru cu pacientul pentru un medic sau un dentist – doar o persoană anonimă cu care urma să-și facă meseria.

– Stai te rog jos lângă Bill, Kestrel – pot să-ți spun Kestrel, da? – ca să vedem cum punem lumina, spuse Tony Flaxman.

Deși pe Kestrel n-o încântau oamenii care cer voie să te tutuiască și nici nu-ți așteaptă răspunsul, înțelese că totul nu era decât o formulă automată și nu exista loc pentru sentimente personale.

Se așeză la celebrul birou, lângă celebrul moderator, privind spre un șir de aparate îndreptate spre ea ca niște tunuri.

– Uită-te la mine o clipă, da? îi ceru Bill Anderson, cu zâmbetul lui strict profesional. De ce ai un nume atât de neobișnuit?

O clipă, Kestrel fu surprinsă, apoi își dădu seama că o ținea de vorbă din motive tehnice. După ce-i răspunse, Bill privi spre camere și spuse:

– Mai redu puțin din filtre.

Un timp, Bill Anderson, Tony Flaxman și tehnicienii de imagine și sunet se duelară în comentarii tehnice absconse, după care unul dintre ei chemă machieuza.

– Bună, o salută fata cu vioiciune. Preferi ceva anume? Ți-ai adus de-acasă?

– Nu... răspunse Kestrel, surprinsă. Nu mă fardez niciodată. Trebuia s-o fac?

– Cum vrei. Dacă de obicei nu-ți dai cu nimic, poți rămâne așa. Culoarea merge, nu cred că mai avem ce să adăugăm.

După o filmare de probă, Bill Anderson se întoarse spre aparate.

– Cum a fost? întrebă el.

– La mine, O.K., răspunse cineva.

Altă voce întrebă, mai caustic:

– Nu poate să-și țină la un loc mâinile alea?

Bill Anderson se întoarse spre Kestrel și-i traduse:

– Poți să-ți ții mâinile pe birou, sau în poală, dacă vrei? Numai să nu le mai tot miști atâta.

Kestrel dădu din cap, simțindu-se ca un copil prins cu o năzbâtie, iar Bill Anderson strigă din nou spre omul cel nevăzut:

– Altfel, sunetul cum a mers?

Primi un răspuns pe care Kestrel nu-l auzi, apoi spuse:

– Bine, atunci îi dăm drumul? Putem începe acum?

Kestrel se simțea atât de îngrozitor, ca o păpușă mânuită de colo-colo, încât își spuse că, dacă asta însemna televiziunea, prefera să nu aibă nimic de-a face cu ea. Dar în clipa următoare Bill Anderson îi zâmbi și-i puse aceeași întrebare de la proba filmată, cu atâta interes încât părea să fie cel mai important lucru din viața lui – deși auzise răspunsul în urmă cu doar câteva minute. Kestrel simți că era bine să vorbească în termeni cât mai variați, cu fraze scurte, parcă temându-se să nu-l plictisească, iar în următoarele câteva

minute se chinui îngrozitor, până când îl văzu întorcându-se din nou spre cameră, iar beculețul roșu de deasupra acesteia se stinse. Răsuflă ușurată.

Tony Flaxman se apropie și, după ce vorbi câteva momente încet cu Bill Anderson, dădu din cap spre Kestrel, spunându-i:

– O.K., a fost perfect. Avem tot ce ne trebuie. Vrei să vii puțin aici?

Kestrel se ridică de la birou, așteptându-se să i se spună că era o jale și nici n-aveau să transmită emisiunea. Dar Bill o luă deoparte și-i șopti:

– A fost extraordinar, îți mulțumim mult, Kestrel. Acum, dacă vrei să semnezi contractul...

– Chiar a fost bine? Mă simțeam îngrozitor de emoționată și țeapănă, îl întrerupse Kestrel.

– Nu, a fost formidabil, serios. Dacă vrei, poți să stai aici și să urmărești restul emisiunii. Interviul tău se va da peste câteva minute, poți să-l vezi într-o cabină de vizionare, dacă vrei, continuă el, cu un zâmbet cam forțat, iar Kestrel, amintindu-și că era prietenul lui Theo, își dădu seama că nu insista decât din amabilitate.

– Mulțumesc mult, mai bine plec, spuse ea. Am să-i transmit salutări lui Theo.

– A, da, lui Theo... mai spuse vag Tony și se îndepărtă, începând deja să uite de existența ei.

Capitolul 12

– Excelent, Kestrel, declară tatăl ei, când emisiunea se termină. Te-ai comportat absolut firesc în fața camerelor de luat vederi.

– Și mie mi-a plăcut cum se auzea glasul tău, povestind cum le-ai descoperit, răspunse Kestrel.

– Mă întreb dacă s-a uitat și cineva din consiliul parohiei, spuse domnul Richards, meditativ.

– Foarte posibil. În fond, „Panoramic" e o emisiune extrem de populară.

Aveau să afle imediat cât de populară era. Cam la zece minute după ce se sfârșise, sună telefonul și răspunse domnul Richards. Kestrel îl auzi vorbind din cealaltă cameră.

– Da... mulțumesc... foarte frumos din partea dumneavoastră... da, și eu sper... Nu, dar duminică avem o întrunire și... Da... Vă mulțumesc... Da, am să-i spun.

Închise și reveni, cu un zâmbet ciudat.

– Cine-a fost, tată? întrebă Kestrel.

– O doamnă din Ipswich, care iubește păsările și s-a simțit datoare să sune ca să ne spună că e alături de noi și speră să învingem, și că să-ți spun că ai vorbit minunat.

– Nu zău? Ce ciudat, eu credeam...

În acel moment, telefonul sună din nou.

– Lasă că acum răspund eu.

De astă dată era o tânără care fusese colegă de birou cu Kestrel, iar convorbirea dură mai mult, căci fata nu mai putea de emoție că o cunoștință de-a ei apăruse la televizor.

Imediat ce Kestrel închise, telefonul sună din nou.

Timp de o oră și jumătate le telefonară tot felul de prieteni și rude, plus câțiva străini, ca să le spună că văzuseră emisiunea și voiau s-o felicite pe Kestrel.

În sfârșit, apelurile se răriră, iar Kestrel și domnul Richards reușiră să se relaxeze.

– Phii! spuse Kestrel, trântindu-se într-un fotoliu. Nu știam că-i interesează pe atât de mulți! Sunt uimită că niște oameni complet necunoscuți ne caută în cartea de telefon numai ca să ne spună că sunt alături de noi.

– Mă bucur că e așa, răspunse domnul Richards. E încurajator să vedem că pe oameni îi interesează suficient de mult ca să facă într-adevăr ceva. Cei care țin mai mult la construcții nu par să se fi deranjat. Și-acum, ce zici de-un ceai?

– Îl fac eu, spuse Kestrel, ridicându-se, tocmai când telefonul suna din nou.

Răspunse domnul Richards. Era centralista, care-l întreba dacă primea o convorbire cu taxa inversă, cu un post public din Londra. După ce ascultă, nevenindu-i să creadă, domnul Richards izbucni în râs.

– Nu, nu primesc, spuse el, categoric. Să revină mâine, dacă până atunci face rost de fise.

Opiniile locale începură să se exprime a doua zi dimineața. Domnul Richards lucra în grădină, iar câțiva săteni trecură „ca din întâmplare“ ca să-i spună că văzuseră emisiunea și să se intereseze despre ce era vorba. Unii aduseră și cadouri, ca și cum ar fi fost un motiv de sărbătoare. Domnul Richards fu foarte mișcat de atențiile lor și le oferi ceai, iar Kestrel, mai îndrăzneață, se duse în sat unde, fiind sâmbătă dimineața, străzile erau pline de oameni. O acostau din câțiva în câțiva metri, cerându-i explicații, astfel încât, când ajunse în fața bibliotecii, avu senzația că găsise un liman salvator. Făcu ultimii pași cu capul în piept, sperând să n-o mai oprească nimeni, și se ciocni de cineva care ieșea de la bibliotecă. Două mâini puternice o apucară de umeri, ca s-o sprijine, iar Kestrel ridică privirea, numai pentru a vedea chipul lui Stuart King, care zâmbea.

– Bună dimineața! o salută el. Ce-i cu graba asta?

– Încercam să scap de admiratori, răspunse ea, cu o privire peste umăr. A trebuit să explic interviul de la „Panoramic“ de vreo cincizeci de ori pe-o distanță de tot atâția metri și nu mai am resurse.

Apoi își dădu seama că era posibil ca Stuart să nu fi văzut emisiunea și spuse:

– Cred că nu te uiți la televizor...

– De ce crezi asta?

Părea sincer curios să-i audă răspunsul. Kestrel nu-i putea spune „fiindcă te consideri superior“, știind că ar fi fost grosolană și, probabil, nedreaptă. După un moment de gândire, răspunse:

– Fiindcă locuiești la hotel, nu acasă.

– Judecând după timpul trecut până să-mi răspunzi, cred că nu ăsta e adevăratul motiv la care te gândești, replică el. Oamenii care stau în hoteluri se uită adesea la televizor mai mult decât acasă, tocmai fiindcă nu au altceva de făcut și nu cunosc prea multă lume prin zonă.

Ridicând privirea, Kestrel constată că Stuart se uita drept în ochii ei, cu o expresie care o cam făcea să amețească. Simți că roșea, apoi păli, și un moment se întrebă foarte serios dacă nu cumva avea să leșine.

Stuart îi eliberă umerii, continuând pe un ton mai destins:

– Te-am văzut la televizor – am fost foarte impresionat. Păreai atât de calmă și rațională – cu totul altfel decât tânăra cu care am avut una sau două... altercații.

Făcu o pauză, apoi comentă:

– În dimineața asta nu ai prea multe de spus. Se pare că vorbesc numai eu. E cam greu să legi o conversație, când interlocutorul nu-ți răspunde.

– Și de ce-ai vrea să legi o conversație? întrebă repede Kestrel.

– Fiindcă mi-a trecut prin minte că ar trebui să știu câte ceva despre tine. În fond, tocmai am fost ales inamic onorific. Facem parte din două tabere adverse, ca doi candidați în alegeri, și abia dacă am schimbat două vorbe unul cu altul.

– E necesar să-ți cunoști adversarul?

– Dacă e necesar? Nu știu, răspunse el, gânditor; avea un fel ciudat de a lua în serios întrebările retorice și de a le răspunde la fel de serios. Cred că lupta poate deveni mai interesantă. Oricum, lăsând la o parte considerentele de strictă necesitate, aș dori să te cunosc mai bine. Îmi stârnești interesul.

– Mă faci să par un...

– Un...?

– Un fel de specimen.

– Ca o pasăre pe care aș studia-o?

De astă dată, Kestrel îi percepu umorul din glas și izbucni în râs.

– Așa mai merge, spuse Stuart, râzând și el. Erai mult prea serioasă pentru ora asta, într-o dimineață de sâmbătă; iar sâmbăta nu lucrăm – și nici nu facem campanii, adăugă el, pe un ton sever.

Kestrel dădu din cap, umilă.

– Atunci, ce facem? întrebă ea.

Dintr-o dată, Stuart deveni serios.

– Iei cina cu mine diseară?

Complet descumpănită, Kestrel deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Numai la așa ceva nu se așteptase. Clătină din cap, temându-se că o cină în doi risca să degenereze în ceartă, dar Stuart păru să-i citească gândurile și spuse:

– Înainte de asta, facem un pact: nu vom vorbi nici despre păsări, nici despre construcții. Așa, n-o să ne certăm – decât cel mult prietenește, ca toți oamenii.

Cuvântul „prietenește“ o convinse. Ideea de a fi prieteni i se părea atât de încântătoare, încât se profila în mintea ei ca o floare pe fondul unui zid cenușiu.

– Ăsta e un cu totul alt fel de zâmbet, spuse el încet. Aș vrea să te pot întreba la ce te-ai gândit adineaori, dar n-am s-o fac. Primești să iei cina cu mine?

– Da, răspunse ea. Mi-ar face plăcere.

– Am auzit că la Crown, în Southwick, se servește mâncare foarte bună, e adevărat? o întrebă Stuart.

– Da, da, e un restaurant binecunoscut prin partea locului... Și nu vom vorbi despre păsări sau construcții?

– Îți promit. Dar trebuie să-mi promiți și tu.

– A, promit! se repezi Kestrel, abia stăpânindu-și râsul. Mai ales despre păsări nu.

Stuart o privi cu capul ușor înclinat, întrebându-se ce planuri avea, apoi spuse, cam nesigur:

– La ce oră să te iau? Crezi că la șapte și jumătate e bine?

– Da, ar fi perfect, răspunse Kestrel.

– Atunci, voi rezerva masa pentru ora opt.

Încă nu părea prea convins.

– Vei fi gata, nu-i așa?

– Sigur că voi fi gata, nu-ți face griji.

– Atunci, pe diseară, mai spuse el și se îndepărtă.

Kestrel își petrecu restul zilei ca într-un vis. Cu cât se gândea mai mult, cu atât totul i se părea mai extraordinar. Iar după toate comentariile cu subînțeles care-i fuseseră aruncate de la sosirea lui în sat, se îngrozea la gândul că-i

văzuse cineva stând de vorbă. Fără tragere de inimă, îi spuse tatălui ei, deși știa că acesta n-avea să mai spună nimănui.

– La Crown, zici? fu singurul lui răspuns. Înseamnă că veți lua o cină delicioasă.

Stuart era și el la fel de surprins. Faptul că pornise pe drumul pe care tot satul îl împinsese cu atâta îndârjire i se părea o dovadă de slăbiciune. Nu-și putea explica altfel decât acceptând că Kestrel avea o anumită atracție ciudată, o sălbăticie care-l ispitea.

„Ei, în orice caz“, își spuse el în timp ce se bărbierea în fața oglinzii, „în seara asta vei afla destule despre ea ca să nu-ți mai pui atâtea întrebări.“

Ceea ce, desigur, era o binecuvântare, căci Kestrel îi tulbura serios liniștea sufletească.

Ajunse puțin mai devreme, iar domnul Richards îl invită în cabinet să aștepte, unde legară imediat o conversație. Discutară despre arhitectura bisericească, jazz, mărci de mașini și canalele de televiziune care transmiteau cele mai reușite comedii, iar când o auziră pe Kestrel coborând scara ajunseseră să aibă opinii foarte favorabile unul despre celălalt.

Când Kestrel intră, Stuart se ridică, întorcându-se spre ușă, și câteva momente se uitară unul la altul cu o intensitate aproape dureroasă. Stuart avea impresia că nu văzuse

în viața lui o asemenea frumusețe. Rochia i se mula ușor pe trup, culoarea crem contrastând cu nuanța bronzată a pielii, iar părul se ondula mătăsos în jurul feței cu o expresie aproape sfioasă.

După câteva clipe de tăcere prelungită, timp în care nici unul nu știu ce să spună, domnul Richards interveni:

– Ei, cred că ar fi timpul să plecați, nu-i așa?

Kestrel se întoarse spre el, iar sentimentele pe care nu și le putea exprima față de Stuart se revărsară într-un val de afecțiune la adresa tatălui ei.

– Ai să te descurci singur, nu-i așa, tată?

Domnul Richards păru cam surprins.

– Sigur că da, de ce să nu mă descurc? Distracție plăcută și nu vă grăbiți să vă întoarceți prea curând.

– Pa, tată! își luă rămas-bun Kestrel de la el, cu o îmbrățișare strânsă și un sărut.

Apoi se întoarse spre Stuart.

– Sunt gata.

Porniră spre mașină, fără să se privească.

Capitolul 13

Până la Southwick nu era cale lungă, dar Stuart nu era obișnuit să conducă noaptea pe șosele și mergea încet, astfel încât drumul părea să se prelungească și tăceau amândoi cam crispați, neștiind ce să spună.

Când trecură în sfârșit prin dreptul caselor de la periferie, Stuart întrebă:

– Aproape am ajuns, nu?

– Da, e după primul colț. Ia-o încet – uneori, oamenii parchează pe carosabil, deși e interzis.

Se lăsă din nou liniștea și, în timp ce Stuart introducea mașina în parcarea restaurantului, tensiunea se intensifică din nou. Când trase frâna de mână și opri motorul, știa că trebuia să facă ceva ca s-o risipească, altfel seara avea să fie complet ratată. Prin urmare, când Kestrel întinse mâna să deschidă portiera, i-o acoperi cu a lui, oprind-o.

– Unde te grăbești? o întrebă el.

Glasul părea să-i sune extrem de ciudat. Curtea era slab luminată, dar Stuart observă lucirea din ochii ei, când clătină din cap, răspunzând cu o voce ușor surprinsă:

– Nu mă grăbesc nicăieri. De ce?

Stuart ridică o mână, o strecură pe sub părul ei, la ceafă, și o trase spre el, ușor dar ferm. O simți rezistând la început, dar deodată Kestrel cedă și se lăsă cuprinsă de brațele lui. Cu un sentiment aproape de ușurare, o sărută – ezitant, parcă explorând. Apoi o mai ținu un moment în brațe, tăcut, și-i dădu drumul.

Kestrel se îndreptă la loc, ridicându-și o mână la păr, dar Stuart simți că totul era în regulă.

– Deci, asta a fost, spuse ea cu o voce din care se simțea mulțumirea. Mergem?

– În orice caz. Să nu uităm de subiectele tabu, adăugă el, deschizând portiera.

– Cu siguranță.

Stuart se întrebă de ce tonul ei suna atât de satisfăcut.

– E foarte frumos aici, spuse el privind în jur, după ce comandă aperitivul. Nu prea pretențios, dar confortabil și de bun gust. Am auzit că și mâncarea e de calitate.

– Este, răspunse Kestrel. Anul trecut, tata m-a adus aici de ziua mea și i-a comandat bucătarului chiar și un tort. L-au adus la masă cu o sticlă de șampanie – era mic uite-atâtica și cu numele meu scris pe el, lângă inscripția „La mulți ani!“

– Ce frumos! comentă Stuart. Tatăl tău comandase și șampania?

– Da, pentru tort.

– Pare un romantic.

– Cred că așa și este. Suntem foarte apropiați.

– Se observă. El ți-a ales numele?

– Da... răspunse Kestrel, cu o expresie cam posomorâtă. Când eram mică, a fost o pacoste pe capul meu – știi cum te tachinează copiii la cea mai mică ciudățenie. Dar acum m-am obișnuit și-mi place. Măcar e aparte.

– Eu găsesc că e un nume foarte frumos și ți se potrivește, spuse Stuart, privind-o lung. Dar de ce tocmai Kestrel?

– E pasărea favorită a tatălui meu. Uliii și șoimii sunt specialitatea lui. Majoritatea sătenilor îmi spun „Kesterl".

Ospătărița le aduse cele două pahare cu vin de Xeres comandate la sosire, iar Stuart întrebă:

– Și-acum, Kestrel, ca expertă a specialităților casei, ce-ai recomanda?

– Prefer să nu... Nu pot suferi să am asemenea responsabilități. Dar știu ce voi lua eu. Ouă umplute, urmate de fazan.

Stuart o privi atent, dar expresia ei nu spunea nimic. Probabil că numai printr-o coincidență ambele feluri alese aveau legătură cu păsările.

– Eu voi începe cu mezeluri, spuse el, hotărât să nu cadă în aceeași capcană, apoi iau un biftec, cred.

Chelnerița luă listele și plecă, iar Stuart puse picior peste picior, spunând:

– Cu asta, am trecut peste partea cea mai grea a serii, așa că putem să ne relaxăm. Îmi spun adesea că ar fi mai bine ca restaurantele să servească doar un singur fel de mâncare, ca să nu te oblige să alegi.

– A, nu sunt de acord, răspunse Kestrel veselă. După mine, citirea listei și alegerea e partea cea mai plăcută.

– Mai plăcută decât mâncatul?

– Da, mult mai plăcută. În timp ce citești lista, poți gusta din toate. După ce-ai ales, trebuie să te mulțumești cu un singur fel.

– Atunci, asta îmi întărește argumentele. Dacă n-ar trebui să alegi, n-ai fi dezamăgit...

Își petrecură timpul continuând cu nimicurile și glumele, până sosi mâncarea.

La întoarcere, Stuart conduse foarte încet, nedorind ca seara să se sfârșească atât de curând. Subiectul tabu, pe care îl evitaseră fără nici o dificultate, revenise în planul întâi, și amândoi se întrebau cum aveau să continue în împrejurări atât de neprielnice. A doua zi urmau să facă parte iar din tabere adverse și, indiferent de deznodământ, acest lucru risca să le strice prietenia.

Când Stuart opri mașina lângă Coats Cottage, rămaseră tăcuți, privind priveliștea luminată de lună.

Mlaștinile păreau argintate, iar în depărtare fațada bisericii se profila misterios pe fondul cerului cu nori răzleți.

– Stuart... începu Kestrel într-un târziu, întorcându-se spre el, dar Stuart o opri.

– Nu spune nimic, îi ceru el insistent. Nu încă.

Și, cuprinzând-o din nou în brațe, o sărută. Pentru Kestrel, însă, vraja se risipise deja. O simți încercând să vorbească încă în timp ce o săruta și, peste un moment, îi dădu drumul, nervos.

– De ce nu poți să te liniștești? o întrebă el. Știi bine că lupta asta n-are nici un rost. N-ai nici o șansă. De ce nu renunți?

– N-am să renunț. Nu pot. Cum îmi poți cere să nu mai țin la un lucru atât de important pentru mine? Să fiu atât de inconstantă? Ai respecta o asemenea persoană?

– Se pare că ai hotărât în numele meu ce trebuie să respect și ce nu, spuse el rece, cu un glas care o înfioră – căci era glasul unui străin. Cum am putut crede că suntem prieteni?

– Cum am putut crede că ne asemănăm? strigă Kestrel, înverșunată.

– Nu ne asemănăm deloc. Suntem cu totul deosebiți...

Kestrel, însă, nu-l lăsă să termine fraza. Nu-i distinsese amărăciunea din glas, auzise numai tonul rece și tăios al orășeanului, și o făcu să-și muște buza cu tristețe.

– Atât de deosebiți, încât cred că nu mai are nici un rost să stăm aici, spuse ea. E târziu, ar fi timpul să intru în casă. Îți mulțumesc pentru cină – partea aceea mi-a făcut plăcere.

– Pentru tine, replică el, partea cea mai plăcută s-a terminat înainte de a începe cina.

Voise doar să reia gluma, amintindu-i comentariile de la restaurant, dar Kestrel îl înțelese greșit și coborî din mașină, trântind portiera și intrând în casă fără o vorbă.

Dacă după aceea plânse, în pat, Stuart n-avea să știe niciodată. Și nici Kestrel n-avea să știe că și el stătuse treaz aproape toată noaptea, privind afară pe fereastra camerei, cu gândul la ea.

Munca grea este cel mai bun paliativ pentru problemele personale, iar Kestrel știa destul de bine acest lucru. După micul dejun, deschise ferestrele și făcu curățenie în toată casa, ștergând praful și lustruind cu multă energie. Domnul Richards îi ținu companie spălând ferestrele, iar după-amiază lucrară împreună în grădină. Astfel încât, la ora ceaiului, Kestrel era frântă de oboseală – prea istovită ca să se mai gândească la problemele ei. Fcu o baie ca să-și alunge durerile de șale, apoi își bău ceaiul cu tatăl ei, în cabinet.

– Te simți mai bine? o întrebă într-un târziu domnul Richards.

Ridicând privirea spre el, Kestrel zâmbi vag.

– Da, răspunse ea, mă simt aproape normal. Îmi ești de mare ajutor, tată.

– Mă bucur. Și tu mi-ai fost de mare ajutor, ani de zile, de când a murit mama ta, așa că acum mă achit de-o dato-

rie. Și, continuă el uitându-se la ceas, cred că e timpul să mă duc la sala parohială, ca să aranjez scaunele și să văd ce-ar mai fi de făcut...

Vecernia se bucurase întotdeauna de o asistență numeroasă în Wesslingham, însă până și vicarul fu plăcut surprins de participarea din seara aceea. Părea să fi venit tot satul, cu excepția câtorva catolici și a ateilor înveterați ca familia Pendle, care n-ar fi venit nici dacă sunau trâmbițele Judecății de Apoi.

Corul se formă perechi-perechi, sopranele în față, continuând apoi, în ordinea vocilor, până la domnul Barrow și Jim Cosser, bașii. Kestrel era prima, împreună cu Mary Mayhew. Când ieșiră din sacristie, intrând în biserica ticsită, Kestrel aruncă o privire în jur, pe sub gene, ca să vadă cine venise. O făcea întotdeauna, dar de astă dată ochii îi fură atrași direct spre ultima strană, unde stătea în picioare Stuart King, într-un costum închis, sobru, cu mâinile împreunate în față. Arăta cuviincios și solemn, cu excepția ochilor, care i se ațintiră asupra lui Kestrel cu o expresie fără nimic religios. Kestrel încercă să se concentreze asupra slujbei, însă nici ochii ei nu reușeau să se desprindă de el.

După slujbă, corul ieși reverențios, iar o dată ajunși în sacristie coriștii începură să-și scoată stiharele și tocile, schimbându-se cu hainele de oraș. Doamna Dorrit, care avea pe ea o mulțime de catrafuse și se mișca întotdeauna împleticit, se lupta disperată cu nasturii bluzei, în timp ce alături Kestrel se schimba cu iuțeala fulgerului.

– Drăciile dracu', că nu mai reușesc să le vin de hac! Să nu-l lăsați pe vicar să-nceapă fără mine! strigă ea, îngrozită că risca să piardă vreun moment interesant. De ce nu mi-oi fi luat eu bluza albastră, că pân-acușa gata eram?! Să nu-nceapă fără mine, am zis!

Kestrel o lăsă să se descurce, fără prea mari regrete, și porni grăbită spre sala parohială. Ajunsă la intrare, văzu cu bucurie două mașini pe care nu le cunoștea, ceea ce însemna că veniseră și străini.

Una dintre mașini îi aparținea vorbitorului de la S.R.P.P., care tocmai stătea de vorbă cu tatăl ei. Când îi auzi numele – Percy Romain – Kestrel avu ocazia să spună că-i citise o carte, spre marea lui plăcere.

Sătenii începură să intre, ezitând să ocupe locurile din față până când nu mai avură încotro, după straniul obicei al spectatorilor englezi. Theo și Laura sosiră împreună și se apropiară de Kestrel.

– Ai emoții? o întrebă Laura.

– Puțin, răspunse Kestrel, dar mai mult pentru rezultat, decât pentru că trebuie să vorbesc. Uite că vine vicarul. Cred că ar fi timpul să urcăm pe podium. Unde vei sta, Laura?

– A, în rândul întâi, dacă alții nu par să se-ndemne. Îmi place să văd bine.

Domnul Truman își ocupă locul pe estradă și, după ce ultimele murmure se stinseră, deschise lucrările prezentându-i pe cei de lângă el: Kestrel, tatăl ei, Theo și domnul Romaine. În calitate de invitat, domnului Romaine i se dădu cel dintâi cuvântul.

Invitatul ținu o cuvântare reușită, care lui Kestrel îi dădu senzația că mai fusese ținută la nenumărate întruniri din toată țara. Glumele erau cizelate, pauzele pentru râs precis calculate, momentele serioase echilibrate perfect. Domnul Romaine vorbi despre păsări în general, despre importanța lor pentru țară, despre rolul lor în echilibrul ecologic și perturbarea recentă a acelui echilibru prin distrugerea mediului de viață. Era un discurs profesionist și convingător, care se bucură de o bună primire din partea auditoriului.

În continuare îi veni rândul domnului Richards, care vorbi în calitatea lui de localnic, ca om din Wesslingham, insistând că era vorba de ereții lor, acea specie rară care alesese calea întoarcerii în locurile de unde fusese alungată. Le expuse problema în termeni simpli și clari, lăsându-i cu impresia că un lucru care le aparținea lor era amenințat de străini, că cineva încerca să-i jecmănească. Cuvântarea, inspirată, avu efectul scontat.

Kestrel îl auzi pe vicar prezentând-o ca următoarea la cuvânt și se ridică, fără să scape din ochi silueta întunecată din fundul sălii. Discursul pe care și-l pregătise îi zbură din cap și vorbi cu pasiune, sinceritate și emoție, din toată inima. Era o cuvântare pătimașă, de mare efect, dar nu prea utilă pentru binele cauzei. Dacă domnul Richards le dăduse senzația că știau ce anume era în joc și totul depindea numai de ei, Kestrel îi lăsă cu impresia că era numai o grijă a sa proprie, o valoare intangibilă care nu prea avea cum să-i atragă pe săteni, oameni cu mentalități atât de practice.

Vicarul se ridică să tragă concluziile și să prezinte măsurile propuse, iar Kestrel știu, ascultându-l, că pierduseră. Spectatorii erau plictisiți și nervoși, ridicând din umeri și, unii mai din spate, chiar vorbind despre altele, fără să mai asculte. Când vicarul supuse la vot, câteva mâini se ridicară imediat, cele ale străinilor și ale celor câțiva localnici iubitori ai naturii. Restul sătenilor așteptau să vadă cum decurgea votul, înainte de a lua poziție, ceea ce, desigur, era fatal. Alte câteva mâini se ridicară, fără tragere de inimă, unele șovăiră și fură coborâte la loc, iar un bărbat își termină mișcarea scărpinându-se la nas.

Când fu clar că alte mâini n-aveau să se mai ridice, vicarul le numără. Lui Kestrel nu-i venea să creadă. Își privi tatăl, care ridică din umeri, calm.

Moțiunea fusese respinsă cu treizeci și opt de voturi contra și optsprezece pentru. Unii oameni nu votaseră deloc.

– Mă întreb, spuse vicarul, dacă v-ați dat seama cât de rară e această pasăre...

– Haideți, părinte, spuse cu respect cineva din sală, că doară-i numa' o păsărică, acolo, nu-așa?

– Slujbili-i slujbi și cășili-i cåși, declară altcineva, stârnind un murmur general de încuviințare.

– E-te na, că ce, le-o omorî careva? Nu le-omoară nime', spuse o femeie, din fundul sălii.

În clipa următoare izbucni taifasul general, auditoriul declarând cu de la sine putere ședința închisă. Cei din fund se repeziră afară, iar ceilalți îi urmară mai răzleți, conver-

sând între ei. Unii vorbeau despre ședință, lăudând-o pentru că fusese atât de interesantă, iar alții despre cu totul altele, uitând deja de ereți ca și cum nici n-ar fi existat.

Vicarul porni încet, discutând cu Theo ce puteau face în continuare, căci era un militant înăsprit, pentru care o luptă pierdută nu însemna și pierderea războiului. Domnul Richards îl conducea pe domnul Romaine la mașină, vorbind despre păsări. Kestrel rămase pe loc, privind fix spre sala care se golea treptat.

Stuart se gândi să-i spună ceva, dar își dădu seama că nu era momentul cel mai potrivit, așa că se retrase pe verandă, după care porni spre Bell.

Și atunci, când ajunse cam la cincizeci de metri distanță, avu revelația. Îl izbi atât de puternic încât se opri în loc.

– Sigur că da! spuse el cu glas tare. Cum de nu ne-a venit nici unuia dintre noi ideea?

Coti imediat spre drumul care ducea la Coats Cottage. În timp ce ei puneau ibricul pentru ceai, el urma să apară în prag, cu soluția tuturor problemelor. Își lăsă gândul să stăruie, cu plăcere, îndeosebi asupra recunoștinței cuiva anume.

Capitolul 14

Kestrel traversă veranda întunecoasă a sălii parohiale, coborând pe alee. Tatăl ei o aștepta, iar când ajunse lângă el o cuprinse de umeri, încurajator.

– Nu-mi vine să cred că am pierdut, spuse ea.

– Atunci nu crede. N-a fost decât primul obstacol, răspunse domnul Richards.

Îl privi clătinând din cap.

– Draga mea, continuă tatăl ei, mai există și alte căi. Nu te descuraja așa.

Porniră împreună spre casă.

– Ce căi să mai existe? întrebă Kestrel. Dacă satul nu e alături de noi, ce mai putem face?

– Satul nu este nici împotriva noastră, îi aminti tatăl ei. Cei care n-au votat deloc sunt la fel de mulți ca aceia care au votat împotrivă. Nu e nevoie decât să-i convingem.

– Dar nu mai avem timp! se tângui ea. Mâine e luni – constructorii vor începe cu siguranță lucrul. Uite!

Și arătă spre luna care se înălța pe bolta senină, fără nici un nor.

– Am știut tot timpul că vremea urâtă n-avea să dureze o veșnicie, replică încet domnul Richards.

– Iar acum s-a terminat, spuse Kestrel.

Nu era foarte clar ce anume considera ea că se terminase, și-și continuară un timp drumul în tăcere, până când pașii lui Kestrel începură să șovăie.

– Tată, cred că nu vin direct acasă. Aș face o plimbare mai întâi, ca să-mi limpezesc puțin capul.

– Bine, draga mea. Să nu întârzii prea mult, te rog, altfel îmi voi face griji. Și nu uita, emisiunea de la televizor ne-a adus mult sprijin – mai putem face încă atâtea lucruri. Trebuie doar să ne gândim.

– Da, înțeleg, tată. Pe curând. N-am să întârzii.

Se despărți de el, trecu peste un grad și traversă o pajiște, până la marginea mlaștinii ei dragi. Dacă tatăl ei era atât de calm, ea de ce n-ar fi putut să fie? Doar nu putea crede că ținea la ereți mai mult decât el.

Când văzu motocicleta vicarului rezemată de peretele casei, Kestrel zâmbi în sinea ei. Probabil că îi venise o nouă idee pentru campanie și se repezise direct la Coats Cottage ca s-o discute.

Kestrel ezită un moment în întuneric, apoi se apropie de fereastră ca să se uite înăuntru, neobservată.

Tatăl ei se plimba prin cabinet, vorbind. Vicarul stătea într-un fotoliu de lângă foc, cu fața aproape spre fereastră, comentând sau punând câte o întrebare din când în când.

Iar de cealaltă parte a focului, cu spatele spre ea, stătea în fotoliu încă un vizitator, un bărbat tânăr și înalt, cu păr brunet ondulat și ceafă îngustă – o ceafă pe care Kestrel ar fi recunoscut-o oriunde.

Dar ce căuta acolo? Primul ei implus fu acela de a se repezi înăuntru, dar se abținu. Venise să se împăuneze? Nu, nu s-ar fi coborât până la așa ceva. Oricum, păreau să converseze prietenește, deși cu toată seriozitatea. Ce Dumnezeu puteau discuta?

Dintr-o dată, Kestrel simți că era frântă de oboseală și nu mai voia altceva decât să ajungă în camera ei, departe de toți și toate.

– A, Kestrel, te-ai întors! exclamă domnul Richards, când o văzu intrând. Foarte bine. Domnul Truman a venit să discutăm care ar putea fi planul de acțiune, iar apoi am fost onorați cu încă un vizitator, continuă el, arătând spre Stuart.

Kestrel nu se uită într-acolo. Rămânând cu ochii la tatăl ei, spuse:

– Da, tată, am intrat numai ca să-ți spun că m-am întors. Cred că mă duc direct la culcare, sunt foarte obosită.

– A, nu încă, draga mea. Vino și stai jos puțin, o chemă domnul Richards.

Vicarul se ridicase și el, oferindu-i locul, iar Kestrel îl privi vag, conștientă aproape numai de bărbatul înalt, în costum închis, de la marginea câmpului ei vizual.

– Domnul King a venit la noi cu o idee. Trebuie să auzi ce are de spus.

– Nu cred că m-ar putea interesa nimic din ce are de spus domnul King, răspunse Kestrel. Sunt foarte obosită. Noapte bună.

Și, înainte ce cineva să mai poată insista, se răsuci pe călcâie și fugi la etaj, în camera ei.

Cei trei bărbați priviră după ea, apoi se uitară unii la alții, întrebători.

– Mă tem că a suportat destul de greu înfrângerea, comentă vicarul.

– Îmi prezint scuzele pentru cele întâmplate, îi spuse domnul Richards lui Stuart. Cred că e încă destul de tulburată. Mă așteptam ca plimbarea s-o mai liniștească, dar...

– Nu face nimic, îl asigură Stuart. Înțeleg.

– Mâine va fi mai calmă. Atunci vom avea destule ocazii să-i spunem, continuă domnul Richards. Ce păcat că-și va petrece toată noaptea în starea asta. Poate ar fi bine să mă duc la ea, mai târziu.

– Dacă mă scuzați că intervin, spuse domnul Truman, ar fi mai bine să nu-i dăm speranțe înainte de a fi siguri de succes.

– Aveți dreptate, răspunse domnul Richards. Am să-i spun abia mâine.

După o noapte agitată, Kestrel se trezi și mai devreme decât de obicei. O durea capul și se simțea îngrozitor, așa că se hotărî imediat să iasă la o plimbare. Soarele tocmai răsărea pe un cer perfect senin. Era ultima ei șansă de a savura acea zi minunată. După ora opt, vremea frumoasă avea să devină un blestem.

Plimbarea o purtă pe un drum ocolit, în semicerc, pe măsură ce soarele urca pe cer. Nu avea ceasul la ea, dar știa că trecuse de șapte și încetini pasul, îndreptându-se, aproape fără să-și dea seama, spre sat și șantier. Când văzu biserica, tocmai bătea de opt. Împotriva propriei voințe, Kestrel își continuă drumul, atrasă de locul unde nu-i mai rămânea decât să vadă cum li se spulberau toate speranțele.

Nu se auzea nici un zgomot de motor – poate că începeau mai târziu. Orologiul bisericii arăta acum opt și jumătate. Șantierul apăru – acolo nu era nimeni. Nici muncitori, nici mașinării, numai stivele de cărămizi, baraca și țărușii cu sfori care delimitau perimetrele fundațiilor.

Kestrel se opri, nedumerită. Într-o zi atât de frumoasă, s-ar fi așteptat să înceapă de dimineața. În sfârșit apăru cineva, intrând în curte din stradă. Kestrel simți că inima îi tresărea în piept, când văzu că era Stuart. Înțelese – venise să inspecteze locul, ca să vadă dacă pământul era destul de uscat, pentru ca apoi să le telefoneze muncitorilor și să-i cheme.

Îl privi cum traversa curtea, privind în jur, călcând peste băltoace, fără nici o grabă. Nici măcar nu părea să examineze solul. Arăta mai mult ca un om ieșit la o plimbare, care nimerise întâmplător pe șantier. De fapt, venea direct spre ea, ca și cum ar fi vrut s-o ia prin mlaștini.

Kestrel se retrase spre stufăriș, dar probabil făcu un mic zgomot, căci Stuart întoarse imediat capul spre ea și porni imediat într-acolo. Peste câteva momente, ajunseră față în față, la doar câțiva metri depărtare.

– Kestrel…

Prezența lui, numele ei pe buzele lui, îi făceau inima să bată necontrolat. Dar n-avea de gând să-i arate cât o afecta. Își îndreptă umerii, privindu-l lung.

– De ce te ascunzi? întrebă Stuart. De ce tot fugi de mine?

– Nu fug.

Răspunsul nu părea convingător nici măcar pentru ea însăși.

– Atunci, de ce faci mutra asta nefericită? Doar nu mai suntem dușmani, nu-i așa?

– Pe-asta tu ar trebui s-o știi cel mai bine, spuse ea.

Stuart o privi întrebător.

– Tatăl tău nu ți-a spus? Nu, îmi dau seama acum… Ascultă-mă, am să-ți spun ceva.

– Nu vreau să aud.

– Ba trebuie să auzi, insistă el ferm. Stai jos.

Când Kestrel nu se supuse, o sili să se așeze, blând dar categoric, ca și cum ar fi fost un copil încăpățânat.

– Am soluția problemei, continuă Stuart. Da, nu mai fi așa surprinsă, doar știi ce vreau să spun. Ideea mi-a venit aseară, după întrunire.

– Nu credeam că poate exista o soluție fără ca unul dintre noi să cedeze, spuse Kestrel, gata să-l prevină că ea, una, nu era deloc dispusă s-o facă.

– Vezi, tocmai aici e-aici. Nu găseam o soluție fiindcă înțeleseserăm greșit problema. Îți dai seama, e clar că oamenii care au cumpărat terenul ăsta pentru construcții nu vor renunța numai de dragul unor păsări. Stai, nu te

repezi – lasă-mă să termin. Vor construi aici, și nimic nu-i va opri, decât dacă s-ar dovedi că pământul e nepotrivit, ceea ce nu e cazul.

– Și-atunci? întrebă ea. Ce-am rezolvat?

– Atunci, mi-am dat seama că tu ai cerut tot timpul ca proiectul de construcție să fie anulat complet, definitiv. Dar păsările nu vor rămâne aici permanent. Am înțeles că tu de fapt nu voiai decât ca lucrările să se oprească atâta timp cât păsările își fac cuibul și-și cresc puii. De fapt, nu doreai o contramandare, ci numai o amânare.

Se opri, iar pe fața lui Kestrel se așternu încet un zâmbet radios, înțelegând în sfârșit care era ideea.

– Desigur! strigă ea. Ce proști am fost!

– Să mai zâmbești și altă dată așa pentru mine, vrei? întrebă încet Stuart.

– Poftim?

– Nimic. Așa că m-am dus la tatăl tău, care a fost de aceeași părere – nu e nevoie decât să amânăm lucrările până când puii ereților ies din ouă și învață să zboare.

– Și se poate face? întrebă Kestrel.

– Cred că da. Dacă mă duc la șeful meu din Norwich, cred că-l pot convinge că pământul e încă prea umed și ar fi mai bine să așteptăm anotimpul uscat înainte de a începe.

– Când ai să pleci?

– Azi, n-are nici un rost să mai amân. Am suspendat deja lucrările de construcție așa că, dacă misiunea mea reușește, păsările tale vor fi în siguranță.

– O, dar e minunat! exclamă Kestrel, sărind în sus. Și-atunci ce mai aștepți? Ce faci aici?

– Am venit în primul rând ca să mă asigur că muncitorii au plecat, dar și pentru că mă așteptam să te văd, răspunse Stuart. Și mă bucur că te-am întâlnit.

– Bine, atunci nu mai întârzia – te rog, vreau să spun... Te rog, du-te imediat. Nu mai suport tensiunea asta.

– Bine. Am să merg cu mașina, așa ajung mai repede.

– Și când te-ntorci? Eu când voi ști? îl întrebă insistent Kestrel, conducându-l spre șosea.

– Ar trebui să fiu înapoi azi după-amiază. Tu vei afla prima, îi promise el.

Apoi ezită, privindu-i fața însuflețită.

– De ce nu l-ai lăsat pe tatăl tău să-ți spună aseară? o întrebă el.

– Nu mai suportam să vorbesc cu tine. Toată situația părea atât de disperată...

– Toată situația? Vrei să spui...

– Of, te rog, pleacă odată, îl imploră Kestrel. Vom avea timp destul pentru explicații, mai târziu.

– Da, sigur că vom avea timp, răspunse încet Stuart.

O mai privi o dată, lung, ca pentru a se alimenta cu energie înaintea plecării la drum, și porni mașina. Iar Kestrel, din nou plină de speranță, îl privi până dispăru la cotitura drumului.

Capitolul 15

Ziua părea să nu se mai sfârșească. Neavând nimic altceva de făcut, Kestrel își petrecea timpul hoinărind prin sat, ca să converseze cu oamenii. Nu mai voia să-i evite – speranțele renăscute o făceau să fie vorbăreață, să-i iubească pe toți. Umbla din loc în loc, discutând despre ședință și viitorul campaniei, fără a menționa noua întorsătură a lucrurilor, însă ascultându-i cu răbdare pe toți cei care se scuzau că nu votaseră.

Domnul Baldergammon, care votase cu ambele tabere, ca să nu încapă nici o îndoială, era gata să vorbească și pro și contra moțiunii, în funcție de cine intra la poștă sau dacă nevastă-sa îl asculta sau nu.

Theo era plină de speranțe, vorbind despre extinderea campaniei, și propuse să bea un pahar la Bell, că tot se apropia ora prânzului.

Domnul Partridge, care participase la întrunire pentru că doamna Partridge se oferise să stea la bar, spuse că băiatul

de la S.R.P.P. vorbise frumos și le oferi amândurora un rând din partea casei, în semn de scuze.

– Oricum, spuse el, întrunirea a prins bine pentru vânzări. După aia, toată lumea s-a adunat din nou aici, ca s-o ia cu discuțiile d'a capo. Nimic nu te face să-ți fie mai sete decât o ședință strașnică. Și să mai vorbești de tradiție – păi la Joe Lambert, săracu', în „Câinele și rățoiu'" ăla al lui, abia dacă-ncăpeau câțiva!

Când sosi momentul ca Theo să plece, Kestrel merse mai departe prin sat, până la bibliotecă, unde o găsi pe Laura rezistându-i eroic doamnei Dorrit, care se plângea că o carte pe care tocmai o împrumutase nu conținea „decât numa' scârbăvnicii, de la prima pân-la a din urmă filă!"

– Dar mi-ați cerut ceva de dragoste, îi aminti cu blândețe Laura.

– Nu, că trebuia să-mi dau io seama, încă după copertă! bombăni doamna Dorrit. Fătuci care să umble cu umerii despuiați ca aia – și subt palmieri pe deasupra, mai mare rușinea!

Laura sugeră că poate fata își dezgolise umerii fiindcă-i era prea cald, întrucât palmierii cresc de obicei în țările cu climă tropicală.

– Las' c-am văzut eu de la prima filă că-i o carte porcoasă! protestă indignată doamna Dorrit, iar Laura zâmbi.

– Ei, atunci sunt sigură că nu v-ați necăjit fără rost, citind-o până la capăt?

– Păi, adică, eu... începu doamna Dorrit și, negăsind altceva de spus, se repezi să declare: trebuie să le puie o atenționare pe copertă, eu atâta zic!

Și ieși, plină de demnitate.

– Atențiune – lectura poate dăuna la sănătate, comentă Kestrel în urma ei, chicotind.

– Dacă-mi cerea dragoste și n-o găsea, s-ar fi înfuriat și mai rău, spuse Laura. Totuși, cred că era cam toridă pentru ea. Mai ales pe vremea asta, și cu un corset atât de strâns...

– Taci că mă umflă râsul, răspunse Kestrel. Și nu-i frumos.

– Și ce te face să fii așa de generoasă în dimineața asta? se interesă Laura.

– E o zi minunată.

– Din câte se știe, pentru tine numai minunată nu se poate numi.

– Iar constructorii nu lucrează azi.

– A... Da, așa se explică...

– Ieri n-ai votat, spuse Kestrel. M-ai făcut curioasă. De ce?

– Ți-am spus și înainte de ce – nu cred că ai vreo speranță. N-am votat nici contra.

Expresia Laurei era neutră ca întotdeauna.

– Domnul Baldergammon a votat de două ori, ai observat?

– Ipocritul, râse Kestrel, care în ziua aceea era dispusă să ierte pe toată lumea.

– Și, de fapt, când mai treci și tu la o partidă de cărți? N-ai mai fost de peste o săptămână. Politețea dictează să le dai victimelor o șansă de a-și mai scoate din pagubă.

– Atunci, ce-ai zice de mâine seară? întrebă Kestrel.

– Merge... Dar de ce nu astă-seară?

– Diseară s-ar putea să fiu ocupată, răspunse Kestrel, încercând să-și ascundă încântarea.

– Cum vrei – atunci, mâine seară să fie. Vino la ceai.

– Perfect. Ne vedem atunci.

Ieșind din nou, mai merse un timp prin sat, ajungând într-un târziu pe șantier, unde se așeză pe aceeași stivă de cherestea de dimineața, cufundându-se în visuri. Și astfel o găsi în cele din urmă Stuart, când se întoarse de la Norwich.

– Salut! Credeam că mă aștepți acasă, spuse el, apropiindu-se.

Kestrel îi adresă un zâmbet somnoros, în soarele după-amiezii.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea alene.

– Prin telepatie. Nu mă întrebi cum a mers?

– Nici n-am nevoie. Îmi dau seama după fața ta că-mi aduci vești bune. Cum ai reușit?

– I-am spus clar în ce stare e șantierul, cum se prezintă solul, care sunt condițiile meteorologice și așa mai departe. Vocea rațiunii, înțelegi.

– Și ce-a spus?

– A zis că s-ar putea să am dreptate și a propus să mai așteptăm până la vară.

Stuart se așeză lângă ea, întinzându-și picioarele.

– Nu mă așteptam să accepte atât de ușor, dar cred că a cam început să se plictisească de șantierul ăsta cu probleme.

– Deci, nu se va lucra pe șantier până...?

– Cel puțin două luni. Ajunge atât? Ești mulțumită?

– Pare să fie soluția ideală pentru toată lumea, răspunse Kestrel, zâmbindu-i. Păsările vor fi în siguranță. O, sunt atât de fericită! Hai să-i spunem și tatei. Ești un geniu, absolut minunat! Aș putea să te și sărut!

În clipa când sări în picioare, Stuart o apucă de mână.

– Păi chiar ai putea, să știi!

Cu uimire, văzu că din ochii ei se stingea toată fericirea.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă el neliniștit.

Kestrel clătină din cap.

– Spune-mi! insistă Stuart.

– Dacă lucrarea se decalează... ai să pleci, răspunse ea.

O privi lung, începând să înțeleagă.

– Și te-ar deranja? o întrebă el cu blândețe.

Kestrel își retrase mâna, iar Stuart îi dădu drumul și se așeză privind-o, contemplându-i fața frumoasă și nărăvașă, ochii strălucitori, poziția mândră a trupului.

– Știi, am putea să ne mai întâlnim din când în când, spuse el. Până în Norwich nu e mult de mers.

– Da, cred că am putea, răspunse rece Kestrel, hotărâtă să nu cerșească. Oricum, să nu ne batem capul cu asta acum. Hai să-i ducem tatălui meu... vestea cea bună!

Porniră împreună spre drum, unde Stuart își lăsase mașina.

– Kestrel, spuse el deodată, tocmai mi-a trecut prin minte...

– Da?

– N-am văzut niciodată păsările astea, numai la televizor. Ar fi posibil să mi le arăți? Mă iei și pe mine o dată, când sunt aici?

Kestrel uită de orice mândrie, bucuroasă că avea ocazia să mai stea cu el, înainte de a pleca definitiv.

– Da, desigur. De ce nu diseară? Cel mai bine e pe la apusul soarelui și se pare că va fi o noapte senină. Ce ciudat...

Se întrerupse.

– Ce anume?

– Tocmai mi-am dat seama. Nu mai am motive să-mi pară rău că e vreme frumoasă. Parc-a trecut o veșnicie de când n-am mai putut spune „e o zi minunată!“

– Cred că întotdeauna am să-mi aduc aminte de tine pe ploaie, spuse Stuart. Ori de câte ori te vedeam, umblai cu capul gol printr-o ploaie torențială.

– Ciufulită, murdară și deloc sofisticată, adăugă Kestrel, pe un ton cam tăios.

– Mă rog, dacă tu așa te consideri...

– Tu cum ai spune, altfel?

– A, nu, nu umbla după complimente!

Kestrel își mușcă buzele. Nu trebuia să se certe cu el – putea fi ultima lor ocazie de a sta împreună și, cu toate principiile ei, voia să profite la maximum.

– Vino să iei ceaiul la noi, îi spuse ea repede, iar apoi mergem împreună să vedem ereții.

– Mulțumesc, spuse el politicos. Mi-ar face plăcere.

Desigur, domnul Richards era încântat de deznodământ, deși întrebă imediat dacă Stuart avea să plece.

– Trebuie să mă întorc la Norwich, spuse acesta, iar de-acolo am să fiu trimis unde este nevoie de mine. Totuși, niciodată nu mă deplasez prea departe – nu-s genul care să facă mereu naveta până în Sahara și-napoi. Toate locurile mele de muncă sunt în Norwich și prin împrejurimi.

– Deci, nu vă vom pierde de tot? întrebă domnul Richards.

– Numai dacă țineți cu tot dinadinsul...

– În ceea ce mă privește, aș fi foarte încântat să mai treceți pe la noi, în vizită, ori de câte ori puteți – și nu mă îndoiesc că și Kestrel e de aceeași părere.

O privirǎ amândoi pe Kestrel, care replică deznădăjduită:

– Mai vrea cineva ceai?

Nu voia ca Stuart să mai treacă pe la ei din când în când – voia să rămână cu ea tot timpul; dar, dacă nu avea și el asemenea sentimente, la ce bun să și-o dorească?

Domnul Richards era un om plin de tact, iar când Kestrel sugeră că era timpul să se ducă să vadă ereții le oferi binoclul lui, refuzând să-i însoțească.

– Mai am de făcut unele lucruri, de scris câteva însemnări, până nu-mi trece dispoziția, explică el. Duceți-vă voi doi. Noi vom mai avea destule ocazii să-i vedem. S-ar putea să merg și eu, mai încolo.

Kestrel și Stuart plecară în tăcere, luând-o pe scurtătura dintre bălți.

– Va fi un asfințit roșu ca sângele, spuse după un timp Stuart, ca să închege o conversație. Ăsta ar trebui să fie un semn bun, nu-i așa?

– Da, răspunse mașinal Kestrel. Când amurgu-i sângerat, stă ciobanul împăcat, cum se spune. Și de obicei se și potrivește.

– Deci, multe dintre vechile zicători populare au baze științifice solide, comentă el. Îmi amintesc că, în copilărie, puneam pânze de păianjeni peste câte o tăietură ca să nu mai sângereze – iar pânza de păianjen e practic penicilină pură, așa că era firesc să dea rezultate.

Kestrel îl privi surprinsă.

– Mă mir că știi asta.

– Ei, nu-s nici eu chiar atât de ignorant pe cât mă credeai, replică Stuart.

– Și totuși, ai spus că nu știi nimic despre păsări.

– Nici nu știu. Pe mine m-au interesat întotdeauna insectele, arahnidele – artropodele în general. La zece ani aveam o colecție de păianjeni de toată frumusețea.

Kestrel râse, speriind o mierlă dintr-un tufiș învecinat. Pasărea își luă zborul, cu un țipăt alarmat.

– Niciodată nu vei înceta să mă uimești, spuse ea.

– Nici nu sper, răspunse Stuart, oprindu-se din râs, cam intimidat, neștiind prea bine cum s-o ia.

În timp ce se apropiau de șantier, Kestrel văzu în față unul dintre ereți.

– Ar fi bine să ocolim, spuse ea. În seara asta nu prea bate vântul și fiecare sunet ajunge până departe. Nu trebuie să-i speriem.

Descriseră un semicerc larg, ajungând la ascunzătoarea domnului Richards fără a fi deranjat pe nimeni. Kestrel se uită prin binoclu, iar după un moment i-l oferi lui Stuart.

– Uite, femela e în cuib.

Stuart privi.

– Care-i el și care-i ea? întrebă el în șoaptă.

– Femela are capul mai deschis la culoare, răspunse Kestrel, luând din nou binoclul. Mă întreb dacă deja clocește...

Și atunci, sub privirile lor, păsările își reluară baletul aerian, minunatul spectacol de acrobație pe care-l

prezentaseră pentru camerele de televiziune. Stuart privea fascinat, fără a se mai osteni să ia binoclul de la Kestrel.

Reprezentația se sfârși, femela reveni în cuib, iar masculul se opri pe un stâlp de gard, la marginea șantierului părăsit. Stuart luă din nou binoclul și privi prin ocular, reglând claritatea pentru a vedea cât mai bine pasărea. Părea să se afle atât de aproape, încât avea senzația că i-ar fi putut ciufuli penele cu mâna – dacă ar fi îndrăznit. Îi studie capul mândru, arcuirea feroce a ciocului, ochii aurii strălucitori, mereu atenți, care puteau distinge cea mai mică mișcare a unui șoarece de câmp, de la înălțimea și din viteza zborului. Penajul cafeniu bogat, picioarele curbate și puternice – totul era atât de desăvârșit, sălbatic și liber, încât Stuart putea să înțeleagă de ce era neprețuit.

Fără tragere de inimă, lăsă binoclul jos, întorcând capul spre Kestrel.

– M-aș putea uita la ei o veșnicie, spuse el. Acum înțeleg de ce-ți sunt atât de dragi, de ce ții atât de mult la ei.

Kestrel îl privi bucuroasă.

Soarele apusese, lăsând să înceapă crepusculul prelungit din mlaștini.

– Mă bucur, spuse ea. Întotdeauna am considerat nefiresc faptul că nu-ți puteai da seama. Un om ca tine trebuie să țină la tot ceea ce e frumos. Și în special la păsări – în special la ereții mei.

– Țin la toate lucrurile frumoase, spuse el. Dar există o ființă a cărei frumusețe mi-e mai dragă decât a tuturor celorlalte.

– O pasăre? întrebă Kestrel, cu ochii luminoși în penumbră, deși știa deja răspunsul.

– Oarecum. Pasărea inimii mele, zâmbi Stuart. Nu știu ce să fac... nici nu știu dacă pot îndrăzni să te ating...

Drept răspuns, Kestrel făcu un pas spre el, ajungând în brațele lui.

– Nu vreau să pleci, spuse ea, disperată. Nu voiam să ți-o spun, dar nu mă pot stăpâni.

– De ce nu voiai să mi-o spui? întrebă el, sărutând-o tandru pe frunte.

– Fiindcă am impresia că nu-ți pasă.

– Cum să nu-mi pese? Nici eu nu vreau să te părăsesc, dar păreai atât de ostilă... Cred că ăsta e felul tău de-a fi. Ești o mică sălbăticiune, nu-i așa?

– O sălbăticiune liberă, ca ereții? Nu, n-aș crede... nu mai sunt.

Următoarele cuvinte îi fură înăbușite la pieptul lui.

– Nu vreau decât să fiu cu tine. Altceva nici nu-mi mai doresc, de când... de-atunci de când ne-am întâlnit în magazinul lui Theo.

Stuart o strânse și mai tare, făcând-o să se desfete în îmbrățișarea lui. Altceva nici nu părea să-și mai dorească, pentru toată viața.

– Dar ce vom face? întrebă Kestrel după câteva clipe, spiritul practic revenindu-i ca de obicei. Va trebui să pleci.

– Nu putem face decât un singur lucru, răspunse el, eliberând-o doar atât cât s-o poată privi. Să ne căsătorim.

– Și pe urmă? întrebă ea, cu buzele tremurătoare, într-o șoaptă abia auzită.

– Ne vom găsi o locuință – pe-aici pe undeva, în apropierea mlaștinii. Pot face naveta la Norwich – nu-i un drum prea lung.

– Nu te va deranja să locuiești la țară?

– În nici un caz, prostuță mică!

– Dacă nu ne mutăm prea departe, tata o să se bucure, mai spuse ea. Te place mult.

– Și tu? Tu mă placi?

– Nu, zâmbi Kestrel, eu te iubesc.

Ridică fața spre el, iar buzele lui răcoroase se coborâră peste ale ei, făcând timpul să se oprească în loc. Nici unul dintre ei nu văzu ereții luându-și zborul, nici ultima geană de roșeață ștergându-se de pe cer, la apus; nu simțiră prima atingere de rouă, nici nu observară un viezure curios care-și croia drum prin păpuriș, prin apropierea lor.

Iar când în sfârșit se putură desprinde unul de celălalt suficient ca să-și înceapă drumul spre casă, tot cerul era plin de stele. Kestrel ridică privirea, de lângă umărul ocrotitor al lui Stuart, privind cu uimire.

– Mâine va fi din nou o zi minunată, spuse ea.

Sfârșit